COLECTIA MASCA ROSIE

H DE VERE STACPOOLE

STÂNCA ILUZIILOR

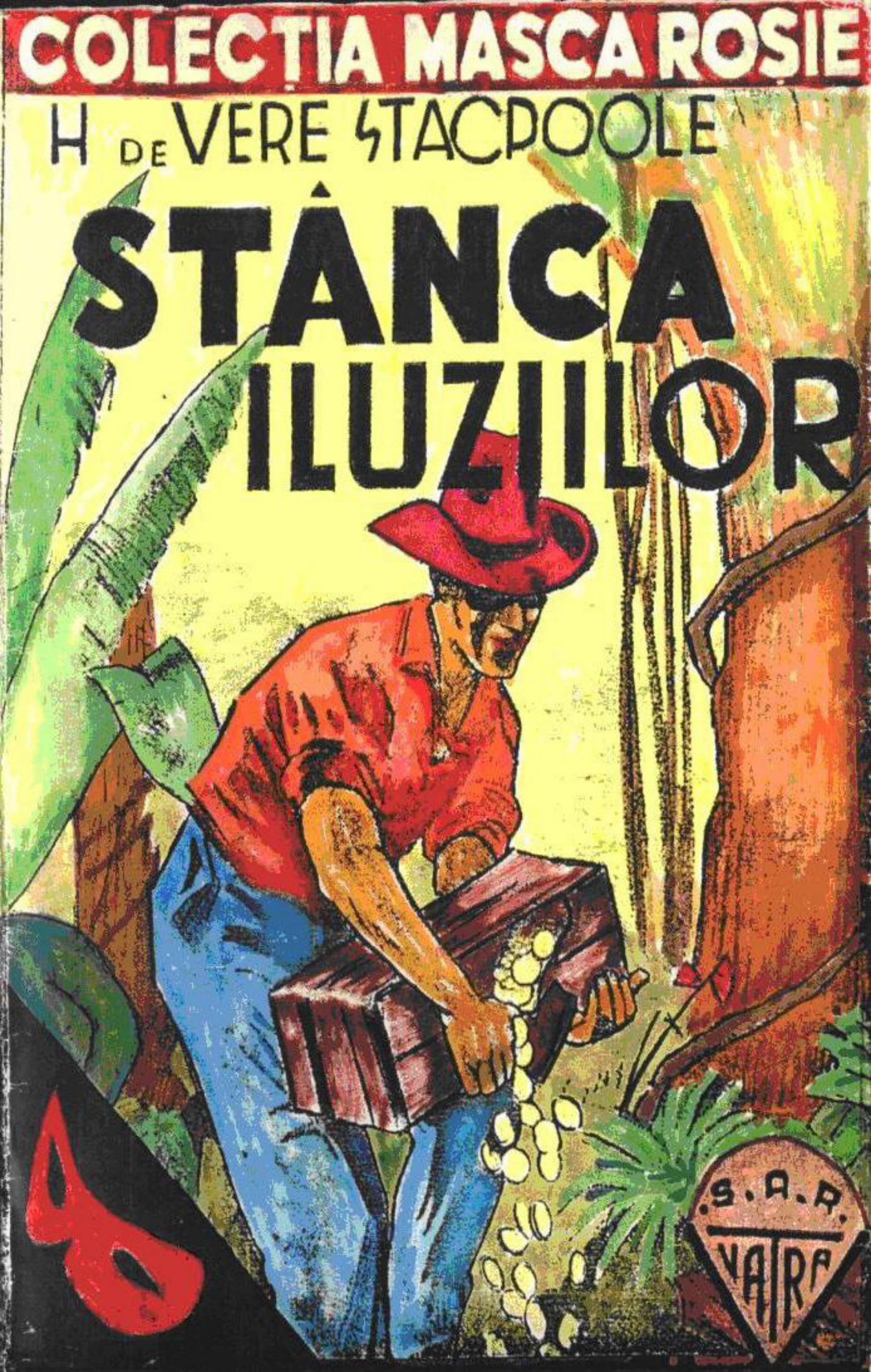

OELE MAI BUNE

ROMANE DETECTIVE

ȘI DE AVENTURI

10

Această colecție apare sub îngrijirea lui

DUMITRU LAMBRU

STANCA ILUZIILOR

de H. de VERE STACPOOLE

BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 8 — TEL. 4.29.91 și 4.61.04

In curând apare

Nr. 3

din

COLECȚIA EXCELSIOR

10.000 de mărci

recompensă

de ERICH KESTNER

O acţiune captivantă care te prinde din prima pagină, un text presărat de situaţii neprevăzute şi câte odată hazlii, au făcut din acest roman un succes mondial.

10.000 de mărci

recompensă

CAP. I.

MACQUART

Deasupra Domeniului, la Sydney, se înălța o zi minunată, albastră, călduță și învăluită într'o ușoară ceață.

Șirengarii, bețivii, trândavii tolăniți pe pajiștu, se trezeau scărpinându-se. Pe o bancă unde căscase și se întinsese alene, Houghton asculta cu atenție pe un individ cam bătrâior, care după ce dormise lângă el, își făcea toaleta trecându-și un ciot de pieptene prin părul cărunt și barbă, fără să înceteze de a pălăvrăgi cu o solubilitate care ar fi putut să dea impresia unei intimități vechi între aceste două personagii complect străine unul altuia.

Houghton se trezise cu membrele amorțite, prost dispus și supărat pe lumea întreagă. Cu o mână pe spetează băncii, picior peste picior, își asculta vecinul care se însărcinase să susțină conversația, și să întrebe cu ce fel de om avea deaface, căci nu văzuse încă niciodată un asemenea specimen.

— Și cel mai ciudat este, continuă domnul cu pieptenele, că lepădăturile societății dorm în locurile acestea minunate, umplându-și plămânii cu aer și deș-

teptându-se odihniţi şi bine dispuşi, în timp ce oamenii cu bună stare dorm în nişte cotețe de câini, să le spunem camere de dormit, dacă vrei, şi se trezesc pe jumătatea asfixiaţi de propria lor respiraţie. Să nu cumva să mă iei drept un original. O, Nu! Când sunt în franci, devin şi eu tot atât de refractar bunului simţ ca şi restul omenirii. Dorm într'o cameră, mănânc prea mult, beau cu nemăsura şi fumez cât pot. Numai din când în când, fiind obligat să adopt viaţa simplă, ca acum, o apreciez şi întrevăd ce ar fi putut să fie dacă oamenii în loc să clădească case s'ar fi mulţumit cu nişte corturi. Libertatea, aerul liber, lumina, cumpătarea, spaţiile descoperite, iată factorii vieţii. Da, domnule, iată lucrurile cari contează!

— Ai umblat prin lume, nu glumă, — spuse Houghton.

Celălalt, terminându-şi toaleta, îşi inspecta pantofii cu o privire critică. O crăpătură se căsca între talpă şi căpută. Se distră câtva timp să deschidă şi să închidă crăpătura ca pe o gură, ţinând capul aplecat pe o parte, apoi declară:

— „Câte puţin, în toate direcţiile, nord, sud, răsărit şi apus, şi am făcut aproape tot ce se poate face interesant. Am trăit, acesta-i cuvântul cel mai potrivit. Fără indiscreţie, câţi ani ai? Cam vreo 23, şi eşti englez, asta se vede. Aparţii acelei clase care în Anglia se numeşte „gentlemeni", şi iată-te silit să dormi cu un vagabond ca mine şi cu toţi puricii ăştia tolăniţi în iarba „Domeniului" din Sydney, fără să ai în buzunar mai mult de un siling probabil. Pe legea mea, am fost şi eu cândva ca dumneata, şi, dacă continui, desigur că vei ajunge într'o bună zi şi dumneata ca mine. Priveşte-mă. Am 47 de ani, poate 48, căci i-am numărat cam aproximativ, şi n'am pierdut un dinte; aş putea digera un struţ, n'am nici un fel de griji pe lumea asta şi mai sunt

încă în viaţă fiindcă mă interesează totul. Am făcut de trei ori avere şi de trei am pierdut-o. Să nu crezi mai ales că am vrut să mă îmbogăţesc pentru a mă instala pe Hudson sau în cartierele nobile şi pentru a pleca să mă distrez la Paris sau la Londra. N'am privit niciodată ca un ideal un palat cu o soţie grasă şi acoperită cu diamante şi o droaie de copii. Nu, domnule; am luptat pentru a câştiga bani din simpla plăcere de a lupta şi pentru bani înşişi. Banii! Imi sunt dragi, sunt visul meu, îi caut cum caută un porc trufele. Dar odată ajunşi în mâna mea se prefac în praf şi pulbere dacă nu mă folosesc de ei pentru a câştiga şi mai mulţi, şi asta mă distruge. Căci aşa sunt făcut eu: norocos cum nu se mai poate altâta vreme cât e vorba de a face parale, angajându-mă în aventurile cele mai neînchipuite, dar nenorocos ca dracu când mă lansez în speculaţii. Aşa, de exemplu, am adunat o mare avere în Klondyke şi am pierdut până la ultima para la bursa de cereale din Chicago. M'am plimbat prin Chicago cu ghetele scâlciate ca şi acum la Sydney; am trebuit să accept un împrumut pentru a pleca şi atunci am cumpărat o insulă

— Ai cumpărat o insulă?

— Pentru a mă exprima mai precis, am închiriat una. Se pot cumpăra insule, bagă de seamă şi dacă ai cunoaşte Pacificul ca mine, ai fi surprins de speculaţiile care s'au făcut asupra unor insule. De exemplu, există insula celor zece Bastoane, în Noile Hebride. Nu-i prea mare; o simplă stâncă ieşind din mare. Englezii d-voastră aveau nevoie de o ţintă pentru tragerile de artilerie, şi au cumpărat nenorocita aceea de insuliţă cu zece bastoane de tutun dela şeful care o poseda. La un moment dat au făcut averi mari nişte indivizi cari veneau să-şi aleagă insula şi să-şi stabilească reşedinţa, surse de sidef sau de copra; dar acum guvernămâintele s'au repezit asupra

a tot ce depășește mărimea unei ciuperci; și chiar locuri de nimic ca Takutea sau lanuri de nămol uitate și de Dumnezeu ca insula Gongh își au proprietarii lor.

„Ei bine, insula pe care m'am dus s'o cumpăr eu se afla în Noile Hebride. Reprezenta o oarecare valoare fiindcă toată partea de deasupra nu era decât o massă de guano. Un bătrân căpitan de balenieră îmi vorbise despre ea într'o cârciumă unde l-am întâlnit între două călătorii. „Dar la ce bun? îmi spuse el. Aparține Guvernului Australian și, la cel mai mic zvon că există guano, se va repezi asupra ei". Această conversație a avut loc la patru după amiază; a doua zi la ora patru alcătuisem un sindicat și nu după mult timp am obținut un contract de închiriere pe zece ani pentru aproape nimic. Când am venit să exploatăm insula, dispăruse. Rămăsese doar atât cât să-i însemne locul. Sunt insule cari dispar în felul acesta. Insula Kingman, insula Dindsey și alte o sută s'au scufundat, lăsând un relief sau chiar nimic. Și așa! Ne-am pomenit păcăliți și cu vântul suflându-ne în pungă. Dă-mi te rog, un chibrit".

Scoase din buzunar o lulea și niște tutun învelit într'o bucată din „Buletinul Sydney-ului". Houghton îi întinse un chibrit și începu să fumeze.

Houghton era deja bătrân pentru vârsta lui. Părăsise Oxford-ul, fără diplomă, pentru a cheltui 2.000 lire cari i se cuveniseră la majorat. O femeie îl ajutase să-și toace această avere, apoi murise de ftizie galopantă, lăsându-l fără un ban, cu inima sfărâmată, cu gusturi costisitoare și fără ocupație, fără alt mijloc de a câștiga ceva decât brațele.

Și cum în Anglia nu se poate câștiga o avere cu brațele, plecă în colonii, făcu cunoștințe prin cârciumi, riscă și pierdu ultimul ban la curse.

Avea un apartament la Sydney și haine de schimb,

dar nu-şi putea plăti chiria; era îndatorat până peste cap pentru mâncare şi locuinţă şi, de câteva zile, trăia de pe o zi pe alta, la Sydney nu moare nimeni de foame; este oraşul cel mai îngăduitor din lume pentru trândavi. De altfel Houghton nu era un trândav; era numai un om fără lucru.

Rămase câtva timp nemişcat, cu privirea aţintită asupra vecinului său, apoi spuse:

— „Mă numesc Houghton. Sunt Englez, după cum ai bănuit, d-ta eşti American?"

— Nu, domnule, răspunse necunoscutul. In mine nu-i nimic American. Sunt animalul cu rasa cea mai încrucişată care a călcat vreodată iarba bunului Dumnezeu şi s'a repezit să-şi apuce bucăţica de carne. Macquart este numele meu, Simon Macquart, căutător de aur din natură şi de ocupaţie; aşa cum mă vezi acum şezând aici lângă d-ta, par un nimic, fără îndoială, dar sunt pe cale de a face avere; o afacere cât se poate de sigură; bani îndeajuns ca să se poată îmbogăţi şi 12 persoane.

Se opri dintr'o dată şi începu să tragă din lulea, cu ochii pierduţi în depărtare către mare, ca şi cum averea s'ar fi materializat în faţa lui. Profilul său arăta un amestec de îndrăzneală şi de pofte nesăţioase. Trebue să ne dăm seama că profilul desvăluie mai bine decât oricare altă trăsătură sau combinaţie de linii caracterul esenţial al unui individ; şi caracterul lui Macquart se afirma în gura mare în momentul acela pentru cel care-l vedea şezând aşa, cu pipa în dinţi şi străpungând orizontul cu privirea.

— Şi ce este? întrebă Houghton. O mină?

— O mină! spuse celalt, trezit din cugetare. O, nu! Este o afacere şi în dimineaţa asta am s'o supun unuia dintre cei mai mari granguri din Sydney. De doi ani o port în creer, sperând mereu să capăt bani pentru a o pune pe picioare pe cont propriu, fără să

reușesc. Pentru prima oară mi-a venit prin meleagurile Borneo-ului, nu interesează locul exact; apoi am ajuns în regiunea portugheză a Timor-ului și am sondat pe un individ cu trecere, un Olandez; idiotul s'a mulțumit să râdă de mine. Fondurile îmi erau atât de scăzute încât am trebuit să lucrez la încărcatul vapoarelor cu cărbuni, căci acum se plantează cocotieri la Timor. După aceea, am făcut un mic voiaj pentru sănătate la San Francisco... ca marinar. Neîntâlnind norocul, am plecat la voia întâmplării și m'am pomenit la Valvidia. Acolo mi-au reușit câteva mici afaceri. Am deschis o casă de joc împreună cu un Spaniol; eram pe cale de a îngrămădi fișele când tovarășul meu a șters-o cu banii și poliția a făcut restul. Doamne. Niciodată nu m'am aflat într'o stare atât de mizerabilă. Am pornit-o cu un vapor care m'a dus la Liverpool, căci asta era destinația vaporului, și am trebuit să merg și eu, de oarece făceam parte din echipaj.

Își scutură luleaua de călcâi și această mișcare îi permise lui Houghton să întrevadă o ancoră albastră tatuată pe încheetura mâinii; era singurul semn care putea aminti că omul acesta fusese cândva marinar.

— De acolo m'am înapoiat la New-York, reluă el, apoi m'am bălăbănit de colo-colo până când am ajuns aici, având mereu un ochi deschis asupra afacerii mele și pândind cu celălalt un idivid cu care să lucrez. Eram gata să renunț când am dat peste omulețul de care am nevoie, un gentleman din naștere; l-am întâlnit într'o cârciumă din Market-street și ne-am înțeles numaidecât, ca și cu d-ta astăzi; i-am pomenit câteva cuvinte despre ce aveam în cap și s'a înflăcărat numaidecât pentru idee. Are legături aici, deși nu are prea mulți bani. Îl cheamă Bobby Tillmon și azi de dimineață trebue să mă prezinte, odată cu propunerea mea, unui eventual finan-

ciar; întâlnirea este hotărâtă pentru ora 11. Dacă lucrurile se aranjează, atunci Tillman este omul desemnat să recruteze personalul şi să găsească un vapor potrivit; cunoaşte pe toţi oamenii din port. Banii sunt folositori într'o asemenea întreprindere, dar oamenii sunt aceia cari duc totul până la capăt. Dacă-i alegi prost se duce totul dracului.

— Ascultă-mă, spuse Roughton. Nu ştiu despre ce fel de atacere este vorba, şi nici nu vreau să ştiu până cret, dar se pare că-i vorba despre o aventură şi cred că ai nevoie de oameni. N'aşi putea oare îndeplini şi eu un rol oarecare.

— De ce nu? Dacă uarzi de cât viaţa grea nu te sperie. Mă tem că ţi-am întrugat o mulţime de lucrur pe cari n'aş fi trebuit să le încredinţez primului străin. Asta-i numai pentrucă mi-ai părut simpatic.

Acum nu te aprinde şi nu-ţi construi castele în Spania, ca şi când ar fi vorba despre o comoară care să îmbogăţească pe toţi acei cari vor fi luat parte la căutarea ei. Nu-i de loc cazul; trebue ţinut seama întâi de financiar, apoi suntem eu şi Tillman. Dar vei avea partea d-tale şi vei vedea lumea şi poate că afacerea va fi mai bună pentru d-ta decât oricare altă pe care ai putea-o descoperi la Sydney.

— Ştii să manevrezi un vapor?

— Am făcut destule excursii cu yacht-ul.

Macquart izbucni în râs.

— Aşa sunt Englejii! spuse el. Cred cuţi în lene şi cu sporturile; apoi la momentele grele şi în ţările pierdute îi ajută spor ul să iasă din încurcătură. Presupun că ştii să te serveşti de o puşcă?

— Da, nu trag rău.

— Asta-i tot ce trebue şi cred că eşti potrivit, numai să reuşim să punem mâna pe financiar şi poate că mă vei putea ajuta în această privinţă puţin. Eu

nu prea sunt prezentabil, dumneata în schimb eşti îmbrăcat cum trebue; ajunge să te speli puţin şi să te perii cum trebue pentru a face pe gent'menul englez, proaspăt debarcat în colonie. Nimic nu foloseşte mai mult pentru a pune mîna pe o afacere decât puţină ţintă. Tillman este destul de bine, dar nu chiar ca d-ta. Tatăl lui a fost un mare negustor de furnituri maritime; murind i-a lăsat o mare avere lui Bobby, care s'a grăbit să cheltuiască o jumătate şi s'a lăsat pungăşit de cealaltă; i-a mai rămas ceva, dar nu mare lucru, tocmai atât ca să poată trăi fără a face nimic.

— Ei bine! vrei să ridicăm şedinţa? Mă duc să dejunez într'un loc cunoscut. Ai bani?

— Doi silingi, spuse Houghton, fără cea mai mică ruşine că trebuie să-şi recunoască sărăcia lucie.

— Ţine-ţi banii în buzunar. Plătesc eu. Am un oarecare credit la un local pe care-l cunosc. Se poate întâmpla să ai nevoie de ceva bani să plăteşti de băut şi sper că diseară să fim într'o situaţie mult mai bună dacă reuşesc să mă pun în legătură cu bogătaşul în chestiune.

Părăsiră „Domeniul" şi se înapoiară în oraş.

Dimineaţa era acum de un a'bastru strălucitor, străzile străluceau în lumina soarelui şi Houghton, păşind alături de Macquart, se simţea minunat de bine dispus şi de vioi.

Macquart era, ca să spunem aşa, un vagabond, mai bine îmbrăcat totuşi decât calicii obişnuiţi; un om fără mijloace de existenţă, fără domiciliu şi fără nici un fel de viitor şi cu toate acestea o personalitate atât de extravagantă, încât în tovărăşia lui toate amănuntele vieţii păreau prea puţin lucru.

Acest visător după avere avea puterea de a transmite şi altora boala sa... visurile sale. In tovărăşia lui te aşteptai întotdeauna la vreun eveniment miraculos

care să reverse o ploaie de aur asupra capului sau și a capetelor tovarășilor săi. Orice om înzestrat cu un grăunte de imaginație care rămânea un timp destul de lung lângă Macquart era un om pierdut; sau cel puțin punga îi era pierdută; dar în schimb era plătit pentru banii săi cu emoții, visuri de bogăție fabuloasă, viziuni de viitor minunat.

Houghton era acum vrăjit. Macquart îi spusese răspicat că partea lui, a lui Houghton, în această aventură avea să fie redusă; n'avea nicio importanță: lucrul important era aventura prin ea însăși, atmosfera aceea romantică și inedită cu care Macquart îmbrăca fără nicio sforțare ambianța; spiritul acela de tinerețe pe care-l evoca după placul său pentru a-l ajuta în planurile sale infernale.

Nimeni nu poate înrăuri pe alții fără a fi și el influențat, nici să facă pe alții să simtă un lucru pe care nu-l simte el. Înflăcărarea și bucuria sinceră cu care-și urmărea Macquart propriul său ideal, precum și felul în care se lăsa fără nicio rezervă pradă imaginației, erau fără îndoială factorii succesului său. Acei cari citeau acest roman viu uitau de zdrențele cu care era acoperit, treceau cu ușurință peste moralitatea îndoielnică pe care o trăda înfățișarea lui, închideau de bună voie ochii asupra faptului că era imaginea vie a sărăciei; căci le arăta oamenilor soarte, le vorbea despre ea ca despre o prietenă și-i făcea să creadă în ea.

Conducându-și noul prieten, trecu prin fața ușii Primăriei, tot atât de mândru ca și oricare alt locuitor al Sydney-ului de minunăția momentelor. Făcu niște observații asupra palmierilor cari creșteau în fața edificiului și asupra prosperității orașului în general, apoi, apucând-o pe o străduță laterală, îl conduse până la ușa modestei cafenele unde se bucura de un oarecare credit.

CAPITOLUL II

OMUL FARA IMAGINAȚIE

La ora zece Houghton intră în urma lui Macquart în barul lui Lampert, la colțul străzii Holt.

Este cafeneaua cea mai mare și cea mai scumpă din Sydney și asta nu-i puțin lucru în zilele de curse, la dus și la întors, e ticsită și se pare că acolo se câștgă și se pierd mai mulți bani decât la Bursa din Laines. Acolo se întâlnesc foarte mulți notabili, dela redactorii și desenatorii celui mai mare ziar din Hemisfera răsăriteană și până la ultimii îmbogățiți ai pariului mutual.

Lampert l-a cunoscut pe renumitul artist Phil May, ale cărui câteva tablouri împodobesc zidurile. Macquart se îndrepta către un tânăr gentleman care tocmai le contempla.

Tillman — căci era temutul Bobby Tillman în persoană — se întoarse la apropierea lui, îl recunoscu, și, scoțându-și țigara din gură, îi spuse bună ziua.

Tillman părea să aibă 18 ani, dar avea în realitate 27. Cu fața strălucitoare, bine ras, elegant îmbrăcat într'un costum ușor de lână albastră, cu pălăria de pai pe ceafă și cu mâinile în buzunarele pantalonilor, era adevăratul tip al feciorului de bani gata.

Era cunoscut pe toate câmpurile de curse, toți agenții de pariuri îi luaseră bani. Risipise o mică avere fără a pierde nimic din frăgezimea, inocența sau tinerețea sa.

Houghton simți o simpatie instantanee pentru acest nou personagiu; prezentat de către Macquart drept „prietenul meu, d-l Houghton care vine din Anglia", el se pomeni sprijinit de bar în fața unei băuturi fără alcool, acordând toată atenția sa lui Tillman, care

vorbea cu Macquart fără a-l exclude din conversație.

Ceeace apreciez la d-ta, este punctualitatea, spunea el. Omul care întârzie la întâlniri, este, de nouă ori din zece, un om care nu se va ține de cuvânt. Ei bine, în sănătatea d-tale!

— Noroc! răspunse Macquart. Cum stăm cu afacerea?

— O! totul e în regulă, spuse Tillman. L-am văzut aseară pe Curlewis și i-am reîmprospătat memoria. Ne așteaptă la biuroul lui la 11 fix. Afacerea îl interesează și asta-i principalul. Prietenul d-tale este în curent cu întreprinderea noastră?

— Indeajuns pentru a dori să ia și el parte, replică Macquart întorcându-se pe jumătate către Houghton. Nu poate angaja fonduri...

— Nici un chior, întrerupse Houghton râzând.

— Dar este un mare amator de yachting, un bun trăgător și obișnuit cu viața grea... absolut omul care ne trebue.

— Te cred, spuse Tillman entuziasmat. Dă-i dracului de bani! Un om de valoare merită mai mult decât o avere într'o afacere ca aceasta. Ceeace ne trebue, sunt oamenii cărora să nu le fie frică de timp prost. Houghton, mă felicit că te avem cu noi.

— I-am spus că leafa va fi mică în raport cu partea pe care o va primi mai târziu, observă Macquart.

— Te-ai apucat să vorbești de salariu cași cum am fi pe punctul de a deschide o prăvălie! strigă înflăcăratul Tillman. Ceeace ne va cădea pe mână va fi împărțit în raport cu ceeace vom fi făcut sau vom fi pus în afacere. Vezi d-ta, într'o afacere sigură, e foarte bine să vorbești de salarii: dar când riscăm cu toții să fim înghițiți de pești sau de tigri, „părți" sună mai bine decât salarii.

Cuvântul „tigri" îi făcu pe Houghton să ridice capul.

— Nu există tigri, spuse Macquart. Sunt numai sanguri — cățărători.

— Nu vreau să vă copleșesc cu întrebări, remarcă Houghton, nici să vă împing să vânturați secretul înainte de momentul pe care-l veți socoti potrivit, dar e prea mult dacă vă întreb unde mergem?

— Se poate să nu știi nimic? strigă Tillman.

— Absolut nimic.

— Ei bine, asta-i nemaipomenit! D-ta bați toate recordurile. Ai un temperament care mi placi. Gata să iscălești, chiar de-ar fi vorba să cobori în iad, fără ezitare!

Houghton începu să râdă.

— Sunt gata să mă duc unde veți voi mai curând decât să rămân aici la Sydney fără un ban în buzunar; de altfel nu prea poate să fie mult mai cald acolo.

— Nu mergem departe de aici, declară Tillman. Către nord.

— In Noua Guinee, precizâ Macquart.

— Trebue să urcăm un fluviu din Noua Guinee pentru a lua ceva ce se află acolo, spuse Tillman. Vei afla tot I. ascultându I pe Macquart când va expune prietenului meu Curlewis seducătoare-i poveste. Ei... și acuma să mergem. E destul de departe de aici, mai bine să ajungem puțin înainte.

Eșiră din bar și în timp ce coborau strada, Tillman saluta cam din două persoane una. Părea să fie cunoscut de toată lumea și după părerea lui Houghton, felul în care-i răspundeau oamenii arăta mai curând o camaraderie binevoitoare decât un adânc respect.

In acest moment interesul lui Houghton se concentra mai puțin asupra obiectului principal al acestei aventuri în germen decât asupra obiectivului imediat.

Cum avea să primească Curlewis pe neinsemnatu-i vizitator și zdrențărosul de Macquart? El însuși își

făcea impresia unei a cincea roți la o căruță hodorogită care se angaja cu atâta îndrăzneală pe drumul norocului și în fața biroului, propuse tovarășilor săi să-i aștepte în stradă.

Dar Tillman nici nu vru să audă și declară că prezența lui Houghton era absolut trebuincioasă; acesta făcea parte din „echipaj"; așadar pe nruce s'ar asfăcunde el în stradă în timp ce ei făceau o mare sforțare.

E sforțare mare, da; tot restul va fi un joc de copii în comparație cu greutatea de a pune mâna pe fonduri... s'ar putea spune să le captureze. Ți-o declar, vom trebui s'-l luăm cu asalt pe omul acela. E un băiat excelent ca și mulți alții, dar un om de afaceri de mâna întâia, adică cel mai rău dintre toți. Cu toate acestea ne vom descurca noi, numai să nu fie Screed acolo. Screed este asociatul lui, un om greu de cap cum nu s'a mai pomenit și care nu vrea să audă de altceva decât de lână. Haideți, am ajuns!

Intrară în imobil, găsiră biuroul lui Curlewis și fură introduși în cabinetul particular al marelui om.

Curlewis stătea rezemat de căminul gol. Era un om de vreo 30 de ani, cu aspect vesel și bine dispus, îmbrăcat ireproșabil, după toate aparențele lipsit de orice grijă, optimist și entuziast din naștere.

La vederea lui, Houghton se simți îmbărbătat. Era cu siguranță un băiat dispus să încurajeze aventura sau, cel puțin, să nu toarne apă rece peste un spirit înflăcărat de aventurier.

Aproape că nici nu băgase în seamă pe un personagiu cu aspect murdar șezând ca un băiat de prăvălie la o masă lângă fereastră, când îl auzi pe Curlewis răspunzându-i lui Tillman:

— O nici o grijă, n'o să-l stinghericți pe Screed. E cufundat în scrisorile lui și n'are nici ochi nici urechi pentru altceva. Puteți pălăvrăgi cât vreți. Luați loc,

domnilor. Ei, și acum să vedem ce-i cu propunerea aceea. Începeți cu începutul ca să-mi dau seama de ansamblu și nu trebue să vă grăbiți, ca să nu omiteți nimic important... n'am mult de lucru azi dimineață.

— Da, dar eu am, mormăi Screed.

— Ei bine, vrei să-i iau pe domnii într'o altă cameră? întrebă asociatul său. M'ai asigurat că n'o să te deranjeze conferința.

— Și-i chiar adevărat. Vreau numai să fac pe domnii să înțeleagă că Screed și Curlewis nu sunt chiar atât de fără lucru încât să-și permită luxul să asculte, amândoi odată, niște prostii din simplă distracție.

Houghton își spuse că, în viața lui, nu-și închipuise un personagiu mai displăcut decât acest Screed. Aspru, grosolan și practic ca un registru ambulant, lipsit de suflet ca o călimară și de imaginație ca o rigolă, așa și-l reprezenta Houghton, pe scaunul său, așezat acolo de către soartă, ca o antiteză vie în carne și oase a bine dispusului, nepăsătorului și imaginativului Curlewis.

Vedea în Screed stânca de care să se sfărâme poate întreprinderea lor îndrăzneață și-l ura în consecință.

Dar Til'man luase cuvântul.

— Ei bine, spuse el, să intrăm numaidecât în materie; va fi mijlocul cel mai bun pentru a dovedi că avem altceva de făcut decât a îndruga fleacuri.

— Til'man, întrerupse Macquart, nu-ți folosește să te lauzi singur chiar din primele rânduri ale unui proiect. Nu interesează dacă suntem proști sau nu, atâta vreme cât propunerea noastră este viabilă. Mi-ar plăcea infinit mai mult să fiu condus spre bogăție de către un nătărău decât să stau lângă un geniu și să-mi câștig o existență de mizerie.

Apoi întorcându-se către Curlewis:

— Eu sunt șeful și capul acestei afaceri, și poate că văzându-mă veți spune: „Iată un particular cam ca-

raghios pentru a ne vorbi de avere. N'are un ban..." E posibil! Dar dacă sunt şeful asta-i pentrucă am colindat lumea, purtând în cap un secret care valorează mai mulţi bani decât vor câştiga vreodată cu afacerile lor toţi dobitocii cari vor refuza să mă asculte.

Aţi întâlnit vreodată pe un căutător de mine care să nu fie în mizerie până în momentul când reuşeşte să găsească vâna pe care-o căuta? Pentru a spune totul într'un singur cuvânt, sunt pe urma comorii lui John Lant şi am de gând să pun mâna pe ea.

— John Lant? întrebă Curlewis.

— El însuşi, răspunse Macquart. Nu ştiţi cine e, sau mai curând, cine a fost. Ei bine, a fost unul din oamenii cari pe vremuri făcea comerţ luând Sydney drept bază. Nu-i chiar atât de mult de atunci, la urma urmei, dar îndeajuns pentru ca să-i fi dispărut orice urmă. Consultaţi analele Sydney-ului şi veţi vedea cum a fost negoţul care se făcea cu nordul înainte ca insula Borneo să fi fost colonizată cu lumea. Camfor, ciuc, „trepang", cuiburi de păsări, orez, opium şi Dumnezeu ştie mai ce încă; şi aur provenind din fluviile superioare, deşi în cantitate mică. Orice ar fi fost, se puteau cumpăra toate astea dând în schimb puşti vechi, gin şi praf de puşcă care se vindea cu 500 la 100 câştig Malaezilor în războiul cu Olandezii.

In afară de asta, mai erau tot felul de distracţii sub formă de piraterie, scufundări în dauna asigurări şi excrocherii mascate. Şi Lant era în toate afacerile astea. Mulţumesc, accept cu plăcere.

Curlewis luase de pe o măsuţă o cutie cu ţigări de foi şi-i oferi şi lui una. Cutia făcu ocolul şi Houghton îşi aprinse vesel ţigara.

Povestea îl interesa vizibil pe Curlewis; numai infernalul Screed, care, evident, nu era fumător, rămânea în afara cercului fermecat, şi, din când în când scârţâitul peniţei lui părea să comenteze vorbele lui Macquard

Lant era în toate afacerile astea, reluă căutătorul de aur. Când nu avea la îndemână expediente, inventa și asupra celor pe cari le găsea mai broda încă. Pe scurt, el continuă în felul acesta, adunând vapor peste vapor până în ziua cânnd fu sruturat cum trebue de către Olandezi. Nu știu ce făcuse, dar autoritățile olandeze îi confiscară bunurile.

Își plasase prada în pământuri situate la Macassar și în alte părți în posesiunile Olandeze. Se spune că avea o mare casă de joc la Macassar. Fapt este că toate economiile sale erau în ghiara Olandezilor. Vedeți că el se lansase la atâtea întreprinderi suspecte încât trebue să-i fi fost frică să aibă proprietăți pe cari să le poată confisca guvernul englez. Asta dovedește prostia lui: căci guvernul englez este cel mai bun prieten al acestui gen de indivizi cari au destui bani ca să poată manevra legalitatea. Guvernul Olandez nu-și bătu capul cu legalitatea. Cunoscându-l drept un ticălos fără pereche îi înhăță tot avutul.

Noutatea o află sosind cu corabia la Macassar. Corabia îi fu sechestrată în port iar el și cu echipajul fură băgați la închisoare.

Lant trecu deadreptul dela marea albastră la soarta neagră, dar nu se descuraja. Intr'o zi, în închisoare, prinse vestea că intrase în raza portului o corabie olandeză venită dela Amsterdam, plină până sus cu monetă sunătoare, fără a mai vorbi de încărcătura obicinuită. Corabia aceasta purta numele „Terschelling". Era în anotimpul ploilor; în aceeași noapte, Lant și cu oamenii săi dărâmară poarta închisorii, vâsliră până la Terschelling și se urcară pe bord strigând „Vama!" omului de veghe care le aruncă o scară și îi ajută să urce.

Vă rog să mă credeți, domnilor, că nu le trebui mult timp voinicilor pentru a-și aduce la îndeplinire treaba Toți oamenii de veghe coboriseră pentru a se

adăposti de ploaie și vânt, afară de cel care-i ajutase pe musafiri să se urce pe bord. Bătură în cuie ușa postului, amețiră cu un pumn pe omul de veghe și-l băgară într'un jghiab, sfărâmară lanțul ancorei și desfăcură pânzele în mai puțin timp decât e nevoe pentru a o istorisi.

Lant și cu echipajul său erau foarte dibaci; șterpeliră corab'a cum ar fi scos un portofel din buzunar. Și nu era chip să-i urmărească cineva; canoniera Olandeză, staționând la Macassar, urmărea niște piroge ale unor pirați mult mai puțin îndrăzneți decât aceia cari opreau în acel moment la Macassar. Totul merse strună; în afară de asta nu băga de seamă dispariția corăbiei până la ivirea zorilor.

Cu toate acestea, Lant ar fi fost prins cu siguranță dacă ar fi fost un om ca oricare altul. Căci unde se putea duce cu „Terschelling"? In ce port să conducă o corabie al cărei miros de Amsterdam îl denunța de departe naționalitatea, fără să mai vorbim de schelet și de hârtii redactate toate în Olandeză! Nu, domnule, era peste putință.

Și apoi mai erau și banii; cum i-ar fi putut cheltui? Ce-ar fi spus vameșii? Il vedeți cumva descărcând niște lăzi cu aur într'un port oarecare? Ar fi ca și cum ți-ai închipui o cămilă cântând la vioară.

Ei bine, Lant era prea smecher pentru a comite o asemenea prostie. Cunoștea, pe o anumită coastă, un fluviu care se vărsă în mare între niște recife de corali și lagune de apă sărată, unde pescuesc Chinejii „trepang" și unde își fac toaleta după bătălie „pirogele" piraților. Cunoștea și pe șefii acelei regiuni; făcuse negoț cu ei și se bătuseră până deveniseră prieteni.

Vedeți, domnilor, Malaezii și Diakii de pe mare își au cusururile lor, dar nu sunt bestii sălbatece, mai curând decât dvs. sau eu. Au multe părți bune și

odată ce le-ai câștigat încrederea, te poți bizui dânșii atâta vreme cât te porți cinstit.

Ori fluviul despre care vă vorbesc era situat, în Borneo, cum i am spus d-lui Tillman, ci tocmai coasta Nouei Guinee, unde revărsarea îi este a postită de mare și ascunsă de către o stâncă de c se leagă o legendă. Indigenii o numesc Stânca zeilor.

De pe această stâncă se văd niște lumini; le văzut eu îns mi. Locuitorii de pe țărm nu sunt g nari din Noua Guinee: sunt Dyaki de mare ve din Borneo. Nu știu ce i-a putut împinge să coloni țărmurile unui fluviu în Noua Guinee, dar sunt ac ca un a'toi de prun pe un măr, s'ar putea spune. fluviul are o particularitate curioasă: are maimuțe singurul loc din Noua Guinee unde se găsesc anim cu păr, dintr'astea. Umblă svonul că ar fi fost ad de un vapor din Indii, pe vremuri. Fapt este că durile care mărginesc fluviul adânc sunt pline, când în restul insulei nu se găsesc câtuși de puț sunt ținute la distanță de către un gard, sau mai rând de un cordon mare de arbori de camfor.

Acolo și-a dus Lant. Terschelling-ul făcându-i Diaki să creadă că are o nouă corabie a lui; o morcă în susul fluviului până se află în Siguranța pitalei într'un loc în care pânzele atingeau creng „manglierilor": o prinse de un țărm destul de în ca de un cheiu.

După cum v'am spus deja, era anotimpul ploi așa că fluviul era foarte adânc: dealtfel chiar în tim obijnuit albiile acestor fluvii sunt săpate adânc și multă apă. Lant le declară Diakilor, că obosit de mai cutreera mările, venise să trăiască câtva timp mijlocul lor. Avea o faimă de mare cârcotaș așa oamenii aceia îl socoteau aproape nemuritor, și trel să fi avut într'adevăr pielea tare, căci era găurită

flaut de jad şi cu toate acestea plină de viaţa ca
eia a unui ţipar. Cred că era invulnerabil ca un
ocodil.

Ei bine, Lant şi-a jucat partida cu îndemânare.
ărcătura corăbiei neputând să-i fie de niciun folos
fost foarte darnic cu şefii şi notabilii; şi pe ascuns
aptea debarcă şi ascunse lăzile cu monezi. Valoarea
morei se urca în cifre rotunde la o jumătate de
ion în monete de aur englezeşti şi reprezenta a-
ape patru tone de aur.

Macquart se întrerupse o clipă pentru a-şi aprinde
ţigara şi pentru a da timp declaraţiilor sale să
bine în capul auditorilor.

Curlewis fu singurul care rupse tacerea.

— Eşti destul de precis, remarcă el. Totuşi, după
pria d-tale mărturisire, toate astea s'au petrecut
mult de tot.

— Aşteaptă să termin, replică Macquart, şi veî
dea că vorbesc în cunoştinţă de cauză... După ce
case de pe Terschell'ng tot ce avea vreo valoare,
t îi dădu foc din întâmplare. Şi aici vine partea
mai tragică a afacerii: căci incendiul începu, pa-
se, într'un moment când echipagiul era pe bord
pentru un motiv sau altul, uşa cabinei din faţă
ncuiată, aşa încât toată banda a fost pârjolită.

— Mare Dumnezeule! strigă Curlewis. Omul acela
asasinat.

— Aşa mi se pare şi mie, răspunse Macquart. Un
gur om din echipaj a supravieţuit, un individ bine
t de către Lant, un şmecher care era mâna lui
aptă şi care a fost scutit.

Aşadar, Lant se stabili printre Dyaki aşteptând ca
urile să se fi potolit la Macassar şi ca numele lui
fi fost dat uitării. Se adoptă felului lor de viaţă,
lenevi şi-şi luă o femee Dyak pentru a-şi trece
mpul.

Asta nu fu deloc pe placul tânărului marinar pe care-l cruţase. Işi închipui, nu fără motiv, că Lant era un om sfârşit, cu iniţiativa slăbită şi cu inteligenţa îngreuiată; în afară de asta, Lant începea să-l trateze ca pe un subordonat; şi apoi băiatul acela ar fi vrut să ia singur toată comoara şi Lant nu-i promitea nici măcar o părticică.

In sfârşit, într'o bună zi, femeea lui Lant îi prezentă un copilaş. Numele îi era Chaya şi dădură acelaş nume şi fetiţei. Atunci tânărul înţelese că această mărire de familie îi micşora şansele de a pune mâna pe sunători şi hotărî să-i facă seama lui Lant.

— Cum îl chema pe băiatul acela, întrebă Curlewis uitându-se drept în ochii lui Macquart.

La această întrebare, povestitorul se înţepeni şi ezită o clipă.

— Se numea Smith sau, cel puţin, aşa îl vom numi noi, căci nu pot spune adevăratul lui nume, deşi e mort... M'am obligat să nu-l desvălui. Asadar îi vom spune Smith.

— Urmează, spuse Curlewis.

— Acest Smith îşi puse în gând să se scape de Lant şi într'o bună zi, acesta dispăru. Lant îşi păstrase faţă de Dyaki distanţele şi demnitatea, aşa încât ei continuară să creadă în el ca într'un fel de zeu, nu un zeu adevărat, mă pricepeţi, ci un „Atu Jalam", cum Dyakii dădeau, pe vremuri, albilor acest nume care desemna un fel de spirit întors dintre morţi. Il credeau pe Lant plecat să facă o plimbare prin ceruri sau altundeva de unde se va întoarce cu siguranţă.

Smith se văzu aşa dar descotorosit de Lant; dar nu ţinuse seama de Chaya, femeia acestuia. Desigur că femeile şi câinii vânează cu mirosul şi au mijloace de investigaţie pe cari bărbaţii nici nu le bănuesc. In orice caz, văduva lui Lant îi păstra pică lui Smith. Vedeţi că dânsa nu credea în zeitatea lui Lant, pentru binul

motiv că era bărbatul ei şi îl bănuia pe celălalt că-i făcuse de petrecanie.

Impărăştia zvonul că Smith îi vrăjise copilaşul, atunci în vârstă de 3 luni şi găsi un mare număr de oameni care-i dădură crezare. Chiar dela început nu avuseseră aceştia prea multă simpatie pentru el; veniră să-l atace şi cu mare greu reuşi să le scape coborând fluviul.

Asta se întâmpla acum 16 ani. Fugi într'o pirogă şi fu culeş de un vapor englezesc. Luase cu dânsul o însemnare amănunţită a comorii şi un plan al locului unde se afla. Ceeace de altfel nu-i servi la mare lucru.

Timp de trei ani cutreeră lumea, apoi avu o ceartă undeva într'o colonie franceză, îşi omorî adversarul şi fu trimis la Numeea la muncă silnică pe viaţă. Stătu acolo 7 ani, apoi evadă. Mai avea încă planul ascunzătorii; asta-i folosea al dracului! Lumea e atât de plină de dobitoci încât nimeni nu vru să-l asculte. Acum doi ani l-am întâlnit eu şi i-am făcut un serviciu şi, înainte de a muri mi-a încredinţat toate informaţiile împreună cu planul locului şi chiar şi o hartă a coastei Nouei Guinee unde figurează fluviul în chestiune. Ii era uşor să pună degetul pe punctul exact. Nu te poţi înşela asupra vărsării acestui curs de apă.

Macquart se sculă şi-şi aruncă mucul ţigării în grătarul sobei. Apoi se aşeză la loc, Curlewis, în picioare în faţa sobei, păstra tăcerea. Cu mâinile în buzunare, cu ţigara în colţul gurii şi cu privirea fixată în podea, părea să uite de prezenţa celorlalţi şi-şi rumega gândurile. Screed, care părea să fi pierdut orice interes pentru ceeace se întâmpla, scria foarte grăbit. Tillman rupse tăcerea.

— Ei bine, spuse el, iată o povestire demnă de cre-

e, cu toate amănuntele şi cu o hartă în sprijin. Sunt
ta să-mi risc viaţa în afacere... şi ultimul meu do-
. Ce părere ai d-ta, Curlewis?
Până atunci, Bobby Tillman nu cunoscuse decât
ura superficială a lui Curlewis. Jucase cărţi cu el
frecventaseră câmpurile de curse; îl întâlnise în
ıburi şi ajunsese să-l socotească un excelent cama-
l, un băiat de viaţă şi darnic care nu cerea decâţi
se distreze. Îşi închipuia că-l cunoaşte; în reali-
e nu cunoştea decât exteriorul acestui gentlemen.
Curlewis în ciuda aparenţelor, era creerul cel mai
ılibrat din Sydney, unul dintre oamenii de afaceri
mai cumpliţi ai coloniei, unul dintre comercianţii
mai lipsiţi de imaginaţie. Personalitatea lui practică
personalitatea lui socială se deosebeau tot atât de
lt una de alta caşi cele două feţe ale lui Ianus şi
ăţişarea de om de afaceri era faţa lui cea mai ade-
ată.
— Pe legea mea, pronunţă el scoţându-şi ţigara din
ră, iată o poveste foarte interesantă, dar nu sunt
pus să susţin băneşte o întreprindere întemeiată
asemenea date.
— Dar, în numele cerului, strigă Tillman, mai gân-
te-te puţin. Asta nu-i o întreprindere financiară;
e o speculaţie, cea mai măreaţă speculaţie care s'a
vreodată la cale la Sydney.
— Tocmai ăsta-i motivul meu, spuse Curlewis. Nu
culez niciodată.
— Nu speculezi niciodată? Şi cursele ce sunt?
— Un joc de noroc, şi chiar nu joc niciodată.
— Ei drăcie! strigă Tillman. Te-am văzut doar
ochii mei!
— Da, m'ai văzut riscând câteva lire pe un cal,
pierzând câteva lire la bridge. Dar nu joc nicio-
ă. Spunând aceasta, nu mă gândesc la cei câţiva

silingi pe cari mă amuz să-i pierd sau să-i câștig l
masa verde sau pe turf și chiar în acest sens restrâm
câștigurile și pierderile mele sunt neînsemnate.

Scoase un mic carneţel și-l consultă.

— Anul trecut pierderile mele pe câmpul de curs
s'au ridicat la 7 lire și câștigurile mele la bridge —
întorcând pagina — la patru lire zece silingi. In tota
după cum vedeți anul trecut am cheltuit 2 lire și 1
mari și late, pentru acest gen de distracții, și în an
dinainte, dacă-mi amintesc bine, am scăpat cu u
câștig de cinci lire

Tillman rămase mut de surpriză în fața person
giului mecanic, ordonat și absolut sănătos și chibzu
care-i apărea înaintea ochilor. I se părea că ve
căzând în bucăţele un fluture și o larvă apărând d
sfărâmături.

— Bine înţeles, continuă celălalt, se poate spu
că orice afacere este o pură speculație și într'un an
mit sens e adevărat; dar se mai spune că nu ori
speculație este o afacere și spunând aceasta, se enun
adevărul cel mai important pe care trebue să-l înve
cine vrea să reușească în afaceri sau în viață.

Or, dacă aș băga, spre exemplu o mie de lire
aventura noastră, aș putea să le pierd, sau să
recâștig cu multe altele în plus. Dar, pierzând s
câștigând, nu-i mai puţin adevărat că voi fi călc
acest principiu

In afară de asta, deși povestea voastră poartă pe
tea adevărului, nu cred, vorbind sincer și ca un
practic, fără intenția de a jigni pe cineva, că vre
om de afaceri întreg la minte să vrea să-și riște ba
în ea. Nu cred să puteți câștiga ceva împrăștiind
vestea aceasta în Sydney. Dacă sunt crud e din cur
bunătate. Cred că vă pierdeți timpul, afară de ca
că!...

— Afară dacă ce? întrebă Tillman.

— Afară dacă aţi colabora toţi trei ca s'o scrieţi. „Buletinul" v'ar plăti poate ceva pentru ea.

Macquart fu aceia care întrerupse avalanşa de sfaturi grele şi le puse capăt într'un chip neaşteptat.

D. Curlewis are dreptate, spuse el. Nici un om cu bun simţ din Sydney n'ar vrea să pornească pe o asemenea bază. Nu vreau să fiu grosolan cu d. Curlewis dar oamenii cu bun simţ nu fac asemenea lucruri; numai nebunii se gândesc să se ridice la înălţimea marilor împrejurări. Cred că colosul din Rodos sau un om de felul acesta ar fi ceeace ne trebue şi la Sydney nu-l vom găsi. Dar voi pune mâna pe aurul acela, chiar de-ar trebui să merg pe jos până la Noua Guineee urmând stânca Marei Bariere şi odată ajuns să scormonesc pământul cu dinţii. Am fost reţinut prea mult timp departe de acolo. Organismul meu nu poate suporta mai mult. Ei bine, vă mulţumesc pentru ţigară şi vă spun bună ziua; şi sper că atunci când ne vom revedea ai să-ţi smulgi părul că te-ai ţinut deoparte. Să mergem, prieteni.

Intrase ultimul şi ieşi primul fără să pară câtuşi de puţin descurajat.

După plecarea lui, Screed se opri din scris şi se întoarse către Curlewis.

— Ştii ce mi se pare mie? spuse el. Că Macquart ăsta n'a întâlnit niciodată pe nimeni cu numele de Smith. E propria lui poveste pe care o istoriseşte din izvor sigur.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că el însuşi l-a ucis pe celalt personagiu, pe Lant, şi că el însuşi a fost trimis la Numeea.

— In orice caz, n'are să vadă culoarea banilor mei, spuse Curlewis. Sunt destui nebuni pe lumea asta...

dar recunosc că povestea nu-i rea. Individul acesta se pricepe să istorisească o poveste.

Screed își termină scrisoarea, apoi se sculă și ieși. Luându-și pălăria își informă asociatul că nu va lipsi mult timp.

CAPITOLUL III

SCREED

In stradă, Tillman fu primul care luă cuvântul:

— Ei bine, spuse el, n'aș fi crezut niciodată să ne scape în felul acesta Curlewis printre degete. Credeam afacerea făcută și era ultimul om dela care m'aș fi așteptat la toate aceste obiecțiuni. Il credeam mai sincer. Se pare că m'am înșelat și că nu se poate ști niciodată ce-i în capul unui om până nu-l pui la încercare. Vom trebui să ne lipsim de el și să căutăm pe altcineva, asta-i tot. Vă declar că nu mă dau bătut în afacerea asta. Țin prea mult la ea.

— Partea proastă, pentru mine, este că nu pot aștepta, spuse Houghton. Sunt lefter. Trebue să găsesc niște bani, fie măcar numai pentru a-mi plăti camera.

— Cât datorezi? întrebă Tillman.

— O, nu mare lucru, nici măcar două lire. Dar vezi că două lire e foarte mult când n'ai nici bani nici situație.

Tillman izbucni în râs.

Nu-l cunoștea pe Houghton decât de câteva ore, dar, la Sydney, în anumite medii, câteva ore echivalează, în materie de cunoștință, cu același număr de zile în Anglia. In afară de asta, expediția stabilise legături între dânșii și în sfârșit Houghton era dintre aceia cu cari te înțelegi aproape la prima vedere.

— Nu-ţi bate capul în privinţa asta, spuse Till- man. Te scot eu din încurcătură chiar de-ar trebui să împrumut banii. Ce ne trebue deocamdată, este să ne răcorim. Să mergem înapoi la Lampert. Cine ştie dacă nu găsim acolo pe cineva care să ne vină în ajutor!

Era trecut puţin de amiază şi soarele dogorea. Se urcară într'un tramvai care trecea şi Tillman plăti biletele.

Cafeneaua Lampert era plină de o mulţime amestecată şi plăcută la vedere; oameni dela ţară pârliţi de soare, noi veniţi din spaţiile întinse pustiite de soare; oameni de mare, veniţi din occident, din porturile Chinei sau din stabilimentele olandeze; scribi din birourile de afaceri; ziarişti, obişnuiţi ai câmpurilor de curse, oameni aşteptând să le cadă ceva din cer; Yankei, colonialı, Engleji, Irlandeji, Scoţieni, câţiva Germani; toată mulţimea aceasta înecată într'un nor de fum, râzând, bând, palavragind, sau tăcuţi şi atenţi.

Tillman scăpând de numeroşii săi prieteni şi cunoştinţe, îşi împinse camarazii de aventură într'un colţ al sălii şi comandă un rând.

— Nu-i de loc cazul să ne descurajăm, spuse el. Vom merge acum să dejunăm împreună şi am să mă descurc eu să-ţi găsesc banii, Houghton. Există un anume Drake pe care mă aştept să-l văd aici. E mai bogat decât Curlewis. Aş fi trebuit să mă gândesc întâi la el, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Macquart, în picioare cu paharul în mână, părea pentru prima dată să-şi mai fi pierdut din entuziasm.

— Nu te aştepţi cumva să mă auzi debitând povestea de două ori în aceeaşi zi, nu? întrebă el. Nu-i ca şi cum ar fi fost scoasă din imaginaţie; atunci aş fi putut s'o servesc după plac.

— N'ai nici o grijă! Ai s'o depeni uşor după

sticlă de şampanie, declară Tillman. Ai să fii... uite! făcu el oprindu-se brusc.

Uşa se deschisese şi omul care intrase despica mulţimea, drept spre bar.

Era Screed. Il zărise pe Tillman şi pe prietenii lui, şi se îndreptă spre ei.

Or Screed era văzut foarte rar în oraş, şi mai rar încă pe la cârciumi. Individualitatea lui uscată era prea puţin sociabilă.

Oamenii îl priveau întrucâtva ca pe o necesitate dis-plăcută a vieţii. Constituia un fel de căptuşeală a lui Curlewis, pentru a da tărie şi soliditate afacerilor lor Curlewis încuraja această idee. Ii convenea să treacă drept f'uture, asociat decoraativ, nepăsător, neînsemnat, amabil, bătând oamenii pe umăr, drept om puţin practic, dublat de un tovarăş morocănos dar cu mintea bine echilibrată. In realitate, Arthur Curlewis era geniul asociaţiei, mânuitorul de afaceri cel mai şmecher şi mai sigur din Sydney.

Cererile de împrumuturi de prelungiri şi aşa mai departe, erau întotdauna acordate de către Curlewis şi refuzate de Screed. Curlewis nu-şi abătea niciodată sau aproape niciodată jocul aşa de deschis cum o făcuse în dimineaţa aceea faţă de Bobby Tillman. Faţă de oricine altcineva, el ar fi supus propunerea lui Screed dându-i pe ascuns instrucţiuni s'o refuze. Dar avea un dispreţ profund pentru Tillman şi afară de asta, dorise să-i dea o lecţie.

Bobby se arătase puţin cam prea familiar în ultimul timp şi Curlewis nu prea era măgulit de siguranţa cu care-i propusese acest proiect absurd, ca şi cum el, Curlewis, ar fi fost ţinta cea mai indicată pentru primul aventurier venit.

— Uite, d. Screed, spuse Tillman.

Şi trebue remarcat că, în timp ce pentru el Curle-

wis era Curlewis scurt, lui Screed îi acorda cinstea unui prefix.

— Ei bine, asta-i o surpriză. Nu vrei să iei ceva cu noi?

— Nu, mulțumesc, spuse Screed, nu beau niciodată. între mese. Am venit aici cu gândul că am șanse să vă găsesc. Aș vrea să vă vorbesc.

Il luă pe Tillman cu el spre ușă.

— Vino cu cei doi oameni diseară la șapte la mine, spuse el. Nu, nu la șapte, la opt. Vreau să vorbesc cu voi.

— Să vorbești cu noi?

— Da, să schimb numai câteva cuvinte...

— Despre ce?

— Despre afacerea pe care i-ați supus-o lui Curlewis. Poate am să pot face eu ceva.

— Dumneata?

— Da, eu. Și nu spune nimănui un cuvânt, nici măcar lui Curlewis.

— Ei bine, să fiu al dracului!

— Asta se va și întâmpla probabil, spuse Screed. Dar, deocamdată, vino cu tovarășii d-tale, și nu în Dar, deocamdată, vino cu tovarășii d-tale, și nu în cepeți nicio negociere cu alții în afacerea asta. Mă interesează.

— Asta-i bună! Dumneata ești ultimul la care m'aș fi gândit. Spune! Nu vrei să iei ceva?

— Nu, mulțumesc. Și nu beți prea mult nici d-v. dacă vreți să tratăm afacerea.

— Eu? spuse celălalt. N'am luat azi decât băuturi higienice. Așa prost mă crezi? Nu, domnule. Când am afaceri pe mână, mă fac Quaker. La ora opt?

— La opt la mine acasă: Bury street Nr. 10.

Screed deschise ușa și se strecură repede afară, ca rușinat de a fi intrat într'un asemenea local; Tillman se întoarse voios lângă tovarășii săi.

— Suntem salvaţi, spuse el. Afacerea e sigură. Screed se va ocupa de ea.

Le povesti convorbirea cu Screed.

Macquart ascultă cu atenţie, apoi remarcă:

— Asta aranjează toate. Băgasem eu de seamă că, tot scriind, trăgea cu urechea la povestea mea. S'a lăsat prins. Ei bine e un om iscusit, mult mai deştept decât asociatul său. Şi spui că are bani?

— O! din belşug, răspunse entuziastul Tillman. Câştigă mereu şi nu cheltueşte niciodată nimic.

— Nu poţi răspunde niciodată de ceeace cheltueşte un om, remarcă Macquart, nici de felul în care cheltueşte.

CAP. IV.

HARTA

La urma urmei Sydney este oraşul cel mai încântător din lume. Respiră aerul liber al Pacificului şi poezia se amestecă cu uruitul şi vuetul comerţului. Nici un alt oraş maritim nu se poate lăuda cu o rada ca a lui şi puţine oraşe din lume se bucură de un cer la fel cu al lui: un cer care i-ar fi plăcut lui Cadmus.

Aici, mai mult decât orice, domneşte spiritul tinereţii. Indrăzneala şi marea aventură îmbibă aerul Pacificului şi umplu plămânii oamenilor cari-şi întind afacerile până la capătul pământului.

In această cetate a tinereţii nu le fu greu celor trei aventurieri ai noştri să găsească distracţii în timpul orelor cari-i despărţeau de întâlnirea cu Screed.

Tillman îşi procurase ceva bani şi-i invită să dejuneze la restaurant, după care plecară la Farm Gove, unde Tillman avea prieteni printre marinari. Impu-

mută acolo o barcă, niște undițe și momeală și se duseră la pescuit.

E mai bine aici decât să mucegăești în restaurante sau cafenele, spuse nevinovatul Tillman. Nu găsești de băut, dar ai în schimb aerul liber și peșteee... câteodată. In afară de asta, cugeți mai bine decât pe uscat.

Tolănit în partea dinapoi, cu un picior pe marginea corăbiei și cu pălăria ponosită trasă pe ochi, Macquart clătina din cap. Nu făcuse nimic, nici nu vâslise, nici nu ajutase la pus undițele. Părea întruchiparea lenei. Era întotdeauna același lucru, când era vorba de lucru manual; mașinistul soartei se strângea ghem; și se putea remarca, acum, că cei doi tineri, departe de a se supăra câtuș de puțin de această nepăsare și trândăvie a făcătorului de minuni, o acceptase fără să glumească măcar.

Reprezenta în acest moment pentru ei lucrul cel mai interesant din viață. In afară că el ținea în mână toate firele din cari sperau ei să-și țese norocul, omul înșușî exercita asupra imaginației lor o puternică vrajă. Avură noroc la pescuit, dar nici măcar bucuria de a trage peștele în barcă nu-i putea face să uite pe acest simbol al norocului întins în partea dinapoi a bărcii și nici farmecul pe care-l încercau închipuindu-și până unde i-ar putea conduce Macquart.

La ora cinci ridicară undițele. Tillman oferii peștii prinși proprietarului bărcii; apoi luară ceaiul într'un han și la ora opt fix, își făcură apariția în Bury Street.

Strada aceasta, situată într'o mahala a orașului, amintește anumite colțuri ale Franței. Vile micuțe înconjurate de grădinițe cochete se alternează cu locuințe comune. O extremitate a ei e mărginită de căsuțe muncitorești și renunțând la orice pretenție de înaltă respectabilitate se termina cu o spălătorie chi-

mica. Casa lui Screed se afla la capatul străzii şi el însuşi lucra în grădină la sosirea lor.

Avea pasiunea grădinăritului. Era dintre indivizii aceia închişi a căror valoare din punct de vedere moral şi al averii e greu s'o determini. Eşit din nimic, avea renumele unui om cu stare. In pofida acestui renume, nu da niciodată un bănuţ şi nu se lăuda de loc cu bogăţia lui. Nu era deloc impunător, era aproape urât şi se îmbrăca foarte prost.

Toate aceste fapte îl puneau într'o situaţie bună în afaceri şi-i făceau o reputaţie temeinică. Prăfuit ca un fluture de noapte, el corecta măreţia lui Curlewis şi era conştient de rolul său. Inzestrat cu una dintre cele mai strălucitoare minţi practice din Sydney, era condamnat să-şi ascundă aureola în dosul obloanelor firmei şi să-i lase întotdeauna cuvântul lui Curlewis.

Ar fi putut să scape de această înjosire fondând singur o casă şi totuşi n'o făcea. Avea un mare defect de care nu se putea desbăra, un fel de timiditate a întreprinde singur ceva, o imposibilitate de a-şi conduce singur barca; ştia acest lucru şi asta îl făcea şi mai mult să nu-l poată suferi pe Curlewis.

Această ură n'avea nimic melodramatic. Pentru nimic în lume n'ar fi vrut să-şi răneasca asociatul nici în persoana şi nici în afacerile lui. Era vorba mai curând de o simplă antipatie, născută din ciuda pe care i-o cauzau propriile lui imperfecţiuni.

Ori, în dimineaţa aceea, în timp ce Macquart îşi expunea povestea în birou, intuiţia fără greş a lui Screed în materie de bani îl înştiinţase că omul acesta spunea adevărul. Se îndoia oarecum ca o expediţie să poată reuşi să aducă aurul acela ascuns de atâţia ani. cu toate acestea lucrul i se părea foarte posibil.

Vedea în Macquart un aventurier de un gen nou, al cărui suflet îl ghicea. Cu instinctul său sigur în

privința caracterelor omenești, nu era înșelat de noul specimen care se prezenta în fața lui.

Auzindu-l pe Curlewis descurajându-i pe cei trei aventurieri luase hotărârea să se informeze el însuși asupra afacerii și dacă vedea vreo șansă de reușită, să meargă până la capăt. Intreprinderea putea să dea greș, dar dacă reușea, beneficiile îl interesau mai puțin decât succesul repurtat asupra lui Curlewis.

Screed era un om cu imaginație, înzestrat cu aspirații către aventură, dar neavând îndeajuns curaj pentru a o întreprinde. In afară de asta, mai ascundea și un instinct de jucător, sporit de o lungă înfrânare.

Spuse bună-seara vizitatorilor săi, puse furtunul de stropit la loc și-i invită în casă.

Houghton, intrând, aruncă o privire împrejur. De multă vreme nu mai simțise atmosfera unui interior confortabil. Condamnat la camere mobilate, la hoteluri ieftine sau la cabine de clasa doua pe vapoare, era cu atât mai sensibil la tot ce privește buna starea și plăcerea de a trăi.

In vestibul, lămpile erau aprinse și pe pereți erau agățate vâsle și sulițe și din loc în loc câte o acvaforte sau o gravură rară; și camera în care-i introduse Screed, jumătate bibliotecă și jumătate salon, dovedea gustul bun și discret al posesorului.

Pe o măsuță era o sticlă cu whisky, un sifon și o cutie cu țigări de foi. Screed, după ce-i porti să ia loc și-i servi, intră deadreptul în materie.

In picioare în fața căminului și cu mâinile în buzunare îl supuse pe Macquart unui contra-interogatoriu asupra tuturor punctelor povestirii sale și povestitorul răspunse fără ezitare, evident mulțumit de felul practic în care examina Screed chestiunea.

Și acum, spuse Screed după ce termină, arată-mi harta despre care ai pomenit

Macquart se sculă, se duse să-şi ia pălăria pe care o pusese pe un scaun lângă uşă şi scoase de sub căptuşeală o bucată de hârtie împăturită şi galbenă ca un pergament. O întinse pe masă în faţa lui Screed: ceilalţi se apropiară şi privind peste umărul acestuia, care şedea în faţa documentului cu ochelarii pe nas.

Era o hartă grosolană a coastei de sud a Noue Guinee, foarte sumară ca amănunte, afară de o anumită secţiune la nord-est de Capul Yorle pe coasta australiană. Acolo desenul, mult mai îndesat, reprezenta câteva cursuri de apă şi în bucătura unuia dintre ele era însemnată cu o cruce.

— Iată fluviul în chestiune, spuse Macquart. In locul acesta tot ţărmul este acoperit de „manglieri" şi şi o stâncă mare se înalţă pe coasta de răsărit a îmbucăturii: se numeşte Stânca Amvonului. De pe mare seamănă cu un far şi se vede de foarte departe. Iată Stânca Iluziilor, tăiată de intrarea fluviului unde apa dulce a ros corăbii. Nu există absolut nici o piedică pentru navigaţie, deşi, de pe mare, bariera de nisip pare destul de periculoasă.

Screed se sculă pentru a lua o geantă dintr'un dulap şi scoase din ea câteva hărţi.

— Le-am împrumutat astăzi, spuse el. Să vedem dacă se potrivesc.

Desfăcu o hartă care reprezenta marea dela limita de nord a marelui pătrat al golfului Carpentaria şi până la coasta Nouei Guinee, inclusiv strâmtoarea Torres şi alături, o altă hartă indicând partea de nord a acestei strâmtori şi coasta Nouei Guinee.

Aceasta era cea mai importantă, căci dădea amănunţit sondagiile stâncii şi ale fluviilor.

— Aha! iată ce ne trebue nouă, spuse Macquart. Acum vom vedea dacă harta mea este exactă sau nu. Iată, aici fluviul, aici stânca şi iată şi trecerea flu-

viului, cîte la sondajele canalului, zece picioare adâncime şi şapte picioare până la îmbucătură, unde adâncimea creşte la 12. Vezi, nici un banc de nisip care să înămoleasca îmbucătura: fluviul acesta cară de altfel foarte puţine materii. Se deosebeşte de alte fluvii ale Nouei Guinee, dintre cari cea mai mare parte se varsă printre bancuri de nămol şi manglieri. E limpede ca gin-ul în această porţiune şi merge în linie dreaptă până la mare. Cred că-i atât de bătrân încât şi-a ros albia până la stâncă. După cum vedeţi, cea mai mare parte a debitului său provine din lacuri mari şi nu din mici cursuri de apă pline de noroi.

Screed nu răspunse mai întâi nimic; atenţia lui mai era încă concentrată asupra sondagiilor şi compara harta aceasta cu aceea mai rudimentară a lui Macquart.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă, cred că putem socoti harta d-tale ca exactă. Acum, să vorbim despre afaceri. Sunt dispus să mă asociez cu anumite condiţiuni.

Tillman scoase un lung suspin şi Houghton, care până atunci stătuse într'o aşteptare plină de nelinişte, se uită la el. Işi reluară locurile în jurul mesei, în timp ce Macquart, cu ochii strălucitori, apropia un scaun pentru a se aşeza lângă Screed. Intrunirea se transformase dintr'o dată în conferinţă şi hârtiile împrăştiate pe masă întăreau această impresie.

— Această afacere, continuă Screed, este partida cea mai riscantă care a fost încercată vreodată pe piaţa Sydney-ului. Asociatul meu, d. Curlewis, v'a spus azi dimineaţă părerea lui despre joc şi eu îl aprob; el însă n'a pus degetul pe punctul sensibil. Jocul nu este periculos şi absurd din punctul de vedere al afacerii decât în măsura în care te laşi pradă fără limită. Dacă, spre exemplu, aş consacra o mie de

lire pentru a specula sau a juca la curse pentru a câștiga bani, pericolul n'ar fi să pierd cele o mie de lire, ci de a le pierde și a vrea să le recâștig. Oamenii nu sunt ruinați de primele lor pierderi la joc: întotdeauna se ruinează încercând să-și redobândească pierderile.

Ori, dacă pun o mie de lire în această întreprindere, și dacă ea dă greș, voi pierde mia de lire, dar mă voi păzi să mai risc și alți bani pentru a-i recâștiga pe aceștia. Sper că nu vă plictisesc, dar îmi place întotdeauna să explic ce am în minte.

— Nu ne plictisești de loc... de loc! strigară Tillman și Houghton.

Macquart nu spuse nimic; își freca mâinile sub masă.

Se mulțumi să facă un semn de încuviințare.

— Am hotărât așadar să risc o mie de lire, urmă Screed, și să le pierd.

Macquart izbucni în râs.

— Iată un caracter pe placul meu! spuse el. Asta duce la succes!

— Condițiile mele, iată-le, încheie Screed cu un ton cam rece — jumătate din câștig.

Macquart nu scoase nici un cuvânt.

— Suntem trei... începu Houghton, apoi se opri și se uită la ceilalți ca pentru a descoperi ce se petrece în mintea lor, dar ei nu-i dădură nici un indiciu.

Screed, scoțând din buzunar o hârtie și un creion, continuă:

— Dacă banii sunt acolo și dacă suma se ridică la cifra anunțată, o parte de o treime, după ce se va scade partea mea, va reprezenta o avere frumușică pentru fiecare dintre d-voastră.

— Nu văd nici un inconvenient ca d. Screed să

ia jumătate din câștig, spuse Macquart. El îngrijește de cele trebuincioase pentru expediție și fără el nu putem face nimic. O mie de lire care-i vor aduce 25.000 la sută, ăsta-i un plasament nemaipomenit... dar mai sunt și riscurile.

— O! nu fac nicio obiecțiune, făcu Houghton. Mă gândeam numai că suntem trei, d-ta Tillman și cu mine. Cum să aranjăm împărțeala între noi?

— Asta-i punctul delicat? interveni Tillman.

Screed făcu un gest de neliniște și Macquart, ca și cum i-ar fi fost frică să nu dea înapoi la cea mai mică frecătură, curmă discuția.

— Doar n'o să ne certăm în privința asta. Rezolv problema limpede de pe acum. Suntem trei asociați activi, și vom lua părți egale, 80.000 lire îmi ajung. Nu sunt un calic care să mă tocmesc pentru câțiva bani. Imi doresc tocmai atât încât să-mi pot trăi în tihină restul zilelor... Ce părere aveți?

Acest măreț acces de dărnicie fu cât pe aici să compromită toată afacerea.

O clipă Screed se sperie și în timp ce Tillman strângea mâna darnicului, nu lipsi decât un fir de păr ca financiarul să lase totul baltă.

Instinctul său îi spunea că Macquart și cu generozitatea era un amestec cam suspect și că acest individ și-ar înșela cu siguranță tovarășii, numai de-ar avea cea mai mică ocazie.

Apoi îi liniști un raționament. Aurul i-ar fi complect nefolositor lui Macquart fără un om în stare să dispună pentru el și să-l scape, și el însuși, Screed, era singurul om în stare s'o facă. Afacerea era nu chiar turbure, și pentru a o numi astfel, extraguvernamentală.

Macquart, dacă ar încerca să dispună de comoară prin propriile sale mijloace, ar provoca o anchetă și

din acel moment s'ar abate o ploaie de reclamaţii contra banilor; comoara ar fi pusă sub sechestru iar căutătorii ei s'ar putea socoti fericiţi dacă ar primi o zecime după ani de bătaie de cap.

Screed avea mijlocul să evite toate astea.

In afară de asta, se mai putea fără îndoială ca Macquart să încerce să-şi tragă pe sfoară tovarăşii, dar Tillman şi Houghton nu erau nişte copii; erau nişte indivizi desgheţaţi şi perfect în stare să vegheze asupra propriilor lor interese şi totodată şi asupra celor lui Screed.

Aşa încât, în loc să renunţe la combinaţie, acesta desfăcu hârtia pe care o scosese din buzunar şi o puse pe masă printre hârtii.

— Am redactat aici câteva rânduri cu privire la această afacere, spuse el. Nu-i tocmai un contract, căci între dvs. şi mine un contract formal n'ar servi la mare lucru, având în vedere că nimeni dintre noi nu va putea invoca legea, care, dacă şi-ar băga nasul în tranzacţiile noastre, ar pune cu siguranţă mâna pe bani. E o simplă scrisoare de promisiune, pentru a mă exprima astfel, semnată de către dvs. trei şi care declară că având în vedere că eu finanţez expediţia, consimţiţi să împărtiţi cu mine pe din două orice sumă ar rezulta.

In felul acesta, continuă Screed cu un fel de veselie prefăcută, în cazul puţin probabil al morţii vreunuia dintre dvs. şi în cazul încă şi mai puţin probabil că aţi încerca să mă trageţi pe sfoară, nu protesta d-le Tillman, asta-i o simplă glumă legală, aş putea să vă urmăresc şi să fac să intervină legea, nu pentru a căpăta banii, ci pentru a vă împiedica pe dvs. să vă bucuraţi de ei; şi remarcaţi că acest document, încheie Screed, nu pomeneşte nimic despre comoară; aşa încât dacă m'aş vedea obligat să vă

urmăresc pe cale legală, aş face declaraţia care mi-ar place în privinţa obiectului întreprinderii noastre: voiu spune, de exemplu că a fost vorba despre pescuit perle, lăsând advocatului meu facultatea de a vă pune în plin tribunal toate chestiunile posibile în privinţa comorii.

Macquart nu scoase un cuvânt; părea buimăcit de declaraţia neaşteptată a acestei bănuitoare, prudentă şi plină de resurse.

Tillman se înroşi, iar Houghton, cu ochii scânteetori, se uită drept la faţa samsarului.

— N'avem de gând să vă tăiem în bucăţele, spuse el. Aveţi deaface cu oameni de onoare, sper.

— Domnule Houghton, răspunse Screed, nu există oameni de onoare în afaceri; nu sunt decât oameni. In afaceri trebue să contezi nu pe prietenie, ci pe un calcul de profit şi pierdere. In afaceri trebue să-ţi asiguri interesele prin toate mijloacele posibile; şi când mă angajez într'o întreprindere atât de ciudată, ţin să vă înlănţui pe toţi de interesele mele prin toate legăturile posibile. Iată chestiunea pusă limpede. Acum, vă rog să semnaţi acest document... dacă ţineţi să căpătaţi mia mea de lire.

Macquart semnă primul, apoi Tillman şi în cele din urmă Houghton.

Screed puse hârtia într'un sertar şi-şi aprinse o ţigare de foi, pentru prima oară în seara aceia.

— Acum, făcu el, afacerea este regulată şi ne putem pune pe lucru. Am la îndemână corabia care vă trebue.

Este un „yowl" de 50 de picioare construit abia acum şase ani de către Bowers pentru pescuitul striidilor de perle şi refăcut anul trecut. Am oarecari interese în construcţiile navale, şi săptămâna trecută d. Cullock m'a dus să văd această corabie, în spe-

rania că o voiu cumpăra. I-am telefonat adineaori şi aflând că nu era încă vândută, l-am rugat să-mi rezerve o opţiune. D-ta Tillman, eşti un bun marinar de vase cu catargă: ce ai spune de un „Yowl"?

— Imi place mai curând să manevrez un „Yowl" decât o „Goletă", declară Tillman; e cea mai bună imbarcaţie din lume când nu dispui decât de un echipaj restrâns.

— Mă pricep şi eu la ele, spuse Houghton. Nici o mirare de altfel: am avut cândva unul şi mi-am petrecut un an din viaţă pe el. Dar n'avea decât 30 de picioare lungime.

— Nu m'am servit niciodată de „Yowl", dar am încercat toate celelalte imbarcaţii dela barca-goeleta şi până la pluta de pescuit indiană, spuse Macquart. Manevrarea pânzelor este în mare parte o chestie de instinct, cred eu; în afară de asta, pot naviga. Fără a fi un navigator de mâna întâia, posed cunoştinţele esenţiale. Daţi-mi un cronometru bine pus la punct, cu un sextant cum trebue şi nişte hărţi şi o voi scoate la capăt. Iacă, am navigat prin meleagurile insulelor Solomon împreună cu un Olandez; avea o corabie pentru pescuitul stridiilor de perle, dar majoritatea timpului era nebun de atâta rom cât bea. Principiile lui de navigaţie trebue să fi datat din timpul potopului. Se servea de una din acele hărţi Amstel făcută la Amsterdam, şi pe care se vedeau delfini şi sirene şi ca sextant, se mulţumea cu unul dintre primele cari au existat. Barca lui ar fi putut trece drept vasul fantomă sau Olandezul-zburător, afară de faptul că nu zbura. Dar într'un fel sau altul tot ne-am descurajat.

— Mă pricep şi eu puţin la navigaţie, remarcă Tillman şi prietenul nostru Houghton mi-a spus că posedă elementele principale.

— Elementele și nimic altceva, adăugă Houghton.

— Totul este deci cât se poate de bine, răspunse Screed adunând hărțile. Asta era principala chestiune pe care o aveam în gând. Mă întrebam dacă vai trebui să recurgem la un ofițer navigator și ideea nu prea-mi surâdea. Nu ne trebue mai mult personal decât strictul necesar, dar veți putea lua un negru să vă ajute.

Macquart se sculă.

— Ei bine, spuse el, ne-am înțeles. Când vom putea vedea bărcuța și când ai de gînd să îmbarci proviziile?

— Vom aranja toate astea mâine. Doresc să vă văd pe toți trei aici la ora șase dimineața, șase fix: trebue să fiu la birou la nouă. Corabia se află lângă Earm Cove și aș vrea să vă duc s'o vedeți. Acum altceva. Expediția aceasta este un secret: nu țin ca asociatul meu să prindă de veste și nici prietenii și autoritățile. Plecați să pescuiți perle; iată explicația pe care o veți da oricui va veni să-și bage nasul în afacerile noastre. Dacă transpiră cumva adevărul, las totul baltă.

— Vom fi muți ca peștii, poți fi sigur de asta, afirmă Tillman. Și acum, să vorbim despre banii noștri de buzunar. Eu am destui, dar prietenul nostru Houghton este mai puțin fericit; la drept vorbind, e lefter. Cât despre d. Macquart..,

— O, eu mă mulțumesc cu 100 de dolari, spuse acesta, sau chiar și cu mai puțin. Nu-mi prea bat capul cu banii peșin; nu mă gândesc decât la expediție.

— Eu mă voi mulțumi cu zece lire, declară Houghton. Datorez două lire gazdei și opt îmi vor ajunge până la plecare.

Screed scoase niște monete dintr'un sertar și le împărți între Houghton și Macquart

— Iată deocamdată, spuse el. Şi nu uitaţi, mâine dimineaţă la şase punct.

— Apropo, spuse Tillman în momentul plecărei, care-i numele corăbiei?

— „Barraconda", răspunse Screed.

CAPITOLUL V

CAPITANUL HULL

Orașul San-Francisco ar fi putut să aibă cea mai mare radă din lume: ocazia a fost pierdută din lipsa unui om de geniu care să fi unit sub termenul general de radă toate suprafețele de apă actualmente cunoscute sub numele de golful San-Francisco, golful San-Pablo și golful Suisun.

Sydney-ul s'a arătat mai priceput. Marele golf cu care l-a înzestrat natura este în realitate o mulțime de porturi; tot felul de mici golfulețe oferă locuri pentru acostare și ancorare tuturor felurilor de vapoare.

Farm Cove este locul de ancorare al flotei și mai departe în direcția „Vârfurilor", se află un golfuleț îngust servind mai ales bărcilor de pescari sau yachturilor de mic tonaj.

Acolo era ancorată „Barraconda" și acolo se duseră a doua zi de dimineață la ora șapte Screed și cutovarășii lui să examineze îmbarcația. Închiriară o barcă și Tillman vâsli. Nu exista paznic pe bord, așa încât puteau vorbi în voie făcându-și inspecția.

Tillman fu sedus dela prima vedere de corabie. Era marinar din naștere și toți anii petrecuți la Sydney nu-i putuseră întuneca impresia care dela prima privire îi desvăluise valoarea „Barracondei" ca vas de larg.

Era, după cum spusese Screed, un vas de cincizeci

de picioare, cu punte dublă dela un capăt la celălalt, cu o cabină în partea dinapoi, cabină în care la nevoie puteau dormi 5 persoane şi o bucătărie în care abia era loc să te întorci, dar care le ajungea pentru nevoile lor. Avea două imbarcaţii, o barcă pliantă şi încă o bărcuţă mică cu patru vâsle, un mic catarg cu pânze. Era vopsită în alb şi alămurile frecate de curând străluceau în lumina dimineţii. Pânzele erau în perfectă stare ca şi catargul; scripetele funcţionau perfect; podeaua îngustă şi albă a punţii era atât de bine frecată şi lustruită încât se vedeau toţi ţăruşii din lemn de teck; nu se vedea nici cea mai mică cârpă, nici o urmă de găleată, de pânză sau capăt de frânghie, împrăştiate pe undeva.

— E o minune de corabie, spuse Tillman.

Coborî cel dintâi, în cabină.

Deşi toate ferestrele şi deschizăturile erau închise, nu se vedea nici urma de mucegat, sau gândaci şi nici nu se simţea mirosul acela de mucegai care domneşte în vasele vechi sau prost întreţinute. Aşternutul de pat era în bună stare.

Tillman care luase comanda turului de inspecţie băga nasul peste tot: în micuţul bufet care conţinea tot necesarul ca veselă; în sufragerie şi în dulapuri. Deschise peste tot, se uită la busola răsturnată în plafon apoi, urcându-se pe punte, vizită postul echipajului, se asigură în bucătărie că toate ustensilele erau la locul lor, maşina de gătit Rippingible aproape nouă şi toate cratiţele şi oalele bine frecate.

Apoi se întoarse către Screed.

— Pe legea mea, declară el, tot ce pot spune e că-i gata de plecare şi aş ridica imediat ancora dacă proviziile şi apa ar fi pe bord.

— Nimic nu lipseşte, spuse Macquart, decât doar hărţile, cronometrele şi ultimele instrucţiuni.

— Constat cu plăcere că sunteţi de părerea mea zise Screet. Eu însumi, fără a fi marinar propriu ziş, după cum v'am spus-o deja, am oarecare interese în navigaţie, şi eram sigur că această corabie corespunde nevoilor noastre. E uşoară de manevrat; asta o ştiu dela Mackensie ultimul ei stăpân.

— Ar manevra şi singură, spuse Tillman. Nu mi-ar fi frică s'o pun să facă ocolul lumii, numai cu Houghton ca ajutor. S'ar putea pune oricând în pană pentru a ne odihni; ar dormi pe loc. Ei bine, eu mă instalez fără întârziere pe bord şi nici nu-i nevoie să-i mai întrebi pe Macquart şi pe Houghton dacă au vreo obiecţie de formulat pentrucă şerveţelele de masă n'au ciucuri roşii. Cât timp îţi trebue pentru ca să aduci proviziile şi tot ce mai trebue?

— O săptămână va fi deajuns, declară Screed.

— Atunci să fixăm data, spuse Macquart. Azi e Miercuri. Vom pleca de azi într'o săptămână, dacă permite timpul, afară de cazul, bineînţeles că se porneşte un uragan.

— De azi într'o săptămână, aprobă Screed. Şi acum trebue să mă duc la biurou. Nu sunt liber ca voi ăştilalţi: sunt un sclav al orei. In cursul zilei voi stabili lista proviziilor şi o voi preda lui Macdermott. El se va însărcina cu toate, hărţi şi provizii. Cu toate acestea aţi putea veni toţi trei la mine diseară pentru a mai aprofunda amănuntele şi vă voi arăta şi o copie a listei de proviziii

Se înapoiaseră cu barca la ţărm şi Screed porni în grabă spre birou, lăsându-i pe ceilalţi în voia lor.

— Lui Screed îi e ruşine să fie văzut în tovărăşia noastră, spuse Tillman! Asta nu pentrucă am avea o înfăţişare proastă, ci fiindcă e grozav de modă veche, sau pretinde că este, şi presupun că eu am un renume de băiat de viaţă. Dar zău că mă interesează foarte

puțin. Numai să ne finanțeze. Haideți, acuma mergem să dejunăm.

O porniră toți trei către oraș. Dimineața era minunată sub un cer albastru strălucitor, cu o adiere plăcută care să potolească căldura. Din când în când, câte un pescăruș alb care pescuia în radă se lăsa luat de vânt până deasupra capetelor lor și țipetele lor răgușite se amestecau cu huruitul trăsurilor și cu zgomotul cheiurilor.

Spiritele dimineții, verii, tinereții și aventurii erau în libertate și lui Houghton îi revenea gustul de viață.

Macquart era cât se poate de bine dispus. Acest personagiu misterios nu râdea niciodată; veselia lui se manifestă numai printr'o vioiciune stăpânită a mișcărilor și a purtării care nu putea înșela pe cine îl cunoștea.

In dimineața aceasta, mergând între ceilalți doi, această particularitate era foarte aparentă: Macquart era bine dispus. Totul mergea după dorința lui, planurile sale reușeau de minune, fantastica comoară pe care de 15 ani o purta cu el prin lume, comoara fantomă care fusese pe punctul să-l ruineze, era pe punctul de a se materializa; curând de tot va pune mâna pe aur, aur roșu, cald, răsunător.

Mergând, Macquart abea asculta pălăvrăgeala tovarășilor săi. Vedea gaiben; trecutul era uitat; prezentul abia îl simțea și viitorul îi absorbea toate gândurile, când, la un colț de stradă, un marinar îi bătu pe umăr și o voce strigă:

— Uite!... Pe toți dracii din iad!

— Tillman întorcându-se la sunetul acestei voci, zări pe interlocutor, cu mâna încă pe umărul lui Mazequart. Era un personagiu trupeș, evident un lup de mare ,cu înfățișare aspră și prost îmbrăcat, dar care totuși nu făcea impresia unui simplu marinar.

Macquart părea distrus. Sângele îi fugise din obraji, lăsându-l galben ca ceara. Părea că nu mai poate respira și nici vorbi; dar asta nu dură decât o clipă.

— Uite, căpitanul Hull! spuse el.

Apoi întorcându-se repede către Tillman:

— Vă găsesc diseară la locul convenit. Aș vrea să stau de vorbă cu prietenul meu, căpitanul Hull; sunt ani de când nu l-am mai văzut.

Aruncă o privire lui Tillman ca pentru a-l face să înțeleagă că această întâlnire însemna mai mult decât putea el explica pe loc; apoi, făcând stânga'n-prejur, plecă întovărășit de căpitan, lăsând pe Tillman și Houghton să-și continue drumul, cam nedumeriți și puțin neliniștiți de acest nou incident.

Hull parcurse vreo 20 de metri fără a scoate un cuvânt. Râjea singur ca și cum ar fi auzit o glumă. Apoi întrebă:

— Cine sunt indivizii aceia?

— O! doi oameni pe cari i-am întâlnit, spuse Macquart, oameni din Sydney... Și tu.,, ce cauți aici?

— Oameni din Sydney, hai? făcu Hull, făcând pe surdul la ultima întrebare. Niște fraieri, desigur... niștei nenorociți de fraieri. Se bătu din mers peste coapse,c așa cum și-ar fi amintit cu plăcere de vreo glumă veche; ultimele sale cuvinte nu erau prea măgulitoare pentru Macquart, dar acesta nu părea să se supere.

De fapt, Macquart nu era deloc în stare să se împotrivească la ceea ce-i plăcea căpitanului Hull să spună. In momentul acela, mergând alături de tovarășul său, părea o pasăre de pradă domesticită și dusă de cel care o prinsese.

Căpitanul Hull, după câteva minute de reflexie, rupse brusc tăcerea. Incepu să vorbească dintr'odată

ca și cum s'ar fi întâlnit abia atunci cu Macquart. Până atunci nu făcuse decât să-și devoreze prada cu ochii; acum, deodată, o izbea și cu ciocul.

Ei bine, se poate spune că asta-i o surpriză! Și când te gândești că sunt peste patru ani de când ne-am despărțit; peste patru ani de când m'ai lăsat mort de beat la cârciumarul Lorenzo și te-ai cărat cu banii mei.

— Protestez! făcu Macquart. A fost un accident. Eram tot atât de beat ca și tine. M'a înhățat un recrutor.

— Nu mai spune... te-a înhățat un recrutor..., repetă Hull, dispus parcă să se lase convins. Și ai fost urcat cu sila într'o corabie, hai?

— Absolut.

— Și totuși, peste patru zile împărțeai cărțile la Sam-cel-Negru pe coasta Barbariei și în aceeaș seară erai băgat la răcoare pentru beție manifestă și a doua zi plăteai amenda cu banii șterpeliți dela mine. Cum explici asta?

— Nu-i adevărat, nu știu cine te-a făcut să înghiți asemenea brașoave. Nu-i adevărat. Asta-i tot ce-ți pot spune și nimic mai mult.

— Și... mai ești încă pe urma comorii tale? întrebă blând Hull fără să acorde cea mai mică atenție protestelor celuilalt, — sau e o minciună ca toate celelalte pe cari mi le-ai îndrugat?

— Nu era o minciună, făcu Macquart, roșindu-se brusc sub tortura ultimelor cinci minute, despuiat de petecul de curând regăsit de respect de sine însuși și de mulțumire personală și agățându-se de acest unic fragment de adevăr ca un om gol care ar apuca o zdreanță pentru a se acoperi. N'a fost o minciună; comoara era acolo și mai este încă acolo așteptând să vină cineva s'o ia.

— Te cred, spuse căpitanul Hull. Am băgat întotdeauna de seamă că cei mai mari mincinoşi sunt lipsiţi de memorie şi dau o versiune diferită de fiecare dată când îşi debitează minciunile; tu ai rămas întotdeauna de acord cu tine însuţi istorisind povestea aceea şi poate ăsta-i motivul care m'a făcut să-mi pun cei 200 dolari în întreprindere. Să intrăm aici.

Se opri la uşa unui restaurant.

— De ce vrei să intri aici? întrebă Macquart.

— Ai să vezi foarte curând pentruce. Urmează-mă căci tu ai să plăteşti socoteala.

Căpitanul Hull intră şi se aşeză la o masă lângă uşă. Macquart luă şi el un scaun.

— Ai bani? întrebă Macquart.

— Bani? răspunse căpitanul luând lista. Ce tot îmi cânţi tu? Bani... să vedem: a da, bani. Acum îmi aduc aminte ce-i aceea: ceva rotund de metal, dacă amintirile mele sunt exacte. Ei bine, nu, n'am bani, şi nici nu le-am mai văzut culoarea de nu ştiu cât timp. Iată patru ani de când mi-am văzut pentru ultima oară banii şi tu mi i-ai furat. Chelner, vino'ncoa!

Chelnerul se apropie şi cu degetul său enorm, Hull îi arătă pe listă bucatele pe cari le dorea.

Un muschi de vacă, apoi doi rinichi gătiţi în unt şi slănină, nişte ochiuri, pâine prăjită şi cafea, şi dă fuga!... pentru doi? da, pentru doi şi plăteşte domnul!

Macquart părea resemnat. Nu scoase nici un cuvânt în timp ce se serveau mâncărurile dar când fură pe masă le atacă cu tot atâta zel cât şi celălalt.

In tot timpul dejunului, cei doi bărbaţi se comportară ca cei mai buni prieteni. Ca şi doi şacali cari au descoperit un stârv, se puseră pe lucru, lăsând deoparte orice ceartă până la sfârşitul mesei.

După ce consumara pentru aproape o liră, Macquart plăti și amândoi părăsiră restaurantul, îndreptându-se spre Market Street.

Căpitanul, sătul, se arătă puțin mai amabil în purtarea lui față de Macquart. Avea o socoteală mare, foarte mare de regulat cu el: cele câteva cuvinte pe cari le spusese în legătură cu afacerea dela San Lorenzo puteau da o idee despre mărimea acestui cont, dar o idee numai; și avea la dispoziția lui, dacă-i făcea plăcere, mijloacele s'o reguleze definitiv și complect. Cu alte cuvinte, dacă ar fi vrut să vorbească chiar aici la Sydney, ar fi putut face ca mâna legii să se abată asupra umărului lui Macquart.

Căpitanul Hull poseda o inteligență destul de vie. Il întâlnise pe Macquart plimbându-se între doi „cetățeni din Sydney", Macquart făcuse paradă de banii săi la cafenea. Era evident că Macquart era angajat în vreo afacere aici la Sydney și Hull decise în sinea lui să se agațe de el ca o lipitoare.

Mirosea banii.

Hull, pentru a-l descrie mai amănunțit, era un blond înalt, cu ochi albaștri, foarte zdruncinat de mare, de lume și de către el însuși. Copii îl iubeau, Erau aventuri teribile în viața lui: se bătuse, băuse, făcuse pe ticălosul și vagabondase sub toate latitudinile din frageda tinerețe. Dela San Francisco și până în docurile Londrei, nici un armator nu l-ar fi primit în serviciu, afară doar dacă ar fi fost vorba să scufunde un vapor, ori acest gen de operațiuni nu prea se mai practică. Fusese expulzat din Noua Irlandă, mirosise insula Norfolk, își făcuse reputație proastă la Callav și cu toate acestea, copii nu mai puteau după el.

Era, oricum, un tip compromițător, înzestrat cu o singură însușire izbăvitoare; după propriile sale cu-

vinte, nu se năpustesc niciodată împotriva unui camarad.

Străzile erau ticsite și tot mergând, căpitanul privea vitrinele, făcând diferite observații asupra obiectelor expuse.

Aceste două personagii ar fi putut fi luate drept niște foarte buni prieteni, făcându-și plimbarea matinală prin oraș; dar s'ar mai fi putut observa și că singurul care vorbea era căpitanul.

După ce trecuse în revistă un magazin de confecțiuni pentru doamne, unul de bijuterii și unul de olărie, acest „gentlemen" se opri în fața unui debit de tutun și venindu-i chef să fumeze, intră, cumpără două țigări de foi, fără să-l lase pe Macquart o clipă din ochi prin vitrină: plăti, aprinse una, ieși.. și constată dispariția tovarășului său.

Lucrul părea materialmente imposibil. O clipă nu-l lăsase din ochi, afară de secunda când luase restul și-și aprinsese țigara. Și totuși Macquart se evaporase, fără să lase cea mai mică urmă în strada aceasta activă și frecventată.

„Tras pe sfoară!" spuse căpitanul uitându-se în dreapta și în stânga.

Privirea lui ajungea departe și mulțimea nu era atât de deasă încât să-l împiedice de a-l vedea pe Macquart dacă ar fi fost vizibil. Dar acesta dispăruse ca și un iepure pe care un prestigator îl pune într'o batistă și într'un mod atât de surprinzător.

Căpitanul Hull s'ar fi putut întreba dacă toată afacerea nu era o iluzie a simțurilor sale amăgite, dar nu era omul care să-și pună întrebări.

Ei bine,.., pe toți diavolii din iad! strigă el recăpătând odată cu respirația și capacitatea de a înjura. M'a lăsat cu buzele umflate! A șters-o pe când îmi aprindeam țigara! Să mă ia ciuma dacă nu-i o re-

petare a povestii dela San Lorenzo şi dacă nu intra făcut aceeaşi festă, animalul! O să vedem noi!

Se îndreptă către casa Paris, o depăşi şi intră într'un bar.

Sprijinit cu coatele de tejghea, în faţa unui pahar cu whisky se lăsă în voia gândurilor.

Să-l prindă pe Macquart, asta era ca şi cum şi-ar fi pierdut portofelul cu bani. Căpitanul era teribil de strâmtorat, în faliment cu lumea, cum spunea el... şi Macquart părea să fie în franci.

Dar chestiunea banilor i se părea o nimica toată în comparaţie cu umilinţa de a fi fost tras pe sfoară. Şi pe când îşi rumega gândurile şi-şi reproşa întrângerea, îi veni o idee. Macquart era angajat într'o afacere fructuoasă: faptul că avea bani şi că era atât de grăbit să scape de el confirmau această ipoteză.

Hull pierduse aşadar nu numai cele câteva lire pe cari le-ar fi putut stoarce lui Macquart, ci şi ocazia de a se băga la loc bun în vreo combinaţie discretă.

Această reflexie îl înfuria atât de tare încât dădu pe gât paharul şi porni în căutarea vreunei prăzi.

Intră la întâmplare la Lampert şi prima persoană pe care o văzu fu Tillman în picioare lângă tejghea, în tovărăşia lui Houghton şi vorbind cu mai mulţi străini cu feţe voioase.

Tillman era într'o formă excelentă. Intr'un fel sau altul şi probabil din propria sa gură, se împrăştiase vestea că avea să părăsească oraşul plecând într'o expediţie aventuroasă. Inainte de a-i duce pe Macquart şi pe Houghton la Curlewis, vorbise în chip misterios despre ceva care avea să-i aducă mulţi bani dacă se realiza. E uşor de închipuit, cu pălăria de paie

dată pe ceafă, cu ţigara în colţul gurii, încredinţându-şi planurile vreunui novice.

— Nu interesează unde: un loc nou şi un lucru nou care va aduce o grămadă de bani, saci de aur...

Curlewis pălăvrăgise şi el.

— Ei bine, trebue să plec, spunea Tillman. Nu-mi mai pot pierde timpul cu tine, Billy. Am nişte afaceri de cari trebue să mă ocup.

Il luă pe Houghton de braţ şi plecară.

Nici unul dintre ei nu-l băgă în seamă pe căpitanul Hull: l-ar fi recunoscut desigur drept omul cu care plecase Macquart dimineaţă. Abia se închisese uşa în urma lor că şi începură criticile.

— Cerul să aibă în pază afacerile de cari se ocupă Bobby, făcu Billy, un tânăr frizer, îmbrăcat într'o haină în carouri, cu o ţigară în colţul gurii. Şi cred că ghicesc despre ce-i vorba: vreo nouă chelneriţă dela „Paris House".

— Nu, nu-i asta, spuse un oarecare cu mutră de cal, cu un ac de cravată în formă de potcoavă împodobit cu diamante. Bobby este pe o pistă destul de serioasă. A încercat să-l tragă şi pe Curlewis în afacere. Am auzit pe un individ spunând că-i povestise Curlewis totul: e vorba despre o mină de aur ascunsă pe undeva prin nord. Bobby s'a expus zilele astea cu un fel de paiaţă cu aer de smintit care cunoaşte locul unde se află mina, un tip căruia îi iese părul prin pălărie şi degetele picioarelor din ghete.

— L-am văzut, spuse Billy. Beau aici ieri dimineaţă: aveau cu ei un Englez şi au plecat ca nişte oameni grăbiţi; s'au întors cu toţii aici la ora prânzului şi stăteau de vorbă ca noi acum, când a venit păpuşa de cauciuc, Screed asociatul lui Curlewis; a schimbat câteva vorbe cu Bobby, apoi a plecat.

— Eu nu cred să bage Curlewis bani într'o afacere de căutat mine, spuse domnul cu acul de cravată în potcoavă; samsarlâcul de lână este pentru el o mină destul de bună.

Căpitanul Hull, căruia i se servise un whisky, aștepta, cu paharul în mână, să mai afle ceva. Dar conversația trecu dela Tillman la caii de curse.

Golindu-și paharul, căpitanul se apropie de cabina telefonică și începu să răsfoiască anuarul până ce găsi ceeace căuta. Apoi, fixându-și adresa lui Curlewis și Screed, ieși.

Cu siguranță că „paiața cu aer de smintit" despre care pomenise obișnuitul curselor, era Macquart; și hotărî să fie primit și el sau să strice totul.

Găsind biuroul lui Curlewis, urcă, se anunță și după câteva minute fu introdus în biuroul interior în sanctuarul unde Curlewis stătea rezemat de cămin, cu mâinile în buzunar, vorbind cu Screed care ședea la biuroul său.

Hull cu pălăria în mână, făcu un salut stângaci, se întoarse pe jumătate pentru a vedea dacă ușa era închisă, apoi întrebă:

— Care dintre d-voastră, domnilor, este d. Curlewis? Am ceva să-i spun d-lui Curlewis, ceva care nu poate fi spus față de altcineva.

— Eu mă numesc Curlewis, spuse șeful firmei și poți vorbi liber aici, d. Screed este asociatul meu. Ia loc.

— Ei bine, atunci, spuse căpitanul, luând scaunul indicat și punându-și pălăria pe jos. N'ați întâlnit cumva zilele astea un tip cu numele de Macquart? Nu vă întreb asta din simplă curiozitate. Am motive.

— Înțeleg, spuse Curlewis, și-ți pot da un răspuns precis. Am întâlnit într'adevăr, acum vreo două zile.

un individ cu numele de Macquart. Ce ai de spus despre el?

— A! Asta-i partea grea. Nu vă întreb nimic din curiozitate, v'o repet, dar individul acela v'a făcut o propunere în legătură cu bani, mine sau ceva în genul ăsta?

— Te cred, că mi-a făcut o propunere și încă una grozavă. Și mai e încă?

Căpitanul rămase o clipă tăcut, apoi declară:

— Ei bine, asta-i tot ce aveam să știu. Cred că vă asociați cu el în afacerea asta și nu-mi rămâne de adăugat decât un singur lucru: unde-i el voi fi și eu.

— Nu prea înțeleg, spuse Curlewis.

— Mă explic: dacă nu capăt jumătate din partea lui Macquart în afacerea asta, trădez secretul în ceea ce-l privește și distrug toată combinația.

Screed, care scria sau se făcea că scrie, se agită pe scaun.

Curlewis spuse zâmbind:

— Perfect, dragul meu domn, du-te trădează secretul cât îți place, asta nu mă privește și n'am nici un amestec. Am refuzat propunerea lui de a căuta aur în Noua Guinee și cu asta s'a sfârșit povestea.

— In Noua Guinee? repetă Hull. Așadar mai e încă pe urma cea veche? Aș fi trebuit s'o ghicesc! Ei bine vă cer scuze că v'am deranjat, dar vă rog spuneți-mi adresa lui actuală sau unde aș putea da de el?

— Cred că dacă aștepți destul timp îl vei putea găsi la închisoare, răspunse Curlewis. Nu, nu-ți pot da adresa acestui gentleman, căci nu și-a lăsat cartea de vizită.

Căpitanul își luă pălăria, se sculă și stătu o clipă pe gânduri. In aceeași clipă, Screed își părăsi fără

grabă locul, își puse pălăria pe cap și luă câteva scrisori ca pentru a le duce la poștă.

— Pe legea mea, domnilor, eu vă spun bună-ziua, spuse în sfârșit Hull. Mi-am pierdut timpul și v'am făcut să vi-l pierdeți și pe al d-voastră, și nu mai e nimic de adăugat. Dar dacă pun vreodată mâna pe omul acela, știu eu ce-am să fac cu el!

Ieși și dispreţuind ascensorul se repezi pe scară făcând un zgomot de tunet.

Ajuns în stradă își scoase pălăria și-și șterse fruntea cu mâneca.

Era o mângâiere pentru el gândul că Macquart nu reușise să-l agațe pe Curlewis, dar o mângâiere foarte tristă, având în vedere că ajunsese la ultima jumătate de coroană. Coborî strada frământând acest gând în mintea sa.

Postul de echipaj, iată ce-i mai rămânea să spere, postul de echipaj, ultima resursă a ariergărzii oamenilor de mare și suprema amenințare a scarței!

Hull, pe vremuri căpitan cu renume destul de bun, fusese silit, în câteva rânduri, mai pe urmă, să se angajeze ca simplu marinar. I se întâmplase, în ultimii ani, să doarmă în postul de echipaj și iată că perspectiva aceasta i se înfățișa din nou.

In colțul străzii, se oprise cu mâinile în buzunar, blestemând pe rând propriu-i ghinion și pe Macquart, când auzi că-l strigă cineva.

— Căpitane Hull, spuse Screed, am să-ți spun câteva cuvinte.

— Poftim! spuse Huli, recunoscându-l, dar e domnul...

— Screed, da, ăsta-i numele meu. Aș vrea să vorbesc cu d-ta câteva minute; haide cu mine, putem vorbi pe drum. Iți pot fi de folos. Acum, spune-mi,

ce-i cu povestea aceea despre numitul Macquart! Ce știi pe socoteala lui?

— Ce știu pe socoteala lui? mugi căpitanul, știu că n'a existat vreodată un ticălos mai mare pe două labe.

— Asta o știu, spuse Screed, sau cel puțin, știu că-i un potlogar clasa întâia. Iată despre ce-i vorba: a venit să-i facă unui prieten al meu o propunere în legătură cu o comoară îngropată în Noua Guinee. Acum, spune-mi, lăsând la oparte orice idee preconcepută: ai vreo obiecțiune de ridicat împotriva acestei propuneri? Vreau să spun, e absurdă sau serioasă?

Căpitanul rămase un moment tăcut, apoi declară:

— O, eu o cred destul de bună. Sunt de părere că aurul există și că omul nostru încearcă de ani de zile să se ducă într'acolo, dar e atât de extraordinar de ticălos încât nu reușește să înjghebe expediția. Pe mine m'a tras pe sfoară cu povestea asta și la San Francisco găsisem pe cineva dispus să finanțeze expediția când găsi Macquart de cuviință să escrocheze pe un prieten al financiarului cu o sumă neînsemnată și combinația căzu în baltă. Sfârși prin a-mi șterpeli toți banii și a mă lăsa mort de beat într'o cârciumă la San Lorenzo, acum patru ani. Or, bogat nu sunt, dar sunt cinstit în afaceri. Am făcut contrabandă de arme și am exercitat multe meserii de felul acesta, dar sunt un declasat izgonit din societate. Macquart este și iată de ce vreau să-l înhăț. Ard de nerăbdare să-l pocnesc peste cap, aș...

— Nu vorbi de pocnit peste cap, îl sfătui Screed. E o soluție proastă și-ți pierzi timpul. Macquart și-a organizat expediția cu ajutorul unui prieten al meu și trebue să plece împreună cu alți doi oameni să aducă aurul; singurul lucru care mă frământă este

ca având deafface cu un ticălos ca el s'ar putea întâmpla ca....

— Înțeleg, întrerupse căpitanul. S'ar putea foarte bine întâmpla ca să-i înșele pe ceilalți doi. O va face cu siguranță.

— Ceilalți sunt băieți cumsecade, continuă Screed; le-am pus în vedere să bage de seamă și am să le mai spun odată, dar trebuesc luate toate măsurile de prevedere și aici poți juca și d-ta un rol. Ești mai în vârstă decât ei și-l cunoști pe voinicul acela mai bine decât ei. Ei bine, căpitane, am o slujbă pentru d-ta. Pleacă azi din Sydney în așa fel încât să nu ai ocazia să te întâlnești cu Macquart și vin-o să mă vezi mâine dimineață la ora opt. Iată cartea mea de vizită cu adresa locuinței.

Căpitanul Hull luă cartonașul între degetele-i enorme.

— Voiu veni, spuse el, dar trebue să vă spun sincer că sunt absolut lefter. O jumătate de coroană, asta-i tot ce-mi rămâne și știe Dumnezeu unde am să mai găsesc un ban!

— Iată o liră, spuse Screed. Cruț-o. Mai ales să nu bei, căci ar strica totul și Sydney e plin de ispite. Du-te undeva pe coastă, mănâncă oricât vrei, dar nu cumva să bei și mai ales ține-ți gura. Nu pomeni nimănui despre afacerea asta și nici numele meu; altfel mă retrag și ai să tot alergi după Macquart. Ascultă, căpitane, ai o șansă să faci avere în combinația asta. Ține minte asta și nu pierde cea mai bună ocazie din viața d-tale. Eu trec drept un om norocos și toate afacerile pe cari le întreprind reușesc. 999 persoane dintr'o mie s'ar retrage din afacere știind ceeace știu cu pe socoteala lui Macquart. Ei bine pe mine nu mă descurajează asta. Nu acord mai multă valoare naturii unui individ decât unei zise,

atâta vreme cât planul său este bun şi cât, cunoscând această natură, îmi pot lua măsurile de prevedere împotriva acestui om.

— Cred că veţi trebui să luaţi multe măsuri de prevedere cu Macquart, spuse Hull.

— Chiar asta-i concluzia la care am ajuns şi eu, ripostă Screed.

CAPITOLUL VI

ECHIPAREA

Tillman şi Houghton ignorând incidentul Hull, iar Macquard neştiind nimic despre întervederea căpitanului cu Screed, aprovizionarea Barracondei şi pregătirea ei pentru mare se continuară fără piedici.

Tillman remarcă un lucru şi anume, că Macquart îşi stabilise reşedinţa pe bord şi nu voia să mai coboare pe uscat.

Intr'o zi, Tillman având nevoie să trimită un mesagiu în oraş pentru nişte articole de armament cari nu sosiseră, îi ceru lui Macquart să se ducă, dar acesta refuză pretextând că-l doare un picior.

Macquart dormea pe bord şi-şi bucătărea singur.

Fiindu-i grozav de frică de Hull, abea ce scotea nasul pe bord şi cum vedea apropiindu-se o barcă, o examina printr'un sabrod înainte de a se duce s'o primească.

— Nu-mi pot închipui ce-i cu Macquart, îi spuse Tillman lui Houghton. Imi face impresia unui om care se ascunde.

— Este, într'adevăr, un individ cam ciudat. Bănuiesc că datorează bani pe uscat. Orice ar fi, asta nu ne priveşte pe noi.

într'adevăr, aveau destule de făcut, fără să-şi mai bată capul cu Macquart.

Deşi corabia era socotită gata să pornească, mai rămânea încă o mulţime de lucruri de pus la punct şi la cari trebuiau să se gândească, dat fiind că expediţia putea să dureze şase luni sau chiar şi mai mult. Astfel nu se uitaseră sculele şi materialele pentru astupatul găurilor. Screed nefiind marinar, trebuiau ei să revadă şi să inspecteze totul. In afară de asta, Screed, deşi declarase că bagă 1.000 de lire în afacere, era foarte zgârcit; trebuiau să-i dovedească necesitatea celui mai mic articol şi adeseori să se ciorovăiască pentru a căpăta ce vroiau.

— Dacă l-aş fi cunoscut pe Screed atât de cărăpănos nu m'aş fi angajat în afacere, spuse într'o zi Tillman desgustat. A trebuit să-i fac o scenă pentru provizii. Eu vreau alimente pentru nouă şi el n'a prevăzut decât pentru şase. I-am spus răspicat că lucrurile nu mai puteau să meargă aşa. Părea să creadă că ne-am putea aproviziona acolo pe coastă Guineei; nu-i pasă că s'ar putea să ducem lipsă! Totuşi am fost eu mai tare. I-am declarat că nu vom găsi altceva decât peşte şi nuci de cocos. Bine înţeles vorbeam fără să am habar. S'ar putea să fie acolo magazine bine asortate, dar e puţin probabil; în cele din urmă a cedat. Mai erau apoi şi armele; trei puşti Winchester şi pistoale automate Colt, ăsta a fost ultimatum-ul meu, cu câte 200 de cartuşe pentru fiecare. Doamne! ce-a mai mârâit! Dar am obţinut ce-am vrut.

— Işi dă nişte ifose cu mia lui de lire, răspunse Houghton. Nu cred ca echiparea să-l coste mai mult decât 300 de lire. „Barraconda" nu reprezintă bani pierduţi; o va putea revinde când ne vom înapoia.

— Dacă ne întoarcem, vrei să spui, rectifică Till-

man. Avem de înfundat riscuri teribile, nu-ţi face iluzii.

— Nu mi-e frică de riscuri.

— Cine vorbeşte despre frică? Riscul constituie toată plăcerea aventurii. Iţi jur că m'am plictisit până peste cap stând aici la Sydney şi ştiind în fiecare zi dinainte ce mi se va întâmpla. Vreau să plec şi să-mi trăiesc viaţa.

— Şi eu sunt în aceeaş dispoziţie, afirmă Houghton.

Un examen mai amănunţit dovedi că pânza bărcii pliante era putredă în unele locuri. Screed propuse o reparaţie, dar Tillman se împotrivi din răsputeri cerând un „youyou" sau o barcă nouă de pânză şi făcu să biruie punctul său de vedere.

Tot aşa, îşi dădură seama că vintrela cea mare de rezervă s'ar face ferfeliţă la cea mai mică furtună; pânza nu ţine mult la tropice, chiar când sereşte rar.

In cele din urmă Screed trebui să consimtă, deşi cu multă neplăcere, la cumpărarea unei ancore brevetate.

Screed avea această particularitate că, discutând mereu pentru cel din urmă ban şi cel mai mic fleac, se arăta, în schimb, foarte darnic pentru lucrurile pe cari el le socotea esenţiale. Astfel, deşi gemea şi mormăia supărat pentru câţiva metri de pânză, hărţile, busolele, sextantele (unul de rezervă) şi cronometrul cumpărate de el erau tot ce putea fi găsit mai bun.

Echiparea expediţiei dură 15 zile în loc de o săptămână. In ajunul plecării, seara, Tillman, după o ultimă aruncătură de ochi pentru a-şi da seama dacă totul era în ordine, se aşeză pe punte între Houghton şi Macquart, lângă uşa salonului.

— Ei bine, spuse el, s'a terminat. Avem totul pe bord chiar și tutunul: 25 livre de „Navy Plug" ne vor ajunge pentru o bucată bună de vreme, cu atât mai mult cu cât i-am decis pe armatori să mai adauge pe deasupra și cinci cutii de țigări de foi de Borneo. Nu există băutură, afară de șase sticle de whisky în loc de medicamente și un flacon de chlorodyne.

— Ai uitat un lucru, declară Houghton. Presupune că ni se întâmplă un accident.

— Ei bine, și? întrebă Tillman.

— Unde vă sunt instrumentele și accesoriile de chirurgie?

Tillman făcu o mutră dispreţuitoare.

— La ce ne-ar folosi ele fără chirurg? Nu trebue să ni se întâmple accidente. Nu ne putem permite acest lux. Crezi d-ta că plecăm într'o croazieră pe un yacht?

— Mă pricep puţin să pun la loc o fractură, spuse Macquart și cunosc mijlocul de a opri sângerarea unei artere, sau cel puțin, îl cunoșteam pe vremuri.

In momentul acela apăru o formă întunecoasă din interiorul corabiei și se sprijini de balustradă privind spre țărm.

Era Jacky, negrul angajat de către Screed ca bucătar și marinar-ajutor.

Jacky era obișnuit cu marea. Știa să conducă cârma și era remarcabil ca vâslaș. Programul prevăzuse mai întâi doi indigeni, dar după o matură chibzuință, Screed optase pentru unul singur și bine făcuse; într'o expediție de felul acesta, e mai bine să se reducă la minimum elementul indigenn. Negrii nu gândesc decât în măsura în care pot vorbi între ei.

Tillman, văzând înălțat felinarul din față, mai fumă încă o lulea; apoi cei trei aventurieri coborîră la culcare fără să bănuiască surpriza pe care le-o pregătea Screed pentru a doua zi dimineață.

CAPITOLUL VII

„BARRACONDA" INTINDE PANZELE

Tillman era pe punte încă înainte de răsăritul soarelui, și când astrul se arătă pe coline, Macquart și Houghton apărură și ei căscând și frecându-se la ochi. Jacky ieșea și intra în bucătărie ca un diavol, pregătind dejunul și aerul era plin de sfârâitul și de mirosul slăninei prăjite.

Dimineața era minunată. Pescărușii albi pescuiau în cutele albastre ale valurilor și o adiere plăcută sufla înspre canaluri.

Jacky, părăsind o clipă bucătăria, coborî în cabină pentru a pune masa, pe când ceilalți își pierdeau vremea stând de vorbă pe punte, pândind barca care trebuia să aducă pe Screed și pe pilot.

— Să mă ia dracu dacă negrul acesta nu-mi amintește de un kangur care sare! spuse Tillman parcă ar avea 12 perechi de mâini: uitați-vă la el cum pune masa și face mâncarea în același timp și la urcatul proviziilor pe bord ajută mai mult decât o jumătate duzină de chelneri sprinteni.

— Priviți! spuse Hougton. Vine barca!

O barcă vopsită în alb se îndrepta spre chei, cu doi vâslași și doi oameni în partea dinapoi.

— Așta nu-i barca pilotului, spuse Tillman. Îl văd bine pe Screed; dar cine-i persoana de lângă el?

Macquart, în picioare, cu mâna streașină la ochi observa îmbarcația care se apropia. Apoi, întoarse spatele și coborî.

Când barca abordă, Tillman desfăcu scara și Screed se urcă pe punte urmat de tovarășul său; acesta era căpitanul Hull.

— Așadar iată-vă gata de plecare, spuse Screed. Ei bine, vă aduc un camarad, un prieten de-al meu, căpitanul Hull, care este și un vechi prieten al lui Macquart. Vă va întovărăși în calitate de supraveghetor. Cunoaște la perfecție meseria și cum nu prea aveți personal, o să vă fie de folos. Dar unde-i Macquart?

— Jos, răspunse Tillman, înmărmurit de această noutate în program. Dar asta, este o surpriză. Pot să vă spun câteva cuvinte?

Îl luă deoparte pe Screed.

— Pentruce, dracu, ne-ai adus pe individul ăsta. Imi amintesc de el: într'o dimineață l-a întâlnit pe Macquart pe stradă și au plecat împreună. Ce înseamnă asta? Care-i, la drept vorbind, situația?

— Am să ți-o spun, declară Screed. Macquart este unul dintre cei mai mari ticăloși cari au existat vreodată pe lume. Până în ultimul timp n'am fost complect informat asupra lui. Hull este antidotul său. Vă rog să aveți încredere în mine în această afacere, căci interesele mele sunt și ale d-v. Macquart v'ar fi tras pe sfoară, pe d-ta și pe Houghton, ca pe niște copii de leagăn, dacă ați fi plecați singuri cu el. Hull este pumnul de fier cu care-l voi ține. Hull a fost escrocat de el și știe destule pe socoteala lui pentru a-l da pe mâna poliției; e destul de puternic pentru a-l ține la respect și destul de sincer pentru a-mi conveni mie. E un înger în comparație cu Macquart

— Doamne! strigă Tillman, ce echipaj caraghios îngrămădit în nenorocita asta de bărcuță!

— Și totul va merge foarte bine. Dar nu uitați niciodată că aveți pe bord o bombă periculoasă în persoana lui Macquart. Aveți încredere în Hull și țineți-i partea dacă se întâmplă vreo neplăcere. I-am promis să vă spun totul pentru a vă pune în gardă. Nu vă aprindeți; nu vă înflăcărați la gândul că Macquart nu-i cel mai mare ticălos; este cu siguranță: o jumătate de milion de lire sterline într'o ascunzătoare indică o trădare oarecare. Foarte probabil că Macquart, acum mulți ani, l-a asasinat pe John Lant. De asta sunt aproape sigur, dar nouă nu trebue să ne pese. Ceeace vrem, înainte de toate, este să punem mâna pe bani. Acum, vin-o cu mine. Macquart e jos, spui? Fără îndoială pentru a nu fi văzut de Hull. Mă duc să-i pun față'n față.

Se îndreptă spre partea dinapoi, apoi coborî în mica cabină, urmat de către Tillman, Houghton și Hull

Macquart așezat la masă, începuse să dejuneze, cu o cutie de sardele cu pâine. Trăznit de apariția lui Hull în tovărășia lui Screed în barcă, își închipuise că toată expediția era în baltă și se grăbise să se îndoape înainte de a-și primi răvașul de drum.

Cu toate acestea Screed, intrând în cabină, părea absolut indiferent; de fapt, surâdea.

— Am adus pe bord pe un prieten de-al d-tale, spuse el, căpitanul Hull; mi-a cerut să facă și el parte din expediție și am acceptat. Va naviga cu voi în calitate de supraveghetor. Iată-l.

Hull, intrat ultimul în cabină, se opri o clipă pentru a-l privi pe Macquart, care se sculase. Pe fața-i lată apăru un zâmbet; s'ar fi putut spune că regăsea, în persoana lui Macquart, un frate pierdut de foarte mult timp.

— Uite, e doar scumpul meu prieten Joe! spuse căpitanul Hull. Să-mi cred oare ochilor! O, Joe, te-ai mai îngrășat de când te-am pierdut din vedere ultima dată. Zău, pari gata să plesnești de bine ce-ți merge. Nu pot să-mi revin!

Chipul lui Macquart nu lăsa să se vadă nimic, din ce se petrecea în sînea lui. Intinse mâna.

— Asta-i, într'adevăr, o surpriză, spuse el. Vii așadar cu noi? Ei bine, totul e cum nu se poate mai bine. Un navigator priceput este întotdeauna folositor, chiar dacă vom fi puțin cam la strâmtoare.

Se așeză înapoi și-și luă o altă sardea; clipa aceea îi fu deajuns lui Screed pentru a întrevedea caracterul formidabil al acestui individ, în stare să suporte în felul acesta teribila lovitură pe care-o primise.

Jacky coborâse pe urmele lor cu o cratiță mare cu șuncă prăjită cu ouă; și întreg echipajul luă loc în jurul mesei, deși erau strânși ca sardelele în cutie, în timp ce negrul se urca să aducă cafeaua.

Houghton, singurul la masă care nu înțelesese noul incident, se mira că Screed le impunea pe acest străin în ultima clipă; își amintea vag de chipul lui Hull, întrevăzut cândva într'o dimineață, înainte cu vreo 15 zile; dar nu spuse nimic. Era o inițiativă a lui Screed și dacă Tillman era satisfăcut, el însuși n'avea de ce să se plângă.

— Ei bine, domnilor, spuse Screed către sfârșitul mesei, pilotul nu va întârzia mult și vântul este favorabil. Vreau să vă spun un ultim cuvânt. Această expediție reprezintă multe lucruri pentru noi toți. Căpitanul Hull, aici de față, știe ce căutăm și, în ceeace privește partea sa, se va înțelege cu d. Macquart, fără a se atinge de a d-voastră sau de a mea. Nu trebue să se iveaască nici un fel de neîn-

ţelegere între d-voastră. Lucraţi în vederea scopului comun, căci numai în felul acesta veţi putea scoate un profit. Când vă veţi înapoia aici cu ceeace pleaţi să căutaţi, nu veţi întâmpina nici un fel de neplăcere, de greutate, să vă luaţi părţile d-voastră. Decum voiu avea aurul în mână, voiu semna fiecăruia între d-voastră un cec pentru suma ce i se va cuveni.

Aţi putea crede cumva că participaţia mea în această afacere consistă numai în echiparea corăbiei şi a vă înlesni plecarea; aţi fi departe de adevăr. Adevăratul meu ajutor se va manifesta când veţi debarca aici cu comoara. Băgaţi-vă bine în cap asta: chiar de aţi avea corabia plină până sus cu monete de aur, aţi fi totuşi săraci, pur şi simplu pentrucă nu le-aţi putea transforma într'un credit de bancă; nu le-aţi putea duce în siguranţă în nici un port din lume fără a fi mirosiţi de schimbătorii de monetă sau de vameşi... Asta-i tot ce aveam să vă spun.

Se sculă dela masă. Tot vorbind, se uitase cu atenţie la chipul lui Macquart şi i se păruse că întrezăreşte umbra unui zâmbet, o vagă urmă de bătae de joc. Nu putea fi sigur, dar era mai mulţumit decât oricând că-l băgase şi pe Hull în combinaţie.

Se urcară pe punte, tocmai în momentul când sosea pilotul în barca lui automobil.

Tillman căruia i se cuvenea de drept funcţia de căpitan, căci se pricepea mai bine decât Hull, la conducerea corăbiilor mici, stabilise, într'o conferinţă ţinută în ajun, serviciul de pază: îi alesese pe Jacky pentru a veghea cu ei la babord, şi-l pusese pe Houghton la tribord.

Venirea lui Hull n'avea să schimbe acest aranjament: el se declară dispus să facă pe lucrătorul suplimentar si să ajute în tot felul cu folos.

— Nu sunt pretenţios, spuse el. Toată viaţa mea am fost obişnuit cu corăbii, catarge, pânze şi funii. Trebue să recunosc că această lădiţă este ceva nou pentru mine şi că aceste manevre de batiste şi de cârlige sunt în afara specialităţii mele. Dacă d. Tillman se pricepe mai bine decât mine, ei bine, să-mi fie el mie căpitan: şi dacă nu-i prea priceput la navigaţie, va putea conta pe mine pentru a-i da o mână de ajutor.

Vorbea sincer. Se simţea pe bordul „Barracondei" în afara elementului său, ca şi o ştiucă într'un aquarium pentru copii. Era obişnuit să se facă comod; echipamentul de goeletă îl buimăcea. Deşi era obişnuit cu pânzele mari, pânza mare a Barracondei i se părea mult prea mare faţă de corabie şi legănările îl neliniştea. De fapt, era obsedat de ideea micimii corăbiei; dar această obsesie avea să dispară cu timpul.

Pilotul, un prieten al lui Tillman, presupunea că se duceau să viziteze insulele şi mai curând pentru a-şi lua rămas bun decât pentru că ar fi fost nevoie de el.

Când se urcă el pe bord, Screed strânse mâna la toată lumea şi coborî pe uscat. Hull, Houghton şi Jacky puseră mâna pe macara şi ancora fu ridicată. Pânzele fură întinse.

Tillman era la roată. Trăgând după ea, barca pilotului, Barraconda lăsă în urmă unul după altul golfuleţele încântătoarei rade; se strecură în canal şi curând, întocmai ca şi o vrăjitoare, prezentând într'o mână averea şi în cealaltă moartea, se întinse în faţa ochilor lor imensitatea albastră a eternei tinereţi a Pacificului.

CAPITOLUL VIII

ARGONAUȚII

Pilotul îi părăsise; trecuseră canalul și lasau în urmă la babord degetul alb al farului lui Macquarte. La cârmă, Tillman își dădea din ce în ce mai bine seama de calitățile nautice ale Barracondei, căci aici marea era sprintenă și puternică; fluxul venea împotriva vântului și valurile alergau să se sfarme de verdele brutal al țărmului și de câmpiile albăstrite de distanță.

Grecii de pe vremuri trebuie să fi văzut mări asemănătoare când le reprezentau ca reședință pastorului turmelor acuatice; și fără îndoială că Jason a manevrat Argo printre valuri la fel de albastre și de mișcătoare când a pornit în căutarea și el a comorii și a aventurii.

Dacă Tillman auzise vreodată pomenindu-se despre Jason și despre „Lâna de Aur", uitase de ele și chiar dacă și-ar fi amintit, nu era deloc dispus să facă paralele.

Cu toate acestea Argo pornind către Colchida era o corabie soră de a Barracondei întinzându-și pânzele vântului Pacificului, încărcată cu visători îmbarcați într'o afacere la fel de aventuroasă și nu mai puțin fantastică.

Houghton, sprijinit de balustradă înspre partea vântului stătea de vorbă cu Hull. Macquart, așezat direct pe punte lângă bucătărie, se lupta cu un ac și o ață împotriva unei rupturi a hainei sale, pe care și-o scosese.

Negrul Jacky se frământa în micuța bucătărie

pentru a face rânduială, iar Tillman privea la tovarășii săi de drum, la imensitatea mării și la intrarea radei care dispărea în depărtare; pentru prima oară își dădea seama de adevărata natură a acestei expediții și de obligațiile pe cari și le asumase cu inima atât de ușoară.

Bobby Tillman fusese unul dintre tinerii din Sydney, a căror principală ocupație în viață era să cheltuiască bani, să asiste la regate și la curse, să trăiască bine și să se refacă după excese. Să plece la întâmplare pentru a căuta o jumătate de milion de lire în aur ascunse într'un fluviu din Noua Guinee i se păruse o întreprindere superbă și se angajase cu entuziasm. Aici, în fața oceanului și a camarazilor săi, îi apăru în minte gândul că operația aceasta era cea mai disperată și mai desgustătoare dintre toate, trezindu-i sentimentul răspunderii sale.

Dacă echipajul Barracondei s'ar fi compus din marinari pioși și dacă obiectul cercetărilor lor ar fi fost o ascunzătoare plină cu Biblii destinate să fie împărțite păgânilor, călătoria tot n'ar fi fost lipsită de riscuri. Ori ținta cercetărilor lor era aurul și încă aur de felul cel mai periculos, sub forma unei comori părăsite.

Nu la asta se gândea Tillman, cârmind. Trecea în revistă tovarășii îndoelnici ca și cum i-ar fi văzut pentru prima oară.

Îl cunoștea pe Houghton și se putea încrede în el; în Macquart ghicea un ticălos, atât dintr'un vag instinct, cât și după cele ce-i spusese Screed despre el, și trăsătura cea mai îngrijorătoare a lui era privirea aceea furișă de demon într'o personalitate dealtminteri fermecătoare.

Hull i se părea mai ușor de înțeles. Impus în ultimul moment de către Screed ca o frână, destinat să acționeze asupra lui Macquart, Hull purta pe față

un certificat al caracterului său; nu era o recomandație de primul rang, departe de asta: cu toate acestea, Tillman își dădea seama instinctiv că se putea conta pe Hull mult mai mult decât pe celălalt.

Jacky negrul, reprezenta o condiție absolut negljabilă.

Acesta era echipajul, mic la număr, dar mare în potențial, cu care avea Tillman deaface, pe care trebuia să-l țină unit și cu care trebuia să înfrunte oceanul, pe indigeni și pasiunile pe cari le putea trezi natura cercetărilor și a căutătorilor.

Tillman nu dădu înapoi. Acest optimist cu inima ușoară, care se juca cu viața, acest obișnuit al câmpurilor de curse, acest stâlp al barului Lampert, își dădu perfect de bine seama de toate greutățile și pericolele situației sale, dar nu se sinchisi peste măsură. Se simțea slăbit de o stâncă de neclintit, pe faptul că Barraconda se dovedea pe mare o corabie minunată. In picioare, învârti cârma până în momentul când farul se șterse în depărtări. Atunci, îl chemă pe Jacky să-l înlocuiască; îi indică direcția și se apropiă lângă Hull și Houghton la adăpostul balustradei.

Toți trei se așezară pe punte lângă Macquart, care terminase cu cârpelile și Tillman, scoțând o hartă sumară a meleagurilor Australiei orientale, începu să le explice celorlalți drumul pe care aveau de urmat.

Iată-ne, spuse el, aproape în dreptul golfului Broken, la cel mult două mii opt sute de metri de capul York și de strâmtoarea Torres. Menținem drumul actual până ce ajungem la al 30-lea grad de latitudine, adică tocmai în dreptul insulelor Solitare. Apoi vom lua-o spre nord, așa, până ce vom ajunge în dreptul Marei Insule de Nisip. Vom păstra aceeași direcție până la 20 latitudine ocolind coada Marei

Bariere de Stânci, apoi vom lua-o drept spre Nord-vest prin marea Coralilor, apoi spre nord-est spre Strâmtoare. Vom rămâne în afara Barierei de Stânci, mă înțelegeți? Vapoarele tuturor liniilor și cea mai mare parte dintre vasele de comerț navighează înăuntrul ei, dar noi vom naviga în afară. Am vorbit despre asta cu Screed. El vroia să mă facă să trec înăuntru mergând dealungul coastei, dar am decis contrariul. Nu suntem grăbiți și avem loc cât vrem pe mare. In dreptul capului Grafton marea este destul de anevoioasă. Acolo se află insulele Cayes Madeline și recifuI Holmes; va trebui să trecem printre ele.

— Cât timp ne trebuie ca să ajungem la Strâmtoare? întrebă Houghton.

— Patruzeci de zile în cap, dacă avem timp frumos, răspunse Tillman. In caz contrar poate două luni. Vedeți că avem curentul împotriva noastră.

— Ei bine, nu sunt eu cel care mă plâng chiar dacă durează drumul 12 luni, spuse Hull. O masă bună și o navigație fără încurcături, asta-i tot ce doresc, atâta vreme cât nu sunt despărțit de prietenul meu Mac, aici de față. Mac și cu mine suntem frați Siamezi, nu-i așa, Mac?

Mac mormăi ceva. Scoase din buzunar niște tutun și o lulea și era pe cale de a și-o umple.

Tillman era mirat. Aflase dela Screed că Hull avea pică pe Macquart care-i jucase o festă. Nu cunoștea adevărata adâncime a șanțului care despărțea această pereche atât de puțin obișnuită. Cu toate acestea, scandalizat de tonul batjocoritor al lui Hull, încercă să schimbe subiectul conversației, dar Hull stăruia în atitudinea lui.

— Am cutreerat mările împreună și întotdeauna am împărțit totul ca frații, nu-i așa, Macquart? Și acuma iată-ne că navigăm ca pe vremuri.

— Da, spuse Macquart.

— Şi când ne vom fi atins ţinta, vom fi amândoi bogaţi. Hai, Macquart, vom umbla cu maşina, tu şi cu mine?

— E adevărat. Va fi deajuns pentru toată lumea. Sunt un om simplu şi nu-mi trebue mare lucru pentru a trăi fericit. Va fi destul pentru noi toţi... când vom fi adus banii în siguranţă.

Houghton, care nu prindea subînţelesele conversaţiei, găsi de cuviinţă să plaseze şi el un cuvânt:

— Doamne! spuse el. Va fi minunat dacă-i aducem. N'am cunoscut niciodată valoarea banilor până în ziua când m'am pomenit lipsit de ei şi n'am crezut realmente în această expediţie decât în ziua când am pornit la drum.

— Acum trebue s'o ducem la bun sfârşit, spuse Tillman, şi ăsta va cere sforţări serioase.

Se sculă şi se îndreptă spre partea dinapoi, urmat de Houghton.

Hull şi Macquart se găsiră pentru prima oară singuri. Hull, care-şi umpluse luleaua, şi-o aprinse şi trase câteva fumuri. După o clipă de tăcere, întrebă:

— Mac, cine sunt indivizii ăştia doi pe cari i-ai băgat în afacere?

— Ei, ar trebui s'o ştii, răspunse Macquart, dat fiindcă de 15 zile erai în mâneca lui Screed.

— Asta-i adevărat, spuse căpitanul. Dar era al dracului de întuneric acolo. M'a ascuns bine şi m'a hrănit bine, dar nu mi-a pomenit nici un cuvânt despre nimic, afară de promisiunea de a mă pune pe picior de egalitate cu vechiul meu prieten Mac.

— Şi vrei să-mi spui că nu ţi-a spus nimic despre această expediţie?

— Ba da, mi-a spus deajuns pentru a mă face să înţeleg că-i vorba tot despre ideea care te urmă-

reşte de ani de zile. Aurul din Guineea era retrenul tău favorit, acum patru ani, la San Francisco, când m'ai adormit cu un narcotic şi m'ai lăsat baltă la San Lorenzo. Şi aurul din Guineea îl mai cauţi încă şi acum. Asta o ştiu. Acum mai vreau să ştiu încă două lucruri: întâi, cine sunt cei doi indivizi şi apoi care este rolul lor în afacere?

— A! Sunt doi tipi din Sydney, spuse Macquart, nimic extraordinar; Houghton vine din Anglia; s'a pomenit la Sydney şi l-am întâlnit în Domeniu; Tillman este un marinar de primul rang pentru o corabie ca asta. Te aşteptai să mă vezi conducând-o singur?

— Câtuş de puţin, altfel n'aşi fi venit pe bord să te ajut, Mac. Haide, te-am căutat ca pe un copil pierdut de când mi te-ai strecurat printre degete în faţa debitului de tutun. Cu nici un preţ n'aş fi vrut să te las să întreprinzi singur această traversare, fii sigur de asta. Ei bine, să venim acum la punctul al doilea: care-i ţinta ta?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun ceeace spun. Intotdeauna te-am văzut organizând sau încercând să organizezi expediţii pentru căutarea acestei comori. E într'adevăr serios? Sunt bani acolo sau nu-i nimic?

— Iţi dau cuvântul de onoare...

— Nu primesc cuvântul tău de onoare pentru nimic în lume, spuse căpitanul. N'aş vrea să te lipsesc de el, Mac; răspunde-mi: este ceva adevărat şi dacă nu, unde vrei să ajungi? Dacă îmi joci vreo festă, îţi dau eu cuvântul de cinste că-ţi frâng gâtul. Aici nu există poliţie, Mac, nici juraţi şi nici coroner.

— Poţi lua ceeace îţi spun drept adevărul adevărat, spuse Macquart. Aurul este acolo şi nu avem decât să-l ridicăm.

Vorbind el ridică nasul şi umplu nările ca pentru a simţi mirosul comorii.

Un pescăruş mare trecu pe cerul albastru; umbra lui maturară, puntea albă şi pânzele Barracondei, şi o adiere îi aduse ţipătul în timp ce fugea pe aripile vântului.

Houghton coborâse. Tillman aplecat peste balustradă în partea dinapoi, fuma contemplând dâra corăbiei. Jacky stătea la cârmă.

— Aurul este acolo tot atât de sigur cum sunt eu aici, continuă Macquart, afară dacă un cutremur a înghiţit ţărmul fluviului.

— Sau că a venit cineva să-l ia, sugeră Hull .

— Ce înţelegi prin asta? întrebă Macquart.

— Iată ce: te-am întâlnit acum patru ani şi vorbeai despre acest stup cu miere. Te întâlnesc astăzi şi tot mai vorbeşti încă despre el. Câtor oameni, ce-ai dat însărcinarea să întreprindă această afacere? Iată ce aş vrea să ştiu.

— Nimănui, răspunse Macquart. Este adevărul bunului Dumnezeu că dela întâlnirea noastră la San-Francisco, acum patru ani, până zilele trecute, n'am întâlnit un singur om care să-mi poată fi de folos. Cum aş fi putut găsi, când cutreeram lumea în zdrenţe? Odată sau de două ori am avut ocazia să câştig ceva bani, şi am profitat de ea, dar norocul s'a întors împotriva mea. Asta-i adevărul adevărat; de când te-am văzut pentru ultima oară, ghinionul m'a urmărit. L-am întâlnit pe Tillman acolo, într'un bar la Sydney şi eram atât de înglodat în mizerie încât i-am povestit totul la un pahar cu băutură. El s'a aprins numaidecât. Apoi am făcut cunoştinţă cu Houghton, celălalt individ, în Domeniu, l-am prezentat lui Tillman şi rezultatul este că suntem aici.

— E drept, spuse Hull, suntem aici într'adevăr.

de-ai ajuns tu aici. Vom deveni mai buni prieteni.

Macquart se uită la el cu coada ochiului.

Ceeace nu reușesc să înțeleg, spuse el, este cum suntem unul față de celălalt (Hull râse scurt la aceste cuvinte). Și chiar lăsând deoparte prietenia, mi-ai trezit curiozitatea. Cum dracu ai pus mâna pe Screed?

— Am să ți-o explic. Când mi-ai jucat festa aceea dispărând în fața debitului, i-am văzut pe Tillman și pe Houghton, într'o cârciumă. Amintindu-mi că-i văzusem în tovărășia ta, am ascultat conversația lor. Apropiind faptele, am văzut lucrul limpede că doi și cu doi fac patru și l-am agățat pe Screed. Acesta n'are o părere prea măgulitoare despre tine, Mac, mai ales decând i-am povestit felul în care m'ai înșelat la San-Francisco. Screed știe, că te cunosc pe tine și potlogăriile tale și m'a pus pe bord pentru ca să veghez asupra ta, să te porți cinstit cu tinerii aceia nenorociți. Sunt tutorele tău natural, Mac, până când vom aduce comoara în siguranță la Sydney și atunci voiu deveni asociatul tău. Imi trebue jumătate din partea care ți se va cuveni. Înțelegi asta, Mac?

— Când vom fi adus comoara la Sydney, vei putea lua jumătate din partea mea, spuse Macquart. Nu pretind că sunt mulțumti că-ți acorzi singur acest drept, dar fapt este că ai avantagii asupra mea și că nu mi-ar servi la nimic să mă împotrivesc.

— Absolut la nimic, confirmă Hull și mi-e plăcut să fiu în termeni buni cu tine tot timpul călătoriei și până la întoarcerea noastră acasă; dar să nu-ți închipui că dorm. Chiar când sforăi, încă cu un ochi deschis asupra ta, Mac, și pumnii mei sunt gata oricând să te strivească dacă încerci iar să-mi joci vreo festă de-a ta.

Se sculă și se îndreptă spre partea dinapoi pentru

a-şi lua rândul la cârmă, lăsându-l pe Macquart pe punte rumegând probabil gânduri negre în privinţa situaţiei.

CAPITOLUL IX
O VIZIUNE A PRAPASTIEI

Trecând latitudinea Vârfului Pericolului, aveau pământul la 130 mile la babord; se apropiară de ţărm până când Marea Insulă de Nisip li se arătă în oceanul albastru şi strălucitor.

Niciodată nu fuseseră atât de favorizaţi niște aventurieri de către timp.

Dealungul zilelor de azur şi a nopţilor înstelate, erau împinşi cu regularitate către nord de către un vânt călduţ care făcea viaţa delicioasă. Pânzele nu cereau aproape nici o manevră, orele de veghe se îndeplineau la noroc şi Macquart, care făcuse promisiuni frumoase din punct de vedere al navigaţiei „a lăsa în voie", după expresia lui Hull şi se retrăgea în sinea lui, moţăind cea mai mare parte a zilei jos, în patul său.

Hull, în schimb, care nu promisese nimic şi venise pe bord, de fapt în calitate de supraveghetor, făcea multe lucruri. Işi lua rândul la cârmă, ajuta la navigaţie şi încet dar sigur, chiar din prima zi, câştiga o influenţă precumpănitoare.

Mai în vârstă decât toţi ceilalţi depe bord, afară de Macquart, era ca fizic un uriaş şi părea înzestrat până la oarecare punct ca unul din acele suflete de oţel cari tind spre dominaţie.

Oricum, când ajunseră în dreptul Vârfului Pericolului, echipajul Barracondei se frământa şi tot aşa cum se precipită un amestec chimic, fiecare îşi luă locul pe care i-l desemnau aptitudinile speciale.

Tillman, socotit la început drept căpitan, renunţase aproape la funcţiunea sa în favoarea lui Hull, fără să-şi dea seama. Jacky cel negru, datorită cunoştinţei sale practice a mării, imensei sale activităţi, şi iniţiativei sale grabnice, eşise pentru a spune aşa, din bucătărie pentru a se înălţa într'o sferă de utilitate superioară chiar celei lui Houghton. Macquart care ar fi trebuit să fie conducătorul, dacă nu căpitanul, întregei bande, se retrăsese în ultimul rând şi era cu-ratul adevăr că, pus în prezenţa amănuntelor materiale ale expediţiei, în aparenţă el nu avea mai multă înrâurire asupra soartei sale decât unul din gândacii cari se târau prin cabină.

Spun în aparenţă, fiindcă Macquart era unul dintre oamenii aceia despre cari nu se poate afirma nimic definitiv, unul dintre oamenii cari nu sunt niciodată atât de puternici şi de periculoşi decât atunci când par fără lucru sau paşnici.

Aceasta era situaţia când se produse un eveniment care-l scoase pe Hull încă şi mai mult în relief şi-i consolidă situaţia.

Depăşiseră latitudinea Insulelor Cumberland; extremitatea Marei Bariere a Stâncilor era după calculele lor, la 50 mile pe babord şi în faţa lor se afla labirintul acela de stânci şi de bancuri de nisip care se întinde dela „Cayes Madeleine" şi până la „Flinders Reef". Vântul care se menţinuse până atunci, scăzu brusc şi într'o dimineaţă, la deşteptare, se pomeniră purtaţi de valuri într'o linişte desăvârşită.

Tillman se urcă pe punte la ora şase în pijama şi cu un prosop sub braţ.

Jacky părăsise cârma şi se ocupa de bucătărie.

Barraconda întoarsă deacurmezişul valurilor, se legăna încetişor cu acompaniament de scârţâit de frânghii, cu veriga bătând măsura; aerul era liniştit,

fără adiere și soarele strălucea deasupra unui infinit de apă și de cer admirabil cu profunzimile și coloritul său de azur.

Marea, asemănătoare unui imens voal de satin de culoarea safirului, se ridica în ondulații cari aminteau livezile întinse, fără o cută de suprafață; și în toată partea de răsărit, ea reflecta ca o oglindă lumina soarelui.

— Pe cuvântul meu! spuse Tillman.

Rămase o clipă locului, fluerând și parcurgând cu ochii orizontul, apoi se desbrăcă și-și făcu dușul, Jacky părăsi bucătăria pentru a-i turna găleți cu apă.

In timp ce el se ștergea, se urcă pe bord, Houghton, urmat de Hull.

— E o liniște desăvârșită, spuse Hull, în picioare, cu mâinile sprijinite de balustradă și cu ochii fixați asupra mării și mi-ar place mai curând să văd o vijelie frumoasă, da, aș prefera un vânt bun.

— Ce-mi tot cânți acolo? întrebă Tillman.

Hull, jignit de această apostrofă, se arătă iritat pentru prima oară dela începutul călătoriei.

— Nu ești decât un simplu marinar de coastă! spuse el. Dacă nu deschizi ochii la ceea ce-ți prezice un calm desăvârsit cu devierea pe care o avem, poate că-i vei deschide când ne vom atinge de vreo blestemată de stâncă. Corabia a fost purtată de valuri jumătate de noapte și starea aceasta de lucruri se mai poate prelungi vreo câteva zile. Suntem teribil de aproape de bariera de stânci pentru ca să mă simt bine, așa vreau să spun.

Tillman, văzând starea de spirit a celuilalt, coborî să se îmbrace, în timp ce Hull, tăindu-și o bucată de tutun de mestecat, îl privea, criticându-l, pe Houghton, pe care Jacky îl dușa.

— N'am putut înțelege niciodată plăcerea pe care

o găsiţi voi în aceasta operaţie, spuse căpitanul, care nu era pornit spre pălăvrăgeală de prisos. Dacă mi-ar turna cineva găleţi cu apă în felul acesta, i-aş trânti nişte picioare să mă ţie minte, în loc să-i dau tutun cum faceţi cu Jacky. Nu-i natural.

— Te înviorează, spuse Houghton.

Căpitanul Hull, neavând nimic de răspuns la această observaţie, îi întoarse spatele. Apoi, văzându-l pe Jacky ieşind din bucătărie cu un ibric fumegând, coborî. Houghton îl urmă şi se servi micul dejun. Scrumbie sărată, slănină prăjită şi pâtlăgele roşii compuneau dejunul. Jacky copsese nişte pâinţe în ajun seara şi mai erau şi nişte biscuiţi de mare, pe cari nu-i atinse nimeni.

Proasta dispoziţie a lui Hull dispăru în faţa mecrindelor.

Se bucură de o poftă de mâncare uriaşă, de care era mândru. Macquart, care nu era mare mâncăcios, veni deadreptul din pat şi nebărbierit, se aşeză la cafea. Tillman şi Houghton, ieşind din baie, plini de tinereţe şi de veselie, vorbeau râzând. Jacky, terminând de servit se urcase înapoi pe punte, din ordinul lui Hull, pentru a veghea la orice eventualitate.

Barraconda, clătinându-se uşor în voia valurilor, gemea fără încetare, frânghiile, scripetele, catargele şi scheletul luând şi ele parte la concert.

— E nemulţumit că stă pe loc, spuse Tillman, dar nu-i nici un motiv de bombănit. Barometrul nu se mişcă.

— Intr'adevăr, nu se mişcă, confirmă Hull. Dar aş prefera să-l văd coborînd puţin. O linişte ca asta mă enervează, nu ştiu pentru ce. E fără îndoială fiindcă am fost prins într'un asemenea calm pe bordul bătrânei „Monterey" 40 de zile după ce pără-

sisem Londra cu destinaţia Durban; vânt potrivnic până la Batharst şi calm desăvârşit la ecuator. Am stat şi-am putrezit acolo două săptămâni, lipsiţi de apă, cu zeci de rechini cari-şi arătau botul împrejurul corăbiei.

In aceeaş zi, la ora 11 jumătate, Tillman construia un fel de cort dintr'o pânză de rezervă, când îl văzu pe Hull care, în picioare şi cu mâna streaşină la ochi, examina marea, la o oarecare distanţă la babord.

Părăsindu-şi pentru moment lucrul, se apropie să vadă şi el ce se întâmpla. La vreun sfert de milă sau chiar ceva mai puţin se vedea pe suprafaţa mării un fel de pată ciudată învolburată şi în timp ce se uita, se produse la suprafaţă un clocot de spumă.

Nu avu timp să vorbească: Hull se repezi la el strigând:

— Ne abatem din drum peste nişte colţuri de stâncă! coborîţi barca pentru a remorca corabia; este unica noastră şansă de scăpare!

Se repezi la intrarea cabinei, îi chemă pe cei de jos, apoi, cu ajutorul lui Jacky şi a lui Tillman, începu să coboare barca; cum o văzu pe apă, Hull se uită împrejurul său.

— Unde-i Mac? strigă el.

— Nu s'a urcat încă, răspunse Houghton.

Hull alergă la scară şi-şi dădu drumu în cabină. Se auziră nişte strigăte şi o luptă, şi în clipa următoare Macquart, roşu ca un rac şi aproape înăbuşit, fu aruncat pe punte, ca de o explozie.

Hull, coborînd, îl găsise tolănit pe pat şi citind un număr vechi al „Buletinului".

Refuzând să se supună ordinului de a se urca pe punte, Mac se simţi deodată apucat, pe jumătate sugrumat şi aruncat prin deschizătura punţii.

Toată dusmănia lui Hull împotriva fostului său

asociat, toată ura stăpânită sau îndulcită, izbucnise deodată. Tillman, deși aproape nici n'are timpul să se gândească, băgă totuși de seamă și se cutremură la vederea acestei furii latente, stăpânite și astupate, care aruncase afară dopul.

Apucându-l pe Macquart de gât, Hull îl împinse către balustrada dela babord cu o violență nemaipomenită.

— Treci peste bord! strigă el.

Un minut mai târziu, Macquart era în barcă.

Remorca fu prinsă cu un odgon și îmbarcațiaa porni la drum, cu Tillman, Jacky, Macquart și Houghton la vâsle.

Hull, rămas pe bord, dădea ordine și supraveghea odgonul remorcii.

Instinctul îl împinse pe Tillman să arunce ochii peste marginea bărcii, în timp ce vâslea. In apa limpede și numai la câțiva metri de suprafață, văzu el stâncile deasupra cărora valurile agitau niște plante fantastice.

Nu poate fi închipuit un spectacol mai neliniștitor decât, acesta; astfel văzut, în mijlocul unui ocean după toate aparențele foarte adânc, produse o impresie aproape supranaturală: și talazurile îl făceau încă și mai înspăimântător. Căci talazurile, deși abea observate, provocau o diferență de nivel de vreo doi metri, așa încât stâncile se vedeau cât mai distinct, când mai nelămurit și nimic nu-i mai buimăcitor decât acest joc când îl joacă marea în larg.

Dar munca nu le lăsa timp de gândit. Din toate corvezile maritime, remorcajul este mai moleșitor mai ales când vasul de remorcat are un oarecare tonaj sau când nu sunt destui vâslași în barca-remorcher. Vâslașii nu erau obișnuiți cu munca aceasta specială; viața trândavă pe care o duseră pe bordul

Barracondei nu era de natură să-i pună în formă; în afară de asta soarele era arzător.

Macquart suferea încă mai mult decât ceilalți, fiind mai bătrân și mai puțin antrenat.

Tillman ,care vâslea ca un adevărat luntraș, nu-l pierdea din ochi pe Hull și-i executa întocmai ordinele; Barraconda, care acum întorcea spatele pericolului, înainta încet și aproape drept către est.

— Este pe undeva prin fundul bărcii o lopată pentru scos apa, spuse Tillman. Luați-o careva și stropiți-ne pe rând.

Houghton găsi lopata și făcu ce-i cerea celălalt apoi se apucară cu toții din nou de lucrul care-i spetea.

După o oră erau buimăciți, înțepeniți, complect sleiți, când fură treziți deodată la realitate de către un apel al căpitanului.

O adiere venea dinspre sud. Un imens evantai de apă violetă se apropia de Barraconda încă închisă în cristalul calmului desăvârșit.

Apropiară barca de corabie și se urcară pe punte, tocmai în clipa în care barca atingea pânzele. Hull desprinsese roata cârmei și când fură pe bord le ordonă să lase barca legată înapoia corăbiei.

— N'avem timp s'o tragem sus pe bord înainte de a fi ieșit din acest labirint strigă el. Treceți fiecare la locurile voastre.

Pânza mare care fusese strânsă în parte de frica unei furtuni neașteptate: o desfăcură toată, se întinse mizena și un foc și Barraconda începu să se trezească

Alergând cu șase noduri și trăgând după ea barca ca pe un câine de curea, își reluă cursa regulată, către est-nord-est și lăsă în urma ei regiunea bancurilor de nisip și a stâncilor

Hull arunca din când în când sonda. Când crezu că nu mai avea înaintea lui decât apa liberă, trase barca pe punte şi luă direcţia spre nord.

Luase comanda Barracondei. Fără a spune un singur cuvânt lui Tillman sau celorlalţi, căpătase primul loc pe bord şi devenea şeful expediţiei.

După ce fu pusă barca la loc, Hull, care era la cârmă, luă cuvântul:

— Eram cât pe ce să pierim din cauza trândăviei şi a nepriceperii la navigaţie, începu el. Acolo era un vârf al Barierei de Stânci cu alte cuvinte ne-am depărtat de drumul nostru cu zeci de mile şi asta din vina d-tale, Tillman. Aş fi trebuit să iau eu însumi înălţimea soarelui şi să fac calculele. Inutil să mai răspundem la acuzări, acum; nu ne rămâne decât să remediem. Pe de altă parte s'au încurcat schimburile de veghe, n'am veghiat cum trebue, oamenii erau în culcuşul lor când ar fi trebuit să fie pe punte. Acum trebue să facem iar rânduială. Tu, de exemplu, ce cauţi jos?

— Mă duc să-mi iau luleaua, spuse Macquart, cu un picior pe treapta de sus a scării cabinei.

— Rămâi pe punte până sfârşesc de vorbit. Va trebui să-ţi îndeplineşti însărcinările la fel cu ceilalţi şi încă fără a face pe scârbitul. Du-te lângă Jacky. Am să stabilesc cu d. Tillman veghea.

Macquart se supuse.

— Eu, îl iau pe Mac, spuse Hull.

— Şi eu îl iau pe Houghton, spuse Tillman.

— Foarte bine, făcu căpitanul; şi Jacky ne va putea ajuta dacă va fi nevoie. Acuma, domnule Tillman, poţi coborî la veghea de tribord; şi tu Macquart, poţi să iei luleaua, dar întoarce-te în două minute, altfel cobor şi-ţi scutur purecii.

In momentul când Macquart dispărea, Houghton

surprinse privirea pe care i-o arunca lui Hull și întrevăzu pentru o clipă dușmănia care domnea între cei doi bărbați.

CAPITOLUL X

MAREA DE CORALI

Trecură de 15 grade latitudine și intrară în Marea Coralilor. Timpul devenea cald, marea se făcea din zi în zi mai albastră și nopțile mai strălucitoare de stele.

Pe măsură ce înaintau, lumea tropicală se desfășura în fața ochilor lui Houghton ca o floare vastă de azur.

Vaporul care-l adusese în Noua Guinee de Sud nu-i dăduse posibilitatea să întrevadă acest locaș al lumii; dar aici, pe Barraconda, atât de aproape de mare, atât de legată de vânturi, atât de inundată de soare, viața deveni pentru el o noutate și lumea o minune.

Cârduri de nautili treceau pe lângă ei și spuma aruncată de către corăbii semăna cu așchii de marmoră pe o mare de lazulit.

Pescărușii albi îi urmăreau fluturând ca niște fulgi de zăpadă în albastrul înflăcărat al cerului și din când în când vântul călduț de sud sau de sud-est îi alunga din urmă, făcând Barraconda a cărei parte dinainte se sălta pe talazuri, să trosnească, iar scheletul ei să răsune de murmurul și izbiturile valurilor spintecate de prora ei.

Pești negri brăzdau apa și câteodată păreau să se ia la întrecere cu corabia; pescărușii, pești, cârduri de nautili și vânturi, totul părea să se grăbească spre aceeași direcție, către ecuator: însăși marea

care purta Barraconda părea să alerge către aceeaș țintă ca și cum lumea cu tot conținutul ei se repezea către vreo mare șărbătoare de culori și lumină.

Intr'o seară, întrevăzură insula Banks plutind în depărtare într'o ceață sidefie.

Insulele Banks și Mulgrave se înalță ca niște surori gemene la Strâmtoarea Torres în fața capului York.

— Iată Banks! spuse Hull; nu-i prima oară că-o văd. Tu ce zici, Mac?

— Dacă ești atât de sigur, răspunse Macquart, la ce mă întrebi? Da, într'adevăr, este insula Banks.

— Ei și, nu poți s'o spui ca omul? izbucni Hull. Pe cuvântul meu, semeni din zi în zi mai mult cu un urs.

— Iată-ne aproape de strâmtoare, interveni Tillman care se uita la hartă. Nu-i vreun pericol să mergem așa noaptea? N'am putea pune în pană să ne ținem departe de coastă până dimineață?

— Să punem în pană! exclamă Hull. Haida de! Suntem aproape de luna plină; răsare mai puțin de o oră după apusul soarelui. Nu, domnule, vom rămâne cum suntem și ne vom strecura prin strâmtoare cu ajutorul vântului. N'am chef să casc gura pentru a aștepta un alt calm desăvârșit sau poate o furtună care să ne împingă peste stânci. Barometrul este liniștit, dar cu sau fără el, am să-mi urmez drumul. Sunt al dracului de nerăbdător să dau peste faimosul fluviu.

Jacky era la cârmă. Houghton rândundu-se la veghe cu Tillman, era jos. Coborî și Hull desfăcu hărțile pe masă. Avea harta mare a coastei Noului Guinee și Strâmtorii Torres și harta regională arătându-le drumul de urmat și Insula Banks.

Hull se cufundă în harta cea mare pe care era

însemnat punctul de revărsare al fluviului lui Macquart.

— Când vom fi trecut de Banks, spuse el vom fi la 180 sau poate 200 de mile de gura fluviului. Ţinând socoteală de curent şi cum nu vreau să mă izbesc de stânci, cred că poimâine dimineaţa vom da cu nasul în fluviu, dacă vântul se menţine. E tocmai la marginea Guineei Olandeze. Vezi, dacă am avea harta până acolo, aici s'ar afla fluviul Fly, care este în întregime englezesc. Dragă Mac, poimâine ai să ai de pilotat.

Ochii lui Macquart străluceau ciudat. Părea să se fi cotorosit de grijile care-l apăsau de vreo săptămână. Poate pentrucă se apropia de locul visurilor sale sau pentru oricare alt motiv, dar buna dispoziţie îi ţinea tovărăşie.

Houghton, care sărise din culcuşul său pentru a lua parte la discuţie, îi atrase atenţia asupra acestui lucru.

— Da, răspunse Macquart. Mi se pare că simt apropierea locului şi cred că veţi avea şi voi lucrul vostru dinainte hotărât, să remorcaţi corabia, afară numai dacă vom avea vântul din spate.

— Vom face cum vom putea mai bine, spuse căpitanul. Şi acum, cât avem norocul să fim în larg fără nimic care să ne neliniştească, să ne hotărâm dispoziţiunile. Sunt mai mult de 15 ani de când ai urcat fluviul, Mac; O! cunosc povestea după care ai avea harta şi locul dela un oarecare Smith, dar noi vom presupune că erai un matelot din echipajul lui Lant. Noi suntem aici cu toţii oameni cum se cade şi nu trebue să avem secrete. Nu vreau să le aflu pe ale tale; nu mi-ar folosi la nimic; dar iată ce vreau să ştiu. Ce dispoziţie aveau indigenii atunci când ai fost acolo? Banda era bătăioasă sau com-

pusă din proşti dispuşi să-şi vândă sufletul pentru nişte mărgele colorate?

— Indigenii sunt foarte cumsecade când sunt trataţi cum trebue.

Houghton, care auzise povestea aşa cum i-o istorisise lui Curlewis, rămase zăpăcit de sângele rece cu care acest personagiu accepta insinuarea lui Hull că Macquart făcuse parte din echipajul lui Lant.

Acum era aproape sigur că Macquart îl ajutase pe Lant să scufunde Terschelling-ul cu personalul pe bord şi că el la rândul său se descotorosise apoi de Lant.

— Ei bine, spuse Hull, trebue să ne mulţumim cu atât. Nu m'am prea apropiat de coasta Guineei, dar fie că indigenii sunt prietenoşi fie că nu, noi avem arme şi cartuşe pentru a-i învăţa minte dacă vor încerca să ne facă neplăceri. O să le trecem numaidecât în revistă.

Domnule Tillman, vrei să scoţi, te rog, puştile şi revolverele să le inspectăm?

Tillman se îndreptă spre dulapul în care erau armele.

Plănuise cu Screed înarmarea lui, a lui Houghton şi a lui Macquart. Posedau 3 puşti Winchester şi 3 pistoale automate Savege, cu muniţii.

Tillman le puse pe masă, de unde Hull ridică hărţile pentru a le face loc. Muniţiile erau într'un alt dulăpaş. Tillman se duse să ia cutiile cu cartuşe şi le puse lângă arme.

Hull examină amănunţit toate acestea, apoi declară:

— Avem câte o puşcă şi un pistol pentru fiecare dintre noi trei. Macquart nu-i combatant; rolul său este să descopere comoara, al nostru să stăm lângă el, cu puşca în mână. Aţi văzut vreodată o vânătoare

cu câini? Câinele adulmecă locul unde sunt cocoțate păsările și vânătorii se oprește alături pentru a trage. Ei bine, Mac este câinele nostru, hai, Mac?

Macquart nu răspunse numaidecât, apoi zise râzând:

— Asta n'are importanță! Să vedem, ce mai rămâne de făcut?

Căpitanul încărcă unul din pistoale și-l băgă în buzunar împreună cu o cutie de cartușe. Apoi încărcă pe celelalte două și le dădu lui Houghton și lui Tillman cu câte un pachet de cartușe.

— Cum suntem aproape ajunși, spuse el, e timpul să ne echipăm. Puștile le putem pune înapoi în dulăpaș și cheia o voi păstra eu.

Tot vorbind, făcu precum spunea. Și pe când se urcau pe punte, Houghton își dădu seama că asistase nu numai la înarmarea sa și a tovarășilor săi, ci și la dezarmarea lui Macquart.

Il luă pe Tillman deoparte. Luna, de curând apărută, stătea atârnată ca un scut de armă lucios deasupra orizontului. Insula Banks rămăsese în urmă la babord și în fața lor se întindea strâmtoarea Torres, misterios luminată de lumina lunii și a stelelor.

— Ai auzit ce i-a spus căpitanul lui Macquart? întrebă Houghton.

— Da, răspunse Tillman.

— Îți amintești povestea lui Macquart, după care John Lant, căpitanul lui Terschelling, ar fi urcat fluviul cu corabia lui, apoi ar fi ascuns aurul și a scufundat-o cu echipajul închis în cabină; și că unul dintre marinari, numit John Smith, l-ar fi ajutat la această treabă?

— Da.

— Apoi Lant s'ar fi căsătorit cu o femeie indigenă, Caya?

— Chaya, rectifică Tillman.

— Exact, Chaya. Apoi Smith s'ar fi scăpat de Lant și ar fi fost obligat s'o șteargă fără a lua aurul pentrucă Chaya îl bănuia?

— Da.

— Ei bine, Smith, e Macquart.

— Așa mi se pare și mie.

— Macquart a ajutat la scufundarea corăbiei Macquart s'a scăpat de John Lant. Lucrul acesta îmi apare tot atât de limpede ca și luna de astăseară. Doamne, dacă aș fi știut, n'aș fi primit niciodată să iau parte la expediție.

— Acum nu trebue să-ți mai bați capul cu asta, spuse Tillman. Suntem aici și trebue să urmărim aventura până la capăt, chiar dacă ar trebui să mergem mână în mână cu un ucigaș.

— Mai este încă ceva, reluă Houghton. Acum înțeleg pentruce a lăsat Macquart să treacă 15 ani fără a se întoarce acolo după aur.

— Pentruce?

— Nu-ți dai seama că femeia lui Lant, indigena aceea, Chaya, încerca să-l omoare când a fugit: n'a îndrăznit să se înapoieze înainte ca ea să fi murit sau să-l fi uitat. ne-a spus-o tuturora, că a umblat prin lume 15 ani înainte de a găsi pe cineva care să vrea să se întovărășească cu el pentru expediție. Era un basm. Adevărul adevărat este că n'avea curajul să se înapoieze: îi era teamă de femeea aceea. Instinctul îmi spune că și acum îi mai e frică. Dar, 15 ani, e mult; speră că ea a murit, sau, dacă mai e încă în viață, că nu-l va recunoaște.

— Dacă-i în viață și dacă-l recunoaște, nu vom mai părăsi niciodată fluviul cu capul pe umeri, observă Tillman.

— D-ta vezi lucrurile așa cum sunt, răspunse

Houghton. Dar nu de asta mi-e frică. Nu țin prea mult la viață. Ceeace mă înspăimântă este Macquart.

— Cum așa?

— Mă înfioară și mi se încrețește pielea; acum îmi apare ca incarnația a tot ce-i mai pervers. Mi-e groază să mă știu pe aceeași corabie cu dânsul. E un coșmar.

— Nu-i o proastă imitație a unui ticălos. Și ce-i mai caraghios, este că până acum câteva săptămâni s'a arătat ca un tovarăș plăcut. Intr'un fel sau altul, fără a face sau a spune mare lucru totuși a devenit puțin câte puțin displăcut, ca și cum aerul mării sau viața pe bord ar fi făcut să iasă la iveală fără voia lui, tot ce-i diavolesc în acest degenerat. Incidentul de astă seară nu face decât să încununeze restul.

— Mi-e frică de el, spuse Houghton. Nu de ce-ar putea să-mi facă mă tem; mă îngrozește ca și o fantomă sau un diavol. Am auzit adeseori vorbindu-se despre întruchiparea răului, dar niciodată n'am simțit atât de tare acest lucru ca astăzi. Da, părea foarte atrăgător la prima înfățișare; în dimineața când l-am întâlnit în Domeniu, m'a vrăjit ca un personagiu din basmele cu zâne; dar acum... ptiu!

— Ei bine, e de prisos să ne mai facem sânge rău în privința asta, răspunse celălalt. Pe urma aurului nu trebue să te aștepți să fii întovărășit de sfinți; nimic nu atrage demonii mai mult decât aurul. Acum că suntem preveniți, nu ne rămâne decât să fim cu ochii deschiși, asupra individului acesta; căci după umila mea părere, ar fi dispus oricând să ne facă de petrecanie numai din simplă plăcere, fără a mai vorbi de interes. Il urăște de moarte pe Hull, iar Hull îl ține la respect. Ai văzut ce frumos l-a aranjat, ca să rămână dezarmat? Hull e extraordinar.

— Ţi-o mărturisesc, declară Houghton sincer, că îndu-mi teamă de individul acesta, d îndu-mi seama de ce-i într'însul, ceeace mă înfricoşează mai mult, din punctul de vedere al succesului şi al siguranţei noastre, nu-i Macquart, ci femeea aceea... dacă mai e încă în viaţă.

— Pe legea mea, să sperăm că a murit, spuse Tillman.

Duse mâna streaşină la ochi. Houghton, urmărindu-i privirea, zări pe mare un fum în mijlocul căruia strălucea o lumină.

— E un vapor, spuse el.

Atrase atenţia lui Hull, care ţinea cârma.

— Vine cu toată viteza, spuse căpitanul, mult prea repede pentru un vas de comerţ. Foarte probabil să fie pachebotul-poştă „Hong-Kong" dela Brisbane. Ei bine, cu n diac atât de mult vaporii să se folosească de ei; eu mă ţin de catarge şi pânze. Pe bordul acestui vaporaş sunt o jumătate de duzină de şepci galonate cari ne-ar privi, pe d-ta şi pe mine, dela înălţimea măreţiei lor: dar dă-le un vânt puternic şi o mare supărată... ce mai duş, prieteni!... Ar fi măturaţi dela un capăt la celălalt. Am făcut odată o plimbare ca marinar în Atlantic pe bordul unei cisterne şi am avut tot timpul ameţeli până la New-York. Uitaţi-vă la ea!

Vaporul trecea la o distanţă de un sfert de milă. Era un vas mare, vopsit în alb, cenuşiu la lumina lunii şi al cărui fanar verde de tribord părea să se uite fix la Barraconda.

Ecoul slab al unei muzici se auzea până la el odată cu zgomotul maşinilor.

— Au terminat cina, spuse Hull. Doamnele s'au aşezat pe punte iar domnii în cămăşi scrobite îşi fumează ţigările de foi în picioare lângă ele. Am

făcut o călătorie ca marinar de punte pe un vapor al Uniunei şi i-am văzut; şi mi-ar place mai curând să fiu ungător pe un vas care transportă vite pe Atlantic decât secund pe un vapor dintr'astea. Vitele au bun simţ.

Houghton se uită la vaporul care trecea gâfâind sub cerul înstelat. Acest licăr de civilizaţie i se părea foarte ciudat, astfel întrevăzut de pe puntea Barracondei care plutea către marea aventură înconjurat de imensitatea mărilor tropicale.

CAPITOLUL XI

APROAPE DE FLUVIU

Marea Iovei, a insulei Benda şi aceea a insulelor Arrafouras, închise toate trei între insulele Sonde, nordul Australiei, Borneo, Celebes şi Noua Guinee, formează un loc mai albastru poate decât marea Antilelor şi aproape tot atât de romantic.

Comerţul nu trebue niciodată dispreţuit. Romanul de aventuri se scrie pe tablete pregătite de către comercianţii mondiali; şi în antrepozitele dela Macassar; în comtoarele dela Batvaria şi pe cheiurile dela Malacca se întâlneşte acest spirit care face viaţa să merite de a fi trăită, mai mult decât în romanele de aventuri cele mai fantastice; nici un colţ din lume nu se poate lăuda cu mai multe fapte mari.

Strâmtoarea Torres este calea obişnuită între marea Arrafouras şi Pacific. In epoca îndepărtată a lemnului de santal, când Olandejii erau cei mai puternici în Orient şi când bărcile piraţilor malaeji erau mult mai active decât astăzi, strâmtoarea Torres a fost scena multor lupte sângeroase, cari n'au fost înregistrate în analele maritime, între aventurierii Ţărilor de jos şi insularii care-şi băteau joc de bani ca de nişte nasturi

numai să fi avut capete de tăiat.

In acest deșert de azur naviga acum Barracouda; la tribord se întindea coasta joasă a Nouei Guinee; Houghton era la cârmă și Tillman lângă el.

Era ora nouă dimineața și vântul suflând aproape drept spre sud, socoteau să ajungă încă înainte de amiază la punctul de pe coastă unde se revărsa fluviul.

Nu se vedea nimic altceva decât linia țărmului, un vas-cisternă aproape ascuns de rotunjimea mării înspre partea vântului și în spate, un pescăruș făcând o pată pe oglinda mării.

— Ei bine, spuse Tilman, am ajuns aproape. Și când te gândești că acum câteva săptămâni discutam despre asta la Lampert, fără umbra unei șanse de realizare și că acum am ajuns în strâmtoarea Torres fără să fi pierdut nici măcar un vârf de catarg, repezindu-ne deadreptul spre locul căutat, ca o pasăre de pradă. Și-ți declar, Houghton, dacă n'aș fi modest, m'aș simți foarte mândru de mine.

— Am avut noroc, spuse omul dela bară și ar fi minunat să-l avem cu noi dacă n'ar fi atât de nestornic. Iată-ne ajunși în sfârșit, dar mai avem o muncă grea de înfruntat.

Tillman începu să fluere.

— Am început-o bine, continuă Houghton, dar pe bord sunt întrunite toate elementele necesare péntru o explozie între Macquart și Hull. Chiar dacă avem norocul ca femeea aceea să fie moartă sau să nu-l recunoască pe Macquart, lucrurile tot se vor strica probabil între cei doi bărbați. Se urăsc de moarte, Hull este un băiat bun, cred, dar ar putea fi și mai bun, în orice caz valorează mai mult decât celălalt, dar nu reușesc să-l înțeleg. Nu se bate pe față cu Macquart; dar nu mai încetează să-i impuie urechile sub pretext că glumește și când găsește ocazia, n'o

scapă. Nu putem suporta o atare stare de lucruri într'o expediție ca aceasta.

— Zău, nu ne folosește la nimic să ne batem capul, spuse Tillman. Tot ce avem de făcut este să deschidem bine ochii la orice eventualitate și să procedăm cât mai bine în momentul critic. Bagă de seamă, ai lăsat corabia să devieze dela direcția ei!

Houghton se înroși și îndreptă roata cu câteva puncte. Tillman avea mult bun simț, deși până atunci nimeni n'ar fi bănuit-o și observația lui era cu atât mai severă cu cât era meritată. Să te neliniștești de viitor devine o crimă atunci când asta te distrage dela sarcină și întoarce vasul din drum.

La șase lovituri, toată lumea era pe punte și coasta foarte aproape. Hull, care se uitase cu luneta, întinse instrumentul lui Macquart.

— Dacă nu mă înșel, iată stânca despre care ai vorbit, spuse el.

Macquart duse luneta la ochi.

— E într'adevăr stânca.

Ținu luneta vreo jumătate de minut, apoi i-o întinse lui Tillman, care la rândul său privi obiectivul în chestiune.

Era o linie destul de ușoară de remarcat pe acest țărm drept unde „paleturierii" se târau literalmente până la marginea apei apărată de stâncă.

Toată linia coastei părea la adăpostul stâncii și sub săgețile încinse ale soarelui spuma care se spărgea de stâncă părea să fie zăpadă.

Ajunseseră la capătul voiajului pe mare, stânca aceasta care sfărâmase atâtea speranțe și corăbii! Houghton, privind-o, se gândi că nu văzuse în viața lui ceva atât de strălucitor, de mișcător și totuși atât de pustiu.

— Ei bine, spuse Hull, peisagiul nu-i prea atrăgător, dar în orice caz iată stânca așa cum ne-am

nunţat-o şi acum e rândul tău, Mac, să ne pilotezi.

— Lasă bara aşa cum e, spuse Macquart.

In calitatea sa de pilot, comanda Barracondei era acum în mâinile sale şi Hull era sub ordinele sale.

Cu toate acestea, el nu se umflă în pene, dupăi expresia acestuia. Avea înfăţişarea unui om profund absorbit în vreo speculaţie cu urmări grave şi stătea deoparte de ceilalţi, ţinându-şi privirea aţintită spre coastă, întorcând-o câte odată nelinişti t înspre partea vântului.

Vântul se menţinea, suflând aproape drept spre sud. Şi deodată, cum Stânca Amvonului părea să le iasă în cale, Macquart lansă un ordin: mânerele roţii se răsuciră şi Barraconda se îndreptă către ţărm.

Hull, cu mâna streaşină la ochi, zări între stânci spărtura neagră către care alergau. Pe acolo se vărsa fluviul şi el i-o arătă lui Tillman.

— Iată fluviul, în orice caz, spuse el şi avem un vânt bun care să ne ducă într'acolo. Pare-mi-se că Macquart nu-i un prost. Până acum, nu eram prea sigur de el, dar s'a arătat la înălţime.

— Da, până acum n'au mers prea rău lucrurile, răspunse Tillman.

Pe măsură ce se apropiau, deschizătura stâncilor se lărgea în faţa lor.

Barraconda, alergând cu vântul în spate, intră în micile talazuri, cu uşurinţa unui balon; pe când treceau canalul, valurile de spumă se sfărâmau de corali la o distanţă la babord şi tribord; apoi, între ţărmuri puţin depărtate de o parte şi de alta, fluviul se întinse înaintea lor ca o pânză de aur.

Houghton rămase tăcut în faţa frumuseţii ciudate a acestor locuri atât de îndepărtate şi de deosebite de tot ce văzuse până atunci.

In afară de stânca în picioare ca o santinelă şi

înconjurată din toate părţile de cârduri de pescăruşi, nu se vedea din pământ decât frunzişul verde întunecat al manghierilor deasupra imaginilor lor din apă, foile de culoarea smaraldului ale palmierilor şi cocotierilor, frunzişul des de „damnora" agitat de vânt, desişurile de salcâmi, cochon şi de camfori de ambele părţi ale fluviului; şi toată această vegetaţie răspândea un farmec tot atât de adânc ca şi al fluviului care curgea prin această ţară a misterelor cu o linişte majestuoasă.

Acolo venise Terschelling acum atâţia ani, fie dus de pânze când era timpul favorabil, fie remorcat până la locul de ancorare pe acest frumos curs de apă, cu John Lant conducând operaţiunile şi Macquart, fără îndoială, făcând serviciul de marinar de punte.

Acolo, mai sus în această ciudată ţară, fusese scufundată împreună cu tot echipajul, după ce fusese ascuns aurul într'o ascunzătoare sigură.

Acolo, după toate probabilităţile, îl omorîse Macquart pe John Lant şi fără a profita de crimă, abea avusese timpul să scape de pedeapsă fugind din ţara aceasta unde se înapoia acum pe furiş.

Pe când se perindau toate gândurile acestea prin mintea lui Houghton, peisagiul atât de strălucitor i se păru întunecat de o umbră tragică şi Macquart îi apăru ca un monstru; pe când treceau îmbucătura fluviului şi înfruntau curentul slab, lat de o jumătate de milă; se păru că-l apasă o mână pe piept şi că o voce îi strigă: „Pleacă!".

Apoi, ca un fulger, trecu pe lângă ea ceva ca o egretă de diamante: era o pasăre paradis; şi după această viziune îi ajunse şi parfumul vag al junglei depe ţărm.

Impresia proastă dela început i se şterse din minte, avertismentul fu uitat. Fluviul îl prinsese în mrejele

sale fermecătoare.

Fluxul ne favorizează, spuse Macquart.

Ajunseră la deschizătura stâncii puțin după începutul fluxului și acum înaintau împotriva curentului slăbit, aproape tot atât de ușor ca și în plină mare

CAPITOLUL XII

LAGUNA

Macquart îi ordonă lui Jacky să-l înlocuiască pe Tillman la cârmă și-i luă pe ceilalți înspre partea dinainte a corăbiei.

— Iată fluviul, spuse el. Am spus adevărul, am judecat bine. V'am adus aproape de destinație și acum va depinde de hotărîrea voastră succesul definitiv. Satul este situat pe țărmul stâng la cel mult șase mile, să spunem șapte. Fluviul este larg și am putea face ușor Barraconda să-l urce. Ei bine, eu sunt de părere să n'o ducem atât de departe, ci să urcăm o milă sau cel mult două. Trebue s'o aruncăm undeva la țărm, într'un loc sigur și ascuns și să mergem cu barca până în sat.

— Ei drăcie! strigă Tillman. Ce tot vorbești? Să părăsim Barraconda pentru ca s'o șteargă cineva cu ea!

— Vă spun, insistă Macquart, că nu-i prudent să procedăm altfel. Nu v'ați gândit ca mine la lucrul acesta. Dacă ancorăm corabia lângă sat, ce se va întâmpla în caz de ceartă, presupunând că am trebui să fugim repede? E ușor să pui o barcă pe apă, e mai puțin ușor să pornești un „yawl":

— Este mult adevăr în spusele lui, remarcă Hull. Dar pe cine am putea lăsa pe bord?

Macquart ridică din umeri

— Să vază pe bord pe nimeni. N'are cine să se atingă de corabie. Nu există decât maimuţe şi nu-i vor face nici un rău.

— Le vom spune că ne-am lăsat corabia în josul fluviului; numai faptul acesta şi încă ne-ar da un supliment de siguranţă.

— Un moment, spuse Tillman.

Il luă deoparte pe Houghton şi amândoi se apropiară de proră.

— Ce părere ai despre asta? întrebă Tillman. Să fie vreo soţie a lui Macquart sau ce?

— Nu, spuse Houghton. Individului îi este frică cu adevărat şi se gândeşte la pielea lui. Dacă indigenii sunt aceiaşi de acum 15 ani, dacă femeea aceea mai e încă în viaţă şi dacă-l recunosc, se va naşte o încurcătură grozavă. Cel mai bun lucru este să-i urmăm sfaturile. El joacă pentru viaţa lui şi nu împotriva noastră.

— Sunt de părerea ta, spuse Tillman.

Se întoarseră lângă ceilalţi.

— Ei bine, întrebă Hull, ce-aţi hotărît?

— Să ancorăm corabia. E mai sigur. Dar unde?

— O! locul este uşor de găsit, răspunse Macquart. Aşteptaţi puţin.

Cam la vreo două mile de îmbucătură, zăriră pe malul stâng ceva care părea să fie confluenţa unui alt fluviu. Macquart ordonă să se coboare pânzele mari şi să se dea drumul bărcii în apă pentru a remorca vasul.

— Este o lagună, spuse el, care face cât un port. Acolo nu va fi nici un risc pentru corabie. Ar putea rămâne acolo până în ziua judecăţii de apoi fără să fie descoperită. Haide, coborîţi repede barca, să nu rămânem în voia curentului.

Coborîră barca, fixară otgonul şi Macquart fu pri-

mul care coborî. Tillman, Houghton şi Hull îl urmară, lăsându-l pe Jacky pe bord pentru cârmă.

Macquart spusese adevărul. Prin deschizătura zărită în malul stâng, fluviul se vărsa într'o lagună, o întindere de apă liniştită, în care se reflectau ca într'o oglindă coloanele palmierilor cari mărgineau malurile.

Pădurea tropicală încununată cu liane şi alte plante acăţătoare, cobora până la marginea apei. Seara mai ales, în nopţile cu lună plină, locul acesta trebuia să răsune de cântecul păsărilor, de săriturile şi de trăncănitul maimuţelor, de strigătele animalelor de pradă. Dar acum, în plină amiază, tăcerea domnea ca într'un cavou.

Nişte vietăţi asemănătoare unor fluturi de noapte roşii zburau repede deasupra suprafeţei apei ca muştele de Mai cari se văd zburând deasupra pâraielor.

Houghton, odihnindu-se o clipă pe vâsle, recunoscu în aceşti pretinşi fluturi nişte păsări paradis, minuscule, cu ciocuri ascuţite ca nişte ace şi zburdând în plin soare.

După ce aduseseră Barraconda la vreo sută de metri în lagună, urcară iar pe punte şi aruncară ancora la o adâncime de vreo 5 metri.

Apoi coborîră înapoi în barcă, luând cu ei un plumb pentru sondaj şi porniră în căutarea locului pentru ancorat.

Găsiră un loc ideal în stânga intrării. Acolo, pe o întindere de vreo 70 de picioare, ţărmul cobora drept în apă, fără pantă, până la o adâncime de 5 metri şi ramurile cele mai de jos ale copacilor erau destul de înalte pentru a nu stingheri catargul mare al Barracondei.

— O putem lega de copacii aceştia, spuse Hull. Da, este un loc providential, s'ar spune. Corabia!

poate ieşi tot atât de uşor precum a intrat şi încă fără a plăti taxa de port. Ei bine, acum toată lumea pe bord, şi să sfârşim cu asta!

Strânseră pânzele şi punând totul în ordine pe bord, împinseseră Barraconda până la ţărm.

Când totul fu terminat, soarele apusese şi obosiţi, coborîră în cabină pentru cină.

Jos, Houghton simţi o senzaţie evidentă de a se afla acolo, înconjuraţi din toate părţile de uscat, de niște copaci, după lungile săptămâni de navigaţie în mijlocul tărăboiului, a bălăbănitului valurilor şi a şuieratului neîncetat al prorei. Ceilalţi nu părură să bage de seamă această schimbare.

Hull, care reluase conducerea decând terminase Macquart pilotajul, stabilea planurile pentru viitor.

— Mâine vom rămâne aici, spuse el, pentru a ne odihni şi a ne desmorţi picioarele; poimâine, devreme, vom porni, bine dispuşi, cu barca spre sat. Acum mă gândesc că după ce ne vom fi împrietenit cu oamenii din sat şi vom fi făcut săpăturile pentru a ne asigura că-i acolo comoara, cel mai bun lucru va fi să urcăm corabia în susul fluviului. Dacă o lăsăm aici, vom fi obligaţi să aducem aurul în mai multe drumuri cu barca.

Macquart, care dela începutul călătoriei se trăsese în el-însuşi, ca şi cum prezenţa lui Hull i-ar fi paralizat iniţiativa, se sculă dela masă, se aşeză pe marginea balustradei şi începu să vorbească.

— Ei, bine, domnilor, spuse el ca şi cum s'ar fi adresat unui auditoriu numeros nu sunt de părerea căpitanului Hull. Cred că am oarecari drepturi să-mi spun părerea, dat fiind că eu am fost iniţiatorul acestei expediţii şi că sunt singurul care cunosc secretul ascunzătorii.

Hull mormăi câteva cuvinte neînţelese şi Macquart urmă:

— In afară de asta, am frământat chestiunea în minte și e spre binele nostru cât și al meu că vă declar: Barraconda trebue să rămână aici până la sfârșitul expediției.

— A, nu mai spune? interveni Hull. Paremi-se că vrei să începi să dictezi, Mac. Niciunul dintre noi n'are voe să se amestece și trebue să te urmăm ca niște oi. Te crezi cumva singurul din bandă care are ochi și pricepere. Eu știu că atunci când vom fi pus mâna pe comoară vom aduce corabia ca s'o încărcăm și că dacă negrii ne vor plictisi îi vom ține la respect cu puștile. Ascultă, chiulangiule, ar trebui să facem o duzină de călătorii dus și întors cu barca; am fi obligați s'o întovărășim de fiecare dată și cine ar putea rămâne la ascunzătoare să păzească aurul?

Houghton băgă de seamă că în tot timpul acestui dialog, ochii lui Macquart îl fixau pe Hull și că fața lui pârlită de soare pălise. Ghicea ura dintre acești doi oameni, dar nu putea bănui adâncimea furiei care sălta pieptul lui Macquart.

Lăsând deoparte regularea tuturor socotelilor vechi, Hull ieșise biruitor la începutul expediției.

Macquart care se crezuse cocoșul satului și șeful expediției, cu doi tineri ușor de dus de nas și cu o corabie bună sub picioare, se văzuse dintr'odată stingherit și stânjenit de către nepătrunsul Screed.

Macquart era dintre acei oameni despre cari se poate spune că planurile lor nu sunt niciodată mai negre decât atunci când par mai luminoase. In mâinile sale, o simțea, Tillman și Houghton erau mlădioși ca două bucăți de chit, iar Jacky nu era decât un pion negru pe care-l putea manevra după bunul său plac.

Dar deși ar fi fost imposibil de precizat exact planul său de campanie, preparat fără îndoială încă din seara când consimțise să împartă atât de generos

comoara cu Screed, Houghton și Tillman, un lucru era sigur și anume că împărțirea comorii nu figura câtuși de puțin în acest plan.

O jumătate de milion de lire în piese de aur! Screed la distanță de 2.000 de mile și nimic decât Tillman și Houghton de înșelat sau... mai rău! Toate elementele unei lovituri ușoare de dat erau întrunite pentru ca un om de geniu să le tragă sforile; și Macquart, după cum se va vedea, era dacă nu un geniu, dar cel puțin un voinic iscusit și plin de viclenie.

Screed își închipuise că întrebuințarea comorii avea să constituie o piedică atât de netrecut oricărei ticăloșii încât Macquart avea să fie obligat să se înapoieze la Sydney pentru a primi banii dela ei.

Omul acesta de afaceri iscusit, care nu avea iluzii și nici credințe, îl ghicise pe Macquart și intențiile lui: nu fusese sigur că acesta ar fi în absolută neputință de a dispune de comoară și deci obligat să se înapoieze la Sydney. Și în această nesiguranță, își jucase atu-ul în persoana lui Hull.

Se întâmplă ca Macquart să-și vadă împușă, chiar în momentul plecării, prezența acestui om înalt și voinic de care-i era frică și pe care-l ura, a acestui om perfect informat asupra geniului de om cu care avea deaface, a acestui om care, de două ori excrocat de către el, era desigur hotărît să nu se mai lase și a treia oară.

Apoi Hull luase efectiv comanda expediției 'tratându-l pe Macquart ca pe un câine.

Explozia de acum era rezultatul acestei înlănțuiri de fapte.

Dintr'o săritură Macquart se sculă depe marginea patului și se înălță în fața căpitanului.

— Du-te la toți dracii! strigă el. Cine ești tu, ca să te amesteci în toate și să dai ordine și să te bagi în ceeace nu înțelegi? Un... șobolan de chei ieșit de

nicăieri şi introdus pe bord de către... dobitocul acela de Screed! Nu te mai amesteca în afacerea asta sau las totul baltă!

Ţipa din toate puterile. Hull se dăduse un pas înapoi şi se pregătea să lovească, dar Tillman şi Houghton se repeziră între adversari obligându-l pe Macquart să se aşeze înapoi pe pat şi pe Hull să facă acelaş lucru de cealaltă parte a mesei.

— Nu vă purtaţi ca nişte proşti! strigă Tillman, Nu vă daţi seama că nu foloseşte la nimic să discutăm ce vom face, atâta vreme cât nu vom fi pus mâna pe comoară?

— Să lăsăm evenimentele să se desfăşoare, spuse căpitanul care-şi recăpătase stăpânirea de sine. N'am să mă ating de porcul acela... dar dacă mai scoate un cuvânt îi frâng gâtul. Am spus şi cu asta am terminat. Să rămână acolo să se potolească.

Intoarse spatele şi se urcă pe punte, unde-l urmară Tillman şi Houghton.

Răsărise luna şi apa lagunei, pe jumătate acoperită cu un văl de ceaţă uşoară, se întindea până la umbrele copacilor cari-i mărgineau ţărmurile.

Houghton îşi spuse că nu văzuse niciodată un loc atât de retras şi de sinistru ca întinderea aceea de apă îngrădită de pădurea tropicală, în care acum bâzâia, vibra şi flecărea viaţa de noapte.

CAPITOLUL XIII

CORABIA NEAGRA

A doua zi la dejun dispăruse orice urmă de ceaţă. Macquart se arăta vesel iar căpitanul Hull îşi reluase faţă de el purtarea batjocoritoare fără ca el să pară câtuşi de puţin furios.

După masă se apucară să pună totul în ordine și în siguranță pe bord. Strânseră pânzele, încuiară tot ce putea fi strâns, până și barca pliantă, și dublară otgoanele care fixau corabia.

Apoi adunară pe punte proviziile destinate expediției cu barca, conserve de carne și legume, pături, un cort, chibrituri, muniții și o legătură cu articole pentru schimb consistând din bucăți de tutun, cuțite, ceasuri de un dolar și lulele de lut.

Magazia de provizii precum și toate sertarele încuiate cu îngrijire și o oră-două înainte de asfințitul soarelui totul era pregătit pentru plecarea de a doua zi.

— Ei bine, iată-ne gata pregătiți! spuse Tillman inspectând treaba. Nimic n'ar putea mișca corabia din loc afară de un cutremur sau un ciclon.

Își umplu luleaua și o aprinse. Houghton trăgea și el din lulea, pe când Hull, ud leoarcă de transpirație, cobora să bea ceva.

Macquart, așezat pe punte, era ocupat cu repararea unei rupturi la pantaloni. Făcea adesea asemenea reparații. Ar fi putut să împrumute la Sydney dela Screed cu ce să-și cumpere un costum nou, sau să ceară unul pe datorie armatorului, dar plecase cu aproape nimic la el, fie din nepăsare, fie dintr'o ciudată stare de spirit care-l făcuse să disprețuiască aparențele.

— Hai să facem o plimbare pe apă, îi propuse Tillman lui Houghton. Vom fi mai la răcoare decât aici și vom putea explora împrejurările.

Coborîră în barca legată de corabie și se îndepărtară pe lagună.

Soarele atingea apa străbătând prin verdeață și copacii depe țărmul de sud își proectau departe pe suprafața apei umbra lor de nepătruns; în această umbră dansul scânteetor al păsărilor paradis desemna

arabescuri fantastice și ireale.

Locul era într'adevăr raiul păsărelelor. Papagalii cu gulerașe strălucitoare de culori își curățau penele pe ramuri joase la marginea apei, scoțând niște strigăte asemănătoare celor ale castorului ca răspuns papagalilor albi cocoțați în tufișuri; minunații porumbei cu creastă sburau depe un țărm pe celălalt; mierle de apă și gelați albaștri zburau de colo până colo și, în timp ce barca luneca dealungul umbrelor pe apă, niște păsări asemănătoare unor pescărușî sculptați în smaragd stăteau nemișcate ca niște sentinele cocoțate pe bucăți de lemn căzute pe țărmuri.

Vâsliseră către țărmul de miază-zi și se odihneau fumându-și lulelele și lăsând barca în voia soartei.

Nimic nu-i mai bun decât tutunul după o sforțare; în orice moment, se poate spune, nimic material nu merită decât tutunul, acest minunat dar al Creatorului pentru om.

Tillman cugeta fumând iar Houghton era cufundat în gânduri la fel cu ale lui. Tillman fu primul care vorbi.

— Aș vrea să i-o spun verde lui Hull, spusa el. Dela plecarea noastră se înverșunează fără încetare împotriva lui Macquart; sub pretext de glumă, își bate tot timpul joc de el.

— E teribil de pornit împotriva lui, răspunse Houghton și asta nu mă miră de loc; după cât cred că am înțeles, Mac l-a tras pe sfoară nu odată. Hull mi-a povestit ceva ce s'a întâmplat între ei acum 4 ani la San-Francisco. Macquart a șters-o și nu s'au mai revăzut până în dimineața, îți amintești, când am aruncat prima dată o privire Barracondei. S'ar spune că soarta le-a provocat întâlnirea tocmai în momentul acela.

— Pământul este foarte mic și acesta-i primul a-

devăr pe care-l descopere un pungaș... Uite!„

Barca, împinsă de către un curent slab, se izbise ușor de un obstacol oarecare și se îndreptă spre țărm

Tillman se uită peste bord.

— O... pretutindeni stânci negre, spuse el. Nu„ nu sunt stânci, s'ar spune că-i ceva ca un debarcader vechi care s'ar fi scufundat lângă țărm.

Houghton se aplecă peste marginea cealaltă a bărcii.

— Dar sunt resturile unei corăbii! exclamă el, cu respirația tăiată. A fost incendiată la locul de ancorare și noi trebue să-i fi atins un ciot de catarg.

Nu se înșela. Prin apă, se vedeau distinct scândurile carbonizate ale punții. Podeaua, pe alocuri desfundată, arăta din găuri larg deschise pe unde se repeziseră pe vremuri flăcările și fumul înainte ca marginile să fi cedat pentru a lăsa să pătrundă apa lagunei pentru a stinge focul.

Peștișori mici apăreau și dispăreau în caverna care fusese cândva fundul corăbiei, și un țipar uriaș ieși șerpuind din coastă și o șterse în fundul lagunei ca înfuriat de prezența spectatorilor la supratață. Nu se mai vedea urme de pânze și din catarge rămăsese numai ciotul de care se lovise barca.

Cei doi bărbați se priviră între ei.

— Iată o descoperire ciudată, nu-i așa? Trebue să fi fost o corabie destul de mare.

— Adusă poate aici de pirați, răspunse Houghton. S'ar spune că catargele au fost doborîte cu lovituri de tun.

— O! focul ar fi fost deajuns pentru a le dărâma, spuse Tillman. Am văzut în rada Sydney o corabie căreia un incendiu îi răsese catargele fără a face mari pagube restului; în asemenea caz, funiile și pânzele pot dispare odată cu partea de deasupra punții a catargelor. Dacă această corabie a ars aici, cele două

catarge trebue să se fi rupt şi să fi căzut în lagună şi curentul le-o fi luat.

— Nu ştiu din ce cauză, declară Houghton, dar în această lagună am impresia că mi-ar place mai curând să fiu altundeva; e ciudat, nu-i aşa? Dela început mi s'a încreţit pielea pe cap. E exact locul unde să vină să se ascundă piraţii fluviului şi presupun că trebue să se fi comis crime sângeroase pe vremuri aici.

— O! laguna este foarte frumoasă, spuse Tillman. Nu se poate şti niciodată. Bărcuţa asta a fost poate un vas paşnic de comerţ căruia un nătărău oarecare i-a dat foc aruncând un chibrit aprins, caşi „Barabung" care a ars tocmai lângă rada Sydney-ului.

— Posibil, spuse Houghton. Cu toate acestea nu-mi place locul ăsta.

Vâsliră către yawl şi anunţară descoperirea lor fără a trezi cel mai mic interes din partea lui Hull sau a lui Macquart.

— O fi poate vreo albie veche care a fost desfundată pentru a încasa asigurarea, spuse Hull. Nu, nu ţin în mod special să mă duc să văd. Cred că se va păzi şi fără mine. Am de gând să mă culc imediat după cină, căci trebue să fim în picioare înainte de ivirea zorilor, aşa fel încât să ajungem în sat înainte de venirea căldurii mari.

Aprinseră un foc pe ţărm pentru a alunga ţânţarii, cari totuşi erau mai puţin supărători decât s'ar fi putut aştepta, desigur fiindcă apa nu era stătătoare.

Tillman mai puse nişte lemne pe foc şi coborîră la cină, după care se culcară.

Jacky îi deşteptă cu o oră înainte de zorilor. Se ridicase o adiere uşoară, alungând ceaţa lagunei şi când se urcară pe punte, fâşiile de ceaţă se împrăştiau ca nişte văluri fantome înfăşurate în jurul unor forme nevăzute, lăsând spaţii mari de apă pline cu

stele şi încreţite de vânt.

Dejunară în grabă şi coborîră tocmai în clipa în care primele nuanţe liliachii ale zorilor colorau cerul deasupra copacilor.

Când atinseră fluviul, vântul se mai înteţise şi le era favorabil; înainte de a fi urcat o jumătate de milă, soarele strălucitor se arătă printre copacii depe malul stâng şi papagalii începură să-i ocărască din înaltul ramurilor.

Era momentul când fluviul era încântător de răcoare şi de frumuseţe strălucitoare. Fluturi mari ca nişte păsărele şi strălucitori ca nişte flori îi urmăreau zburdând printre ei: fluturi de azur, asemănători unor crâmpee de cer, fluturi de bronz şi de aur, părând să aibă grăuncioare de lumină înfipte în aripi.

La o milă şi jumătate sau poate două mile mai sus de lagună, fluviul cotea spre apus: ţărmul drept, lipsit de copaci, lăsa să se vadă întinderi acoperite cu bambuşi şi cu ierburi mari şi cu arbori izolaţi din loc în loc.

Cu toată ora foarte matinală, căldura soarelui începea să se facă simţită. Cotitura fluviului îi lipsise de adiere; şi fluviul însuş, abea turburat de mişcările aerului, se întindea ca o oglindă strălucitoare şi orbitoare între smaragdul bambuşilor şi culorile întunecate ale pădurii.

La vreo patru mile de lagună făcură o haltă şi legară barca de o rădăcină la marginea pădurii.

— Inutil să ne omorîm, spuse Hull. Nu facem o întrecere de vase şi mă simt al dracului de înţepenit de a fi stat o lună întreagă fără nici o treabă în Barraconda. Ei bine, Mac, cum stăm, după punctele de reper?

— Satul trebue să fie după cotitura următoare, răspunse Macquart. E pe malul stâng şi într'o poiană între copaci, astfel că nu ne putem înşela.

— Pari să ai toate amănuntele astea limpezi în minte, spuse Hull. Aş putea jura că ai mai fost pe aici şi că ţi-ai memorat toate aceste indicii şi totuşi n'ai făcut decât să le afli dela un altul. Să mă ia dracul dacă aş putea ţine minte atâtea; dar oamenii se deosebesc unii de alţii, nici o îndoială în privinţa asta.

Macquart nu răspunse la acest compliment şi mai mult decât oricând Tillman fu sigur că fluviul îi era foarte cunoscut.

Dar gândul comorii îi stăpânea într'atât mintea încât îndepărta orice altă consideraţie.

La urma urmei, chiar dacă Macquart făcuse parte din echipajul Terschelling-ului şi făcuse fărădelegile de cari-l bănuiau Houghton, Hull şi el însuşi, ce importanţă avea? Asta era o socoteală între Macquart şi Creatorul lui. In afară de asta, toată povestea se bizuia numai pe ipoteze şi nimeni n'avea să ştie niciodată adevărul.

Cât despre comoară, ea avea să le cadă curând în mâini dacă exista şi acest gând îl reducea la tăcere, îi închidea mintea oricărei alte reflecţiuni.

Houghton, însă, nu rămase tăcut.

A fost nevoie de o călătorie destul de lungă pentru a aduce corabia atât de departe în susul fluviului, îi spuse el lui Macquart.

— Asta depinde de punctul de vedere din care priveşti lucrurile, răspunse acesta. Drumul pare nesfârşit, cu barca. Dar priveşte curentul; nimica toată, abea un nod şi jumătate. Cu un vânt bun nu i-ar trebui mult unei corăbii pentru a urca şi, fără vânt, cu un echipaj îndestulător remorcajul ar fi relativ uşor.

Căscă, ca şi cum subiectul l-ar fi plictisit şi-şi aprinse din nou luleaua stinsă.

După o oră de repaos, puseră iar mâna pe vâsle. Plutind pe lângă mal, trecură de cotitura următoare

a fluviului, puţin accentuată dealtfel şi după o altă milă, Macquart, în picioare şi cu mâna streaşină la ochi, scoase o exclamaţie de surpriză.

— Iată locul, spuse el. Aici e, după toate indicaţiile. Dar mai este un debarcader; asta-i ceva nou.

Aceste vorbe aruncară un frig în inima tovarăşilor săi.

Până în clipa aceea, nu-şi dăduseră seama că contau pe Macquart pentru a găsi ascunzătoarea. Nota de surprindere din vocea lui trecea ca un suflu neliniştitor pentru încrederea lor.

Reluă vâslele şi tot vâslind cu înfrigurare, făcură să spumege apa în urma bărcii, în timp ce scârţâitul vâslelor se repercuta în depărtare pe apă.

Din cauza acestui zgomot, poate, apăru prima fiinţă omenească pe care o vedeau dela plecarea lor din Sydney.

Un bărbat înaintaşe pe debarcader şi părea să-i privească, un alb, îmbrăcat într'un costum de dril alb murdar şi cu o pălărie de paie desfundată pe cap.

Pe când se apropiau, Houghton îşi spuse că nu văzuse niciodată un om cu o înfăţişare mai demnă de spânzurătoare.

CAPITOLUL XIV

WIART

De statură mijlocie şi de o grosime nesănătoasă, purta nişte favoriţi respectabili. Chipul său palid şi buhăit arătă atari semne de josnicie şi desfrâu încât însuşi Hull, care era foarte puţin impresionabil, se simţi, după propriile lui cuvinte, „desgustat".

— Salut! spuse străinul când atinseră stâlpii pu-rezi ai platformei. De unde veniţi oare?

— Din josul fluviului, răspunse Hull, înodând ot-

gonul de un stalp. Şi d-ta cine eşti?

— Ei, şi asta-i o întrebare! spuse celălalt. Aproape că mi-am uitat numele. Cine pot să fiu? Sunt negustorul de aici. Să găsesc cauciuc, asta-i ocupaţia mea. Wiart este numele meu. Aveţi ceva băuturică cu voi?

Un vag miros de ienupăr, precum şi manierele şi felul de a vorbi al negustorului îi desvăluiau obiceiurile.

— Nici o picătură, făcu Hull, căţărându-se pe debarcader unde-l urmară ceilalţi. Suntem într'o petrecere de cumpătare. Asta-i casa d-tale?

Pe ţărm, la dreapta debarcaderului, se înalţă o locuinţă din lemn cu pereţii văruiţi; în spatele ei, într'o poiană făcută între copaci, se înalţă un sat indigen părăsit cu desăvârşire; nu se vedeau decât vreo câteva capre şi doi câini rătăcitori.

— Da, acolo locuesc, spuse Wiart. Intraţi să vă răcoriţi; acolo-i satul ai cărui locuitori sunt aproape tot timpul la muncă. Urmaţi-mă!

Ii conduse spre faţada locuinţei sale, care se afla în partea opusă fluviului şi-i introduse în camera principală, mobilată caliceşte cu rogojini şi cu scaune de bambus, plină de murdării şi purtând o atare pecete de neîngrijire scârboasă încât lui Houghton i se făcu rău.

O ladă veche de bere, golită demult de conţinutul şi plină cu gunoaie, zăcea într'un colţ. Pe masă era o sticlă de gin, un pahar gros şi o cană de apă. O puşcă atârna pe perete, în faţa uşii şi într'un alt colţ se înălţa un teanc de ziare vechi de mai multe luni.

Erau scaune pentru toată lumea; se aşezară şi refuzară oferta de răcoritoare, pe când Wiart aşezându-se lângă masă îşi turnă un întăritor.

Apoi îşi făcu o ţigară şi o fumă vorbind.

Macquart punea întrebări.

— Aici exista pe vremuri un sat dyak, spuse el.

— Mai există încă, spuse Wiart, dar Dyakii sunt aproape dispăruţi. Acum majoritatea locuitorilor sunt Papuaşi. Ei adună cauciucul. N'au mai rămas decât vreo 20 de Dyaki; e o bandă ciudată; nu vor să muncească. Au ca şefă pe o femeie bătrână, care are o fată într'adevăr foarte frumoasă; şi mai sunt încă vreo 10 sau 12 bărbaţi cu femeile şi copiii lor. Satul lor este printre copaci mai încolo în stânga satului papuas... Se ocupă mai ales cu pescuitul şi cu vânatul şi inspiră o sfântă frică celorlalţi îndigeni... Ai da, se servesc de nişte ţevi pentru aruncatul săgeţilor şi sunt înarmaţi cu suliţe. Şi taie capetele. N'o să mă credeţi, dar e adevărul adevărat.

Tinerii, înainte de a se căsători, se duc să provoace o ceartă cu vreun sat papuas din apropiere, apoi pândesc pe un negru, îl omoară şi-i taie capul. O tânără nu se uită la un bărbat dacă nu-i aduce un cap. Aţi crede, în epoca noastră, cu trenurile, vapoarele, misionarii şi celelalte, că această practică se mai continuă sub nasul nostru? Nu că m'ar supăra, atâta vreme cât nu mi-l iau pe al meu; dar ideea în sine îmi displace. Când te gândeşti că mai există vânătoarea de capete şi că un om civilizat ca mine este obligat să trăiască alături de aceşti păgâni! Nu-i oare deajuns pentru a împinge pe un om la băutură?

Şi sălbaticii umblă pe aici ca şi cum ar fi Dumnezeul atotputernic; mă privesc de sus, îşi leagă bărcile de pescuit la debarcaderul meu fără să-mi ceară voie. Şi bătrâna e cea mai rea din toţi: e o vrăjitoare şi-i ţine pe Papuaşi sub teroarea farmecelor ei şi a altor uneltiri.

Am prevenit Compania — lucrez pentru o Companie de Cauciuc — că ar trebui să cureţe regiunea de ei, dar n'au curaj nici de doi bani şi nu se închisesc atâta vreme cât câştigurile se mentin. N'am de gând să

mai suport mult timp asta, durează de prea mult timp, zău!

Wiart, aproape plângând, își turnă din nou un pahar plin și Macquart, care-l privea, lansă o altă întreabre:

— De când s'a stabilit aici acest contoar?

— De aproape șapte ani, răspunse Wiart, ștergându-și gura cu dosul mâinii. Inaintea mea era un tip numit Johnstone; a stat aici patru ani și a murit de nu știu ce. Trăia foarte bine cu Dyakii, cari pălăvrăgeau cu el în englezește. Dealtfel fiica bătrânei nu-i o adevărată Dyak; are sânge amestecat și știe binișor englezește. Am vorbit cu ea; i-am spus să nu-și lege barca de scara mea și mi-a ținut piept; refuzase deja înainte să facă vreun schimb cu mine. Judecați și voi o maimuțoaică de negresă să-mi vorbească pe tonul ăsta!

— Cum o cheamă? întrerupse Houghton.

— Chaya, ca și pe bătrâna a cărei fiică este, și știe Dumnezeu cine a fost tată-său!

Houghton se uită la Tillman.

— Câștigi mulți bani cu meseria asta? întrebă Hull

— E o afacere proastă, răspunse Wiart. Nu-i nici un câștig, afară poate pentru Companie și ea are vreo duzină de contoare ca acesta. Și chiar în aceste condițiuni suntem păgubiți de către tipii cari știu să se servească cum trebue de negri; cum se face la celelalte Companii de cauciuc. Aici este o Companie Olandeză, o bandă... de nătărăi,

Incepu să clatine din cap și să scoată în afară buza de jos. Țigara i se stinsese. Băutura îl legăna ca o doică, pentru a-l adormi. Se trezi tresărind, se scuză, își aprinse iar țigara, începu iar să vorbească dar recăzu curând în inconștiență; ceilalți profitară de ocazie pentru a ieși încetișor unul după altul și să se ducă să respire aerul curat de afară.

— Individul acesta a băut mult în viața lui, spuse Hull, și are să-l apuce tremuriciul dacă nu bagă de seamă. Asta-ți taie pofta să mai miroși vreodată raschiul. Ei, Macquart. La lucru acum! Barca și conținutul ei se vor păzi singure. Aici e locul, după indicațiile tale?

— Absolut, răspunse Macquart.

— Atunci, spuse Hull, condu-ne la locul unde-i ascunzătoarea.

— O clipă. Dar n'aș fi vrând să mergem acolo în plină zi când ne poate spiona oricine.

— Wiart doarme și nu-i nimeni aici să ne vadă. Ce-ți mai trebuie?

— Ți-o spun, răspunse Macquart, pădurea poate fi plină de ochi. Ar fi curată nebunie să mergem deadreptul spre un loc unde ne poate urmări oricine.

— Poate că are dreptate, se amestecă Tillman. Ascunzătoarea nu fuge din loc, ne-a așteptat atâta timp.

— In sfârșit, ce propui să facem? mormăi Hull.

— Să debarcăm cortul și proviziile, spuse Macquart și să ne facem un culcuș undeva printre copaci. Jacky și cu unul dintre noi se vor putea adăposti în cabana lui Wiart, ceilalți trei în cort.

— In nici un caz n'am să fiu eu acela care să petrec noaptea în acest palat al gînului! protestă Tillman.

— Eu prefer să petrec noaptea în barcă, declară Houghton.

— Să fiu al dracului dacă n'aș prefera să dorm în fluviu decât sub acoperișul bețivanului acesta? strigă Hull.

— Ei bine, mă voi duce eu, nu sunt pretențios, propuse Macquart. E un acoperiș și-i mai bun decât un cort.

Se înapoiară în barcă.

barcader. Se întoarse, făcu semn celorlalţi să se grăbească, apoi, fără să scoată un cuvânt le arăta ceva cu degetul. O „pirogă" de pescuit era legată de debarcader lângă barca lor, o îmbarcaţie îngustă, cafenie, cu o cumpănă. Înăuntru se afla o lopată de vâslit şi o suliţă pentru pescuit, precum şi un catarg cu o pânză cafenie. In forma acestei bărci era ceva sălbatec, barbar, care izbi pe cei patru aventurieri ca şi şueratul unei săgeţi care se înfige într'un lemn. Nu se vedea nici urmă de posesorul ei.

— Vedeţi, spuse Macquart, că facem bine să fim prudenţi. Această pirogă ne-a urmărit, afară de cazul că vine din susul fluviului, ceeace nu prea-i probabil.

Se uită mai atent în interiorul bărcii şi văzu pe scândura din fund un peşte pe jumătate ascuns de catarg. Era un peşte zburător.

Le arătă şi celorlalţi acest indiciu.

— Imi închipuiam eu. Piroga vine dinspre mare şi noi nici n'am văzut-o, deşi n'a fost departe în urma noastră.

— Asta n'are mare importanţă, spuse Hull, dar am face bine să deschidem ochii. Să debarcăm încărcătura. Luaţi întâi cortul şi să căutăm un loc unde să-l ridicăm.

Il ridicară într'un luminiş la stânga satului papuaş. Apoi restul încărcăturii, inclusiv o lopată şi o cazma, fu adăpostit sub cort şi învelit cu pânza. Vâslele şi lingura pentru scos apa rămaseră în barcă.

— Vor fi în siguranţă acolo, declară Hull, afară dacă vreunul dintre noi o şterge cu barca şi chiar în acest caz, noi vom putea coborî oricând pe jos până la corabie.

Ii ordonă lui Jacky să facă foc şi să pregătească masa şi în aşteptare, făcură ocolul satului plimbându-se.

Colibele, acoperite cu frunze de palmier, erau înălțate pe niște stâlpi la vreo șase picioare dela pământ. Nu se vedea țipenie de om, afară de o bătrână păzitoare de capre care părea pe jumătate tâmpită și abia întoarse capul să-i vadă trecând.

In momentul când făcea cale'ntoarsă pentru a se întoarce la punctul de plecare, o tânără fată ieși din tufișuri și se opri în umbra copacilor pentru a-i privi.

Era îmbrăcată cu o stofă albă și ușoară, dreaptă, într'un vestmânt cu pliuri largi și grațioase; un braț cafeniu se desprindea din vestmânt, gol până la umăr, și o rază de soare, străpungând frunzișul, făcea să strălucească brățara de aramă care-i cuprindea brațul deasupra cotului.

Houghton își spuse că nu văzuse niciodată un tablou atât de fermecător.

Era o frumusețe, o revelație, un vis misterios ca și pădurea din care ieșise.

Fata rămase un moment nemișcată, apoi, tot ca un vis dispăru. Frunzișul o ascunsese iar. Abia atunci își dădură seama că nu era singură. Intrevăzură printre frunze o formă pe jumătate goală, aceea a unui tânăr, mlădios, frumos și grațios ca un faun. Forma aceasta dispăru la rândul ei și nu mai văzură decât tufișurile cari se mai mișcau încă.

— Este fetița în chestiune, spuse Hull, frumusețea despre care vorbea băutorul de gin. Dar avea dreptate: este un fruct minunat!

Vorbea cu convingere, dar fără entuziasm. Toată dimineața fusese supărat și sentimentul că cei doi tineri îi spionau nu era făcut să-i schimbe dispoziția.

Houghton nu spuse nimic. Își dădea seama că văzuse pe copila lui John Lant, Chaya, fetița jumătate europeană, jumătate Dyak, născută înainte de asasinarea tatălui ei.

Intorcându-se spre cort, nu băgară de seamă că bătrâna păzitoare de capre se sculase şi dispăruse printre copaci.

CAPIOTLUL XV

SE SAPA

La înapoiere găsiră masa pregătită.

Lăsat pe călcâie lângă focul pe care-l aprinsese, negrul Jacky fierbea apa pentru ceai. Beau ceai aproape la toate mesele şi chiar şi între mese; era principalul lor sprijin şi vederea acestor pregătiri îi făcu lui Hull buna dispoziiţe.

Căpitanul se repezi asupra mâncării, tot atât de înfometat cât şi Tillman. Houghton nici n'o atinse, aşteptând ceaiul. Deocamdată nu-l interesa de loc mâncarea; nu-l interesa nimic pe lume afară de tânăra fată zărită adineauri şi a cărui viziune îl urmărea. I se părea că făcuse toată călătoria vieţii pentru a ajunge la această viziune, la acest sfârşit. Soarta îi desvăluise ceva absolut inedit, conducându-l într'o lume absolut nouă.

Când Goethe enunţase acel paradox că frumuseţea are neapărată nevoie de un element de disproporţie, el vroia să spună în realitate că frumuseţea absolută şi fermecătoare nu-i posibilă fără individualitate. Trebue să se îndepărteze de tipul comun, să lase laoparte regulele admise, fără să le ignoreze cu totul, să facă din sine şi să creeze în sine o noutate.

Acolo unde ceilalţi nu văzuseră decât o tânără fată, Houghton, care avea instinctul şi ochiul unui artist, zărise un lucru minunat şi făcător de minuni.

Gândul său era la o mie de leghe de femei, îşi închipuise că sfârşise pentru totdeauna cu ele şi iată că dintr'odată îşi dădea seama că în realitate nu văzuse,

până acum câteva minute, o femee, că nu atinsese niciodată măcar cu vârful degetului pe această teribilă suverană care pe bărbat îl sfărâma sau îl înlănţuieşte pe veci.

Frumuseţea fetei, manifestându-se în clipa când, după ce parcursese grupul cu privirea, şi-o oprise asupra lui, era o minune, tot aşa ca şi cum pădurea ar fi început să vorbească sau ar fi răsunat o voce în înălţimile cerului deasupra copacilor.

O lume cu totul deosebită, a cărei existenţă nici n'o bănuia, se trezea în el cu o vitalitate turburătoare.

Şi trebuia să stea acolo să-l asculte pe căpitan care, tot mestecând conservele, expunea celorlalţi ideile sale asupra activităţii lor viitoare.

— Puţin mă sinchisesc, spunea el, dacă suntem sau nu suntem spionaţi. Mă duc să descopăr comoara astăseară după asfinţitul soarelui. Iată planul meu; odată siguri că aurul se găseşte la locul indicat, vom transporta acolo cortul şi ne vom stabili chiar pe ascunzătoare; atunci nimic mai uşor decât de a transporta comoara, noaptea, pe corabie. Vom trebui să facem câteva călătorii; sau, mai bine încă, vom aduce corabia până aici, acum când ştim că indigenii sunt binevoitori faţă de noi şi vom opera pe loc încărcarea. Cine ar putea găsi un plan mai bun? Mac, trebue să ne duci încă astăseară acolo; nu sunt dispus să aştept şi să amân lucrurile. Ce părere ai, Tillman?

— Impărtăşesc părerea d-tale, răspunse Tillman. Vom merge să scormonim pământul la locul ascunzătorii şi cum vom fi siguri de prezenţa aurului, vom aduce aici corabia. Patru dintre noi vor ajunge pentru lucru, al cincilea rămânând să păzească aurul.

— Foarte bine, spuse Macquart, am să vă conduc diseară.

De mult nu-şi mai mentinea el decât de formă

pretențiile de a proceda conform instrucțiunilor și planului comunicate de către numitul Smith.

Dacă vreunul dintre tovarășii lui i-ar fi spus în față că făcuse parte din echipajul lui Lant și că ajutase la îngroparea aurului, e îndoielnic că și-ar mai fi dat osteneala să respingă această acuzație. Chiar dacă, după cum ghicise Curlewis și după cum presupunea Tillman, el fusese instrumentul morții lui Lant, ce-l mai interesa acum? Nu existau martori, trecuseră 15 ani și Lant era desigur uitat, chiar de către indigeni.

— După câte ne-ai spus, Terschelling a fost scufundată în fluviul lângă ascunzătoare, întrebă Tillman aprinzându-și luleaua.

— Da, răspunse Macquart, așa mi-a fost istorisită povestea.

— N'a putut fi scufundată până la punte, continuă Tillman. Nu se poate ca apa să fi fost atât de adâncă și trebuesă fi rămas fragmente din schelet afară.

— Se poate, afară dacă nu le-a luat apa.

— Ce diavol trebue să fi fost acest Lant! urmă Tillman. Spuneai că a așteptat ca întregul echipaj, afară de un singur om, să fie adunat în cabină pentru a-i închide înăuntru?

— Așa se spune, spuse Macquart.

Tillman părea dispus să continue acest subiect, dar se răsgândi și renunță.

Către seară, Papuașii adunători de cauciuc se întoarseră dela lucru și aproape în acelaș timp începură să sosească dinspre mare și pirogele Dyakilor.

Pescarii înapoindu-se în sat abea băgară în seamă noua tabără; Papuașii însă erau mai curioși. Femeile și copiii lor veniră să privească pe nouii veniți, precum și câțiva bărbați, cărora Tillman le oferi tutun.

— Mai bine să fim bine cu bieții oameni, spuse el, dar nici unul dintre noi nu vorbește limba lor. Ați

mai văzut vreodată o bandă de sălbatici cu o înfăţişare mai jalnică? Par să nu înţeleagă nimic... par să fie numai riduri şi găuri în urechi.

— Zbârciturile sunt din cauza că au clipit din ochi la soare, spuse Hull. Na, uite-i că pleacă. Uitaţi-vă! Wiart trece pragul cabanei sale. Nu s'ar spune „frumoasa din pădurea fermecată?". Parcă-ţi vine să juri că s'a trezit după un nou acces de „delirium tremens".

Wiart înaintase sub verandă, lângă care aduhătorii de cauciuc îşi puseseră coşurile.

Papuaşii cari, văzându-l, se îndepărtaseră de tabără, îşi luară coşurile şi-l urmară pe negustor spre o magazie situată între copaci, unde se făcea cântărirea.

Hull şi cu tovarăşii săi urmăreau operaţia şi vedeau cu câtă grijă îşi îndeplinea Wiart munca, în faţa balanţei.

— Uitaţi-vă la el, spuse Hull. Aşa-i întotdeauna traficantul: aproape doborît de băutură, vede limpede când e vorba despre afacerile sale, care constă în a-i înşela pe negri la cauciuc. Merită laude! Chiar dacă i-ai tăia în bucăţele, încă n'ar înceta să ceară „afaceri". Nu sunt pretenţios dar mi-ar place mai curând să împărtăşesc coliba unui pirat decât aceea a unui traficant; toţi oamenii ăştia au otravă în vine; sunt nişte rechini cu pantaloni, asta-i tot.

Odată cântărirea terminată şi indigenii intraţi în sat, Wiart se apropie de cort.

Arăta mai bine când se aşeza pe jos lângă Hull, îşi aprinse o ţigară şi începu să vorbească. Cu câteva ore mai înainte, fusese atât de abrutizat de băutură încât acceptase, fără să mai pună întrebări, afirmaţia lor că veneau din josul fluviului. Acum părea mai curios să afle de unde veneau şi cari le erau intenţiile.

— E o plăcere să vezi chipuri albe, spuse el muind

cu limba foița de țigară. Nu cumva veniți să faceți negoț?

— Nu, spuse Hull. Suntem căutători de mine.

— O! Și pot să vă întreb ce fel de mine căutați?

— Tot felul, răspunse căpitanul. Mai ales metale.

— Nu prea cred eu să existe aici metale cari să merite osteneala să scormonești pământul pentru a le găsi, spuse Wiart și chiar dacă ar exista, n'ar fi extrem de greu să exploatați o mină, oricare ar fi, ați trebui mai întâi să aduceți mână de lucru. Și unde vi-i corabia?

— In larg sau lângă coastă, cel mai adesea lângă coastă. Lucrăm pe socoteala cuiva și n'am venit aici să spionăm regiunea ci pentru a ne ocupa de propriile noastre afaceri, tot așa cum te ocupi d-ta de ale d-tale.

— O! N'am de gând să-mi vâr nasul în treburile voastre, spuse Wiart. Puteți căuta cât vă place, asta nu mă privește. Fluviul nu-i al meu, dar aș fi foarte bucuros să vă pot ajuta pe cât posibil. Unde aveți de gând să dormiți?

Macquart spusese mai înainte că el și cu Jacky ar putea dormi în casa lui Wiart, dar după o chibzuință lucrul părea imposibil.

Le trebuia libertatea de mișcare noaptea și dacă Macquart dormea la Wiart, nu putea umbla fără a-l trezi pe acesta și a da naștere la bănuieli.

— Unii în barcă și ceilalți în cort, răspunsese Hull. Avem două perdele împotriva țânțarilor.

— Eu vă invit să vă odihniți la mine dacă vă face plăcere, răspunse Wiart.

Vorbiră câtva timp despre una și alta, apoi Wiart se duse să cineze.

Soarele apunea de partea cealaltă a fluviului și în momentul când atinse vârful copacilor, Tillman se grăbi să aducă lopata și cazmaua.

Apoi, când întunericul coborî deasupra apei și stelele apărură pe cer, porniră la drum sub conducerea lui Macquart.

Pe tot lungul țărmului până la o milă în susul satului, copacii erau mai ales palmieri „sagu", cu câțiva palmieri „nipah" la marginea apei; creșteau destul de rari și mersul era ușor; licăritul stelelor lumina îndeajuns și aventurierii îl vedeau pe Macquart înaintând ca o umbră printre trunchiurile copacilor.

Cam la vreo jumătate de milă în susul satului, țărmul forma o limbă de pământ de vreo 20 de metri lungime; fluviul făcea un cot în locul acela, astfel încât vârful limbii de pământ era și acela al curbei. In picioare pe această limbă și așteptându-l pe Macquart, auzeau gâlgâitul și suspinele apei în jurul lor, zgomot monoton în liniștea desăvârșită a nopții.

Cu toate acestea liniștea nu domnea decât peste fluviu și țărmuri, căci șu putea auzi pădurea îndepărtată și valurile ei de verdeață fremătând sub stingerea nopții, cași un pahar de cristal frecat cu degetul ud.

Milioane de insecte și mii de păsări de noapte își începeau concertul în boschetele vrăjite în cari luna părea verde printre frunzișul tropical și în cari cabluri de liane și funii de alte plante acățătoare închideau trecerea cărărilor necălcate niciodată de vreun picior omenesc.

Macquart, în picioare și plimbându-și privirea de jur împrejur, părea zăpăcit.

Tillman fu primul care luă cuvântul.

— Ei, întrebă el, aici e?

— Este într'adevăr locul, răspunse Macquart, dar punctele de reper au dispărut.

— Ce? strigă Hull. Ce tot îndrugi?

— Aici era un camfor, spuse Macquart arătând vârful promotorului, aici un altul, adăugă el arătând

baza. Copacii nu mai există. Poate că au fost tăiaţi, sau poate că i-a smuls un uragan; în orice caz nu mai sunt; dar asta nu face nimic. Comoara era îngropată între ei şi săpând o vom găsi.

Aceste câteva cuvinte din urmă ridicară o piatră grea depe umerii piraţilor.

— Ascunzătoarea era între cei doi copaci, spuse Macquart şi n'avem decât să căutăm în mijlocul acestei bucăţele de mal pentru a da de ea.

— Atunci cel mai bun lucru este să luăm măsura pentru a începe tocmai la mijloc, spuse Tillman scoţând din buzunar o undiţă. Vino să-mi ajuţi, Houghton.

Houghton apucă un capăt al undiţei şi-l duse până la vârful limbii de pământ, în timp ce Tillman, la bază, ţinea capătul celălalt.

— Asta ar fi cu aproximaţie poziţia copacilor? îl întrebă el pe Macquart.

— Da, asta sau aproape, răspunse celălalt.

Tillman îi recomandă lui Houghton să nu dea drumul capătului, apoi merse drept spre el şi se înapoiă cu undiţa îndoită dela jumătate, obţinând astfel jumătatea distanţei.

— Aici este locul, sau ar trebui să fie, spuse el. Daţi-mi cazmaua.

Infipse de câteva ori scula în pământ pentru a sfărîma suprafaţa, apoi începu să sape. Ceilalţi se uitau la el.

— Nu pot pricepe, spuse Hull, cum de-au dispărut trunchiurile. Dacă arborii au fost doborîţi de furtună, unde sunt trunchiurile?

Macquart începu să râdă.

— Un trunchi nu dăinuieşte mult timp prin meleagurile astea, spuse el. Clima şi insectele îl dau repede gata: într'un an nu mai rămâne nici urma.

— Adevărat, afirmă Houghton.

După zece minute, Tillman întrerupse lucrul pen-

tru a-şi şterge fruntea; săpase o bucată de pământ de câţiva metri pătraţi şi făcuse o gaură adâncă de un picior. Hull luă atunci cazmaua şi continua lucrul.

In momentul acela hotărîtor din viaţa lor, nici unul dintre ei nu scotea un cuvânt.

Toată munca lor, toate călătoriile lor pe mare, toate visurile lor, întreg viitorul lor era concentrat şi stătea în echilibru pe lovitura de cazma dată în malul fluviului, pe aceste siluete aplecate care încerca să desgroape norocul la lumina liniştită a lunei tropicale.

Macquart, în picioare, cu braţele încrucişate, părea geniul situaţiei.

Apoi Hull aruncă scula şi Houghton o luă în primire.

După el, veni rândul lui Macquart.

Trei ore de muncă supraomenească avură drept rezultat o groapă enormă căscată spre lumina lunii, dar nu desvăluiră nici urmă de ceeace căutau.

Macquart declarase că ascunzătoarea era acoperită numai de trei picioare de pământ. Ori, groapa avea cinci picioare adâncime sau chiar şi mai mult şi nu se vedea nimic.

Se aşezară pe marginea gropii.

— Ei bine, îi spuse Hull lui Macquart, ce concluzie să tragem? Unde-ţi este ascunzătoarea?

Macquart rămase o clipă tăcut, apoi declară:

— Aici era: şi mai este încă. Au dispărut copacii, aşa că n'am putut lua măsura exactă dela un trunchi la altul; am apreciat-o cum am putut mai bine. Tot ce pot spune este că ascunzătoarea este aici, pe această limbă de pământ şi că trebue săpat până ce vom da de ea.

— Nu mă simt în stare să mai sap astăseară, spuse Houghton. Sunt sleit de puteri.

— Şi eu la fel, spuse Tillman. E neplăcut, dar

singurul lucru de făcut este să ne oprim şi s'o luăm mâine seară dela capăt. Dacă va fi nevoie, vom răsturna toată limba asta de pământ.

Apoi întorcându-se către Macquart.

— Eşti sigur că aici este locul? Poate că te-ai înşelat? Se poate să mai existe o limbă de pământ la fel cu aceasta şi cu arborii aşacum îi ştii d-ta?

— Vă repet că sunt sigur, răspunse celălalt. Distanţa de sat este exactă. Aici a fost îngropat aurul şi afară dacă n'a fost scos, mai este încă aici. Şi nu se poate să fi fost scos: nimeni nu-i cunoaşte existenţa.

— Oricum, spuse Hull sculându-se, mălăvrăgeala nu ne foloseşte: trebue săpat; şi dacă nu se arată, îţi fac de petrecanie, Mac; sunt gata s'o fac!

— Inutil să vorbeşti astfel spuse Tillman morăcănos, Macquart este în aceeaş situaţie caşi noi şi dacă nu se arată comoara va pagubi şi el la fel cu noi. Dracu să mă ia, eu sunt primul scârbit, dar la ce folosesc ameninţările?

El luă cazmaua, Hull târnăcopul şi întorcând spatele limbii de pământ, se înapoiară dealungul ţărmului.

Atunci abea începu să ţipe, în sufletul lor, din toată puterea lui aurul pe care veniseră să-l caute; atunci abea începură să-şi dea seama de diferenţa care era între a se înapoia la Sydney cu mâinile pline sau goale.

Această chemare se manifesta la fiecare altfel.

Pentru Houghton, descoperirea ascunzătorii însemna succesul într'o viaţă până atunci ratată, scăparea de o existenţă mizerabilă, toată distanţa care desparte pe omul puternic de individul fără însemnătate.

Lui Tillman reuşita trebuia să-i aducă ceea ce-i trebuia, adică o mulţime de lucruri, dela o garderobă bine garnisită până la un yacht de o sută de tone.

Hull avea nevoie de bani. Nu făcea planuri; avea nevoie de bani, atâta tot şi nimic mai mult; îi dorea cum doreşte un marinar legumele proaspete sau un copil dulciurile.

Macquart... Cine poate spune la ce visa Macquart pe lumea asta? Fără îndoială că la multe lucruri şi chiar la lucruri pe cari banii nu-i pot procura.

Ajunşi la tabără, Hull, Houghton şi Tillman intrară sub cort, iar Macquart şi Jacky se duseră spre barcă.

CAPITOLUL XVI

SCORPIONUL ŞI SCOLOPENDRA

A doua zi la dejun alcătuiau o societate foarte posomorîtă. Nimeni nu pomenea un cuvânt despre evenimentele din noaptea trecută şi până şi enorma poftă de mâncare a lui Hull părea atinsă.

După masă, Houghton îl luă pe Tillman la plimbare. Soarele matinal strălucea printre copaci şi Papuaşii erau plecaţi toţi la căutatul cauciucului.

Cei doi tovarăşi depăşiră satul şi ajunseră la marginea deasă a pădurii; Houghton se aşeză pe un trunchi de copac doborît, îşi umplu luleaua şi o aprinse. Părea preocupat. Tillman se aşeză lângă el şi se apucă şi el de fumat.

— Ascultă-mă, spuse în cele din urmă Houghton, am cugetat.

— Ei şi?

— Macquart nu călcă drept.

— Ce vrei să spui?

— E pe cale de a ne trage pe sfoară.

— In legătură cu ascunzătoarea?

— Da. Banii nu sunt îngropaţi aici şi nici n'au fost vreodată. Terschelling n'a urcat niciodată până

aici şi n'a fost scufundat în fluviu. Resturile ei le-am văzut noi în lagună.

— Unde?

— E corabia aceea arsă pe care am văzut-o sub apă în lagură. Lant a adunat tot echipajul şi i-a dat foc. Sunt sigur de asta.

— Ei drăcie! sări Tillman în sus. Ce tot spui?

— Spun ce gândesc. Să chibzuim puţin. Lant a furat corabia Terschelling cu încărcătura ei de aur. Cunoştea fluviul, cunoştea populaţia, era convins de a găsi aici un refugiu sigur. Dar, bineînţeles, nu voia ca cineva să afle de comoară, nici măcar oamenii de pe aici. Pentru ce să fi adus corabia la o atare distanţă. Nu, a dus-o în lagună, a pus echipajul să sape o ascunzătoare, apoi a adunat marinarii pe bord şi i-a omorît. Era obligat să păstreze un om pentru a-l ajuta la această treabă şi apoi să-l aducă aici cu barca. Omul acesta, a fost Macquart.

— Urmează, spuse Tillman, a cărui lulea se stinsese.

— A venit aici cu Macquart şi s'a căsătorit cu o indigenă. Asta i-a creiat o situaţie în Trib. Macquart, văzându-l stabilit şi dându-şi seama că nu mai putea spera nici un beneficiu, i-a făcut de petrecanie. Apoi femeea lui Lant a avut bănuieli şi Macquart a trebuit s'o şteargă.

— Incetişor, spuse Tillman. Să vedem! Dacă epava pe care am văzut-o noi în lagună este Terschelling şi dacă aurul este ascuns prin apropierea epavei, la ce dracu ne-a mai adus Macquart până aici? Locul este periculos pentru el. Soţia lui Lant mai trăieşte şi dacă l-ar recunoaşte, ar încerca desigur să se răzbune.

— Nu ţi-am spus că Macquart era pe cale de a ne trage pe sfoară cu privirea la ascunzătoare. Ne-a adus aici pentru a ne putea juca vreo festă, de asta

sunt sigur. Poate că are de gând să se strecoare într'o noapte, să coboare fluviul, să încarce Barraconda cu aur şi să ne lase pe noi aici. E în termeni buni cu Jacky; pricepe bolboroseala lui; şi n'aş răspunde de cinstea lui Jacky; după câte am auzit nu se poate avea încredere în cea mai mare parte dintre negri.

— Posibil, spuse Tillman, dar mă îndoesc că Mac ar fi în stare să pornească Barraconda numai cu ajutorul lui Jacky.

— Ba da! Doi oameni pot face multe lucruri cu o corabie ca a noastră! Uite Solcum, care a făcut ocolul pământului singur. Macquart s'ar îndrepta spre Macassar sau alt loc puţin îndepărtat.

— Există două fapte cari pledează categoric împotriva ideii d-tale, remarcă Tillman. Primul este că Macquart şi cu Jacky nu vor putea transporta niciodată tot aurul din ascunzătoare pe Barraconda înainte de a le cădea noi în spinare; ar avea cel mult 5 sau 6 leghe înaintea noastră. A doua obiecţiune este că fără ajutorul lui Screed nu s'ar putea folosi de aur.

Houghton se porni pe râs.

— M'am gândit la toate astea, spuse el, şi-ţi pot răspunde. Screed a fost un prost, iar noi ne-am luat după el. Macquart, dacă ar vrea să ne tragă chiulul, n'ar avea nevoie să ia tot aurul; i-ar ajunge 2.000 de lire. Cu aceşti bani s'ar îndrepta spre Macassar sau alt port, s'ar stabili acolo, şi-ar creia o mică situaţie şi, când ar avea o casă a lui şi un cont la bancă s'ar înapoia să ia şi restul... peste un an poate. E foarte simplu.

— Ei drăcia dracului! strigă deodată Tillman.

— Ce s'a întâmplat?

— Macquart şi cu Jacky au dormit noaptea trecută în barcă, iar noi sub cort.

— Da, spuse Houghton şi asta mi-a îndreptat gân-

durile în direcția pe care ți-am spus-o. M'am gândit cât de ușor le-ar fi acestor doi potlogari să ni se strecoare printre degete. Amintește-ți că Macquart a fost acela care a dat ideea să doarmă în barcă cu Jacky, sub pretext că-i prea mic cortul pentru toți patru.

Tillman păstră o clipă tăcerea. Părea să rumege această afacere. Apoi declară:

— Trebuie să ne sfătuim numaidecât cu Hull.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci una ca asta! Dacă-l amesteci și pe Hull în secretul nostru, dărâmă totul.

— Cum așa?

— Pentrucă se va purta ca un taur într'o prăvălie cu porțelanuri. Il urăște pe Macquart tot atât de mult cât nu-l poate suferi Macquart pe el. Cred sincer că Macquart ne înșeală în această afacere mai puțin pentru a pune el mâna pe toți banii decât pentru a se socoti cu Hull. In orice caz dacă Hull ar afla ce gândim noi, ar proceda în așa fel încât i-ar da de bănuit lui Macquart și l-ar face să se păzească. Trebue neapărat să părem niște adevărați nătărăi pentru a-l putea surprinde fără să bage de seamă și să-i ghicim planurile. El știe unde-i ascuns aurul și noi vrem să obținem această informație. Nu ne-o va da-o niciodată de bună voie căci ar însemna să-l îmbogățească pe Hull: în afară de asta, ar fi în contradicție cu adevărata fire a individului. Macquart ar suferi un adevărat martiriu dacă ar trebui să împartă cinstit o avere atât de colosală. E un om vulpe sau mai curând un om lup. Prin urmare trebue să ne transformăm în vulpi sau în lupi dacă vrem să împărțim prada.

Una din caracteristicile aventurei, este puterea ei de a căli caracterele.

Expediția aceasta scotea deja în relief, cu rezultate uimitoare, adevăratele firi ale aventurierilor.

Tillman, spre exemplu, care făcuse întotdeauna efectul unui fluture în viața nefirească dela Sydney, dovedea acum calități de echilibru și energie capabile să uimească pe foștii săi prieteni.

Houghton, pus la încercare, exercita asupra unor date concrete o ascuțime de minte clarvăzătoare și o putere de raționament pe cari nu le arătase niciodată înainte.

Facultatea de a raționa limpede și drept asupra unor fapte evidente este rezervată unui mic număr de aleși; ea constituie sufletul afacerilor și pârghia succesului în viață. Ea a fost secretul măreției lui Napoleon și a lipsit anumitor filozofi.

— Zău, spuse Tillman, se poate să ai dreptate. Hull este un soi de descreerat și fără îndoială că-l urăște pe Macquart tot atât cât nu-l poate suferi acesta. Mai bine pentru noi să nu spunem nimic și să-l supraveghiăm pe individul acela întocmai ca o pisică pe șoarece. La noapte am să am grijă de barcă. Nu-i lipsă de tufișuri pe țărm; pot să mă ascund cu o armă pregătită; mâine ai să stai d-ta de pază; nu trebue lăsat singur nici o clipă. Acum am să mă duc să văd ce face.

Plecă, lăsându-l pe Houghton singur pe trunchiul răsturnat.

Houghton rămase atât de cufundat în gânduri încât nu auzi un pas ușurel în spatele său.

Era tânăra fată din ajun; ea urma cărarea care ducea din satul dyak la malul apei. Apropiindu-se de omul care ședea, ea se opri, deschise ochii mari și se repezi la el.

In clipa următoare Houghton fu foarte mirat simțindu-se tras de mână și pomenindu-se față în față cu Chaya.

Fără a scoate un cuvânt, tânăra fată îi arătă cu

degetul bușteanul pe care șezuse și ceeace văzu îl făcu să i se încrețească pielea.

Era marele scorpion al Nouei Guinee, creatura cea mai monstruoasă a tropicelor. Ajungea aproape la mărimea unei mâini de om adult și avea aproape aceeași culoare ca și lemnul pe care se târa.

Houghton îi vedea coada cu teribilele cleşte îndoindu-se și întinzându-se alternativ și întregul corp al insectei înaintând regulat pe drumul ce și-a ales.

Dacă ar fi pus mâna pe ea sau ar fi atins-o cu piciorul ar fi fost tot atât de mort ca și dacă ar fi fost împușcat în cap din imediată apropiere, căci mușcătura scorpionului din Noua Guinee nu numai că-i mortală, dar mai și omoară în chipul cel mai groaznic și nu se cunoaște antidotul acestui venin.

Cum zări animalul, Houghton se aplecă și puse mâna pe o bucată de lemn pentru a-l strivi, dar mâna Chayei se puse din nou pe a lui, de data aceasta pentru a-l opri.

Îi arătă frunzele tropicale cari acopereau un capăt al bușteanului. Eșea ceva de acolo: era o scolopendră lungă de vreo 11 degete, de culoare cenușie bătând în verde; nenumăratele ei picioare se mișcau într'o vibrație hidoasă și cu atâta repeziciune încât apăreau ca niște benzi înguste de ceață portocalie.

Deasupra și împrejur se întindea frunzișul tropical; o pasăre, asemănătoare unei adieri de prat de safir, trecu din plin soare în umbra ramurilor; deasupra câmpului de bătaie iminent se legăna o liană de culoarea unei frânghii vechi, până în locul unde se deschidea o orhidee adevărată.

Scolopendra fu aceea care atacă, profitând de neregularitățile scoarței, parcurse din trei mișcări distanța care o despărțea de dușmanul ei, și cu atâta iscusință încât scorpionul, deși își văzuse adversarul chiar dela început păru nehotărît asupra punctului unde

avea să se producă atacul. Nu există pe lume o creatură mai expertă, în a se ascunde, mai vicleană, decât scolopendra.

Intr'o clipită, lupta era angajată şi miriapodul se întinse pe spatele scorpionului ca o fâşie îngustă de un gri cenuşiu. Cleştele scorpionului îl căutau şi coada cu cârlige se zvârcolea înapoi pentru a-l apuca, dar fâşia, schimbându-şi mereu locul, evita aceste încercări. Miriapodul părea să aibă tot atâţia ochi câte picioare avea. In vâltoarea luptei combatanţii căzură de pe buştean şi bătălia urmă, printre frunzele căzute pe jos, cu o râvnă care-l îndispuse întru câtva pe Houghton.

Chaya luând din mâna lui Houghton bucata de lemn dădu frunzele la o parte pentru a-i arăta sfârşitul luptei corp la corp.

Scorpionul era pe cale de a sfâşia scolopendra cu cleştele sale asemănătoare celor ale racului de mare; dar victoria îl costa viaţa. Fusese înţepat mortal. Işi repezi de două trei ori cârligele în aer, coada-i se zvârcoli pentru ultima oară. Căzu şi chiar în clipa căderii cadavrul îi fu acoperit de un roiu de furnici.

Un fluture mare, colorat ca marea şi luminos, trecu în zbor pe deasupra buşteanului. Houghton întoarse ochii spre Chaya. Fata râdea, ochii ei negri sticleau sub excitaţia recentei lupte.

Părea întruchiparea spiritului acestui pământ, unde florile îmbobocesc într'o noapte, unde dragostea şi ura cresc tot atât de repede că şi plantele agăţătoare a căror creştere poate fi văzută cu ochii, unde frumuseţea umblă mână în mână cu spaima şi distrugerea.

— A murit, spuse Chaya.

— M'ai salvat, spuse Houghton.

Ii luă amândouă mâinile între ale sale. Imaginea

ci ramasese intiparita în mîrtea lui din ajun cînd privirile lor se întâlniseră și ea știa asta.

Houghton se deosebea de tovarășii săi și nu numai prin frumusețe. Poseda un rafinament care celorlalți le lipsea. Era poate singurul om în genul său care călcase vreodată pe acest pământ.

Când îi luă mâinile ea izbucni în râs și continuă să râdă uitându-se drept în ochii lui până când se aprinse într'ai lui o flacără arzătoare și-l cuprinse o beție de lumină și de foc, ca beția fluturelui de noapte înainte de a se arunca în flacără.

Îi dădu drumul și farmecul încetă să mai acționeze asupra lui. De acum înainte destinul lui era pecetluit, se așezară unul lângă altul pe buștean.

— Vii de departe? întrebă ea în englezeasca învățată dela traficanți și pe care o vorbea cu o intonație uimitor de cântătoare, cu o voce puternică ce dădea cuvintelor ei un farmec nespus.

— Da, de foarte departe, răspunse el; tocmai din Anglia.

— Tocmai din Anglia? repetă ea ca și cum vorbele n'ar fi interesat-o sau n'ar fi avut nici un înțeles pentru ea.

— Da... și știu cine ești d-ta. Ești Chaya.

— De unde știi?

— Wiart, omul alb, mi-a spus-o.

— Pff! făcu Chaya.

Nu poate exista o critică mai puternică în concluzia ei; Houghton, uitându-se dintr'o parte la încântătoarea-i tovarășă, o văzu dând ușor capul pe spate și se gândi pentru prima oară că expresia „a privi pe cineva de sus" nu se referea la înălțime ci la poziția capului.

Și ce căpșor frumos era acesta, decupat sigur și clar ca acel al unei camee, cu părul negru ca noap-

tea, dat pe spate și fixat cu un simplu nod, fără altă podoabă decât propria-i frumusețe.

Brațul care-l atingea era gol; rochia puțin strânsă lăsa să se întrevadă, că tânăra fată purta unul din acele corsete de aramă pe cari le întrebuințau femeile unor anumite triburi; pe mâna care mai ținea încă bucata de lemn nu se vedeau urme de munci grele; micuță dar încăpătoare, fină și mlădioasă, cu unghii lustruite ca agata, îl fermeca pe Houghton. Ar fi vrut s'o apuce și s'o țină veșnic într'a lui.

Fața Chayei era prin ea însăși o nouă formă de frumusețe, rezultând din amestecul a două rasse de culori minunate. Europenii cu Dyakii. Ochii ei însă nu ascundeau nimic european în adâncimea lor, erau ochii unei femei „sariba", plini de misterele pădurii și ale mării.

— Nu-ți place Wiart?

Chaya, în loc să-i răspundă, scormoni cu lemnul printre frunze, descoperi ce mai rămăsese din scolopendră și-o ridică de jos. S'ar fi spus că-i o bucățică de frânghie făcută din hârtie verde vestedă. Izbucni în râs.

— E aproape tot atât de urâtă ca și el, spuse Houghton. Unde locuiești, Chaya? Știu că-i prin apropiere, dar unde?

Chaya făcu un gest circular ca pentru a arăta că avea drept locuință întreaga pădure. Răspunse fin, umoristic și evaziv, care părea să însemne:

— Începem să ne înțelegem foarte bine dar nu fii așa tare grăbit!

Houghton își mușcă buzele zâmbind. Nu dorea nimic altceva decât să rămână lângă ea. In viața lui n'avea să mai regăsească acest fior, această beție, pe cari le simțea acum, în primul moment al unei noui existențe, șezând lângă tovarășa aceasta veselă și rezervată în acelaș timp.

Dăduse drumul corpului scolopendrei; acum, aplecată înainte, cu coatele pe genunchi, ea se juca cu bucata de lemn, părând să urmărească vreun vis.

In clipa aceea trecură doi fluturi urmărindu-se. Fata îi urmări cu privirea şi în momentul când întoarse capul pentru a-i vedea dispărând în răcoarea copacilor, privirile li se încrucişară şi chemarea din ochii fetei ajunse până la inima lui Houghton. Zăpăcit, abia dându-şi seama ce face, el întinse braţele pentru a o cuprinde, dar, strecurându-se ca o umbră, ea dispăru.

Rămase în picioare privind frunzişul care mai tremura încă după trecerea ei, locul unde dispăruse în verdeaţă la fel cu fluturii. Apoi privirea lui coborî asupra bâtului pe care-l ţinuse ea în mână şi a rămăşiţelor scorpionului şi scolopendrei, a căror luptă pe viaţă şi moarte trebuia să alcătuiască primul capitol al celei mai frumoase poveşti de dragoste trăită sub tropice.

CAPITOLUL XVII

SAJI

Satul dyak, situat la vreun sfert de milă de cel papuaş, nu era decât o rămăşiţă mizerabilă a celui de pe vremuri.

Mai rămăseseră abia 40 de membri din tribul care, înainte cu câteva secole coborîse din Borneo al Saribasdyakilor; aceşti pescari şi jefuitori de mare, descoperind fluviul, se stabiliseră acolo, la adăpost de urmărirea duşmanilor şi totuşi în imediata apropiere a mării.

Tribul era deja în plină decadenţă când venise să se stabilească acolo printre ei John Lant şi se căsătorise cu mama Chayei.

La moartea lui Lant, văduva lui deveni căpetenia tribului. Mai era încă și acum.

Mama Chayei era o femee de cel mai pur sânge Saribas, cu toate instinctele, toată ferocitatea, toată îndărătnicia rasei ei.

Era bătrână mai curând prin înfățișare decât prin numărul anilor, cu o privire pierdută și fatală foarte impresionantă.

Soțul ei, pe care-l iubea, fusese asasinat. Ucigașul își îndeplinise fără delegea cu atâta iscusință încât într'o comunitate civilizată nu l-ar fi atins nici o bănuială și nici o procedură legală n'ar fi putut fi instituită împotriva lui.

Dar mama Chayei știa că tatăl copilului ei fusese asasinat și deși vinovatul reușise să fugă, ea presimțea că avea să se înapoieze.

Chiar și oamenii civilizați au câteodată astfel de intuiții cari sunt egale cu certitudini. Văduva lui Lant, cu un instinct ereditar al oamenilor și evenimentelor supranaturale, simțea cu certitudine că asasinul avea să apară din nou.

De altfel raționamentul cel mai simplu i-ar fi permis s'o prezică, ucigașul fiind plecat fără aurul pentru care comisese crima. Văduva nu cunoștea locul unde era îngropat aurul; ea știa numai că-l undeva în apropierea fluviului; omul avea să se înapoieze în acel loc și ea îl aștepta de 15 ani.

Dyakii pescari ai tribului — piraţi nu mai existau — erau veșnic la pândă pentru a ține în curent cu sosirea străinilor. Această însărcinare făcea parte din îndatoririle lor și devenise un fel de regulă religioasă.

Barraconda fusese spionată cu mult înainte de a ajunge la stâncă și Saji, unul dintre cei mai tineri pescari o urmărise până la lagună.

Ascunzându-și piroga, el supraveghia fixarea ei în lagună, apoi, când Macquart și cu tovarășii luară

barca pentru a se urca spre sat, Saji merse pe urmele lor. Barca lui o găsiră legată de debarcaderul de lângă coliba lui Wiart.

Saji ascultă nu numai de ordinele primite şi de instinctele sale naturale de urmăritor, ci şi din dorinţa de a place femeii, căpetenia tribului.

Saji era îndrăgostit de Chaya.

Tribul degenerase în aşa măsură încât nu se mai ţinea seamă de ierarhie. Saji n'avea nici rang nici situaţie socială, dar, renumit ca unul dintre cei mai buni pescari, el era un pretendent tot atât de prezentabil ca şi ceilalţi, la mâna Chayei.

Traficanţii albi îi arătaseră acesteia câte ceva din civilizaţie iar instinctele, moştenite dela John Lant, o ridicau deasupra nivelului tribului.

Drept culme, Saji o lăsase să întrevadă natura sentimentelor sale pentru ea. In afară de bun pescar, mai era şi un iscusit lucrător de metale şi-i făcuse înainte cu o lună o brăţară de aramă ciocănind cu multă îngrijire şi muncă o bucată din acest metal. Se apropiase într'o seară, timid, cu brăţara în mână şi Chaya îi refuzase darul.

— Dă-o Mandan-ei, spusese ea.

Mandan era una din fetele tribului şi cea mai puţin frumoasă.

Deşi îl dispreţuia în calitate de curtezan, Chaya nu-i dovedea deloc antipatie. Ii permitea s'o întovărăşească la plimbările prin pădure şi corpul lui, pe jumătate gol, fusese acela pe care-l văzuseră albii în ajun printre frunze. O dusese să-i vadă pe străini, după cum, înainte cu o oră, venise s'o viziteze pe mama ei pentru a-i aduce la cunoştinţă sosirea lor.

In ajun, noaptea, în timp ce trupa săpa pe promontoar, Saji condusese pe bătrână ca să-i vadă In lumina clară a lunii ea recunoscuse chipul şi silueta

aceluia pe care-l aștepta cu atâta nerăbdare de 15 ani.

Avea în sfârșit răzbunarea la îndemână. Întorcându-se în sat după ce urmărise sforțările inutile ale răscolitorilor de pământ, ea spusese lui Saji:

— Chaya va fi a ta.

— O da! gemu el alergând alături de ea. Dar ei nu-i pasă câtuși de puțin de mine.

Mergeau foarte grăbiți pe cărarea din junglă care ducea în sat.

— O vei avea pe Chaya, mama ei îți dă cuvântul și darul pe care i-l vei aduce ți-o va da la picioarele.

— Ce dar? întrebă Saji.

— Am să ți-o spun curând. Ți-ai băgat bine în cap înfățișarea acestor străini așa încât să-i poți recunoaște chiar pe întuneric?

— Da, aș putea recunoaște pe fiecare dintre ei după urmă sau după miros.

— Atunci supraveghează-i pe toți, dar mai ales pe cel pe care ți l-am arătat ultimul. Ceilalți nu contează.

Vorbeau în dialect Saribas.

In sat se despărțiră. Saji se înapoiă pentru a supraveghea pe nouii veniți chiar și în timpul somnului.

Această supravegherre nu slăbea niciodată.

Din fericire pentru Houghton, nu era el omul desemnat în mod special lui Saji ca acel ce nu trebuia pierdut niciodată din ochi. Altfel, întâlnirea lui cu Chava ar fi putut avea urmări dezastruoase pentru el.

CAPITOLUL XVIII

SONDAJE

Houghton, înapoindu-se la tabără, îl găsi pe Tillman așteptându-l, Hull era lângă barcă ocupându-se de diferite fleacurri.

— Macquart este în casă cu Wiart, spuse Tillman. Pare-se că au devenit foarte buni prieteni şi acum fumează şi beau împreună.

— Nu cred că Macquart să fie omul care să bea prea mult, spuse Houghton.

— Nu, dar e în tovărăşia beţivanului acela. Mă întreb despre ce pot vorbi. M'am dus până la uşă şi mirosul care iese aproape că m'a trăznit. Wiart m'a poftit să intru dar m'am scuzat pretextând că am de lucru.

— O! nu cred să fie ceva periculos înăuntru, răspunsese celălalt. Wiart e absorbit de negoţul său şi între asta şi băutură nu-i mai rămâne timp liber.

In realitate, Houghton se gândea atât de mult la Chaya încât pentru moment îndepărta orice gând.

O înspăimântase sau o jignise? N'o putea spune, dar se blestema pentru graba şi prostia sa. Coborî la debarcader şi se aşeză să se uite la Hull, care, după ce turnase nişte apă în barcă pentru ca să nu se usuce, inspecta diferite ustensile.

Cu toate acestea Houghton nu-l vedea pe Hull. Absorbit de către imaginea Chayei, i se părea că-l aude vocea.

Unul din farmecele tinerei fete era felul ei de a recurge la gesturi pentru a se face înţeleasă. Houghton începea să-şi dea seama că dacă în multe cazuri dragostea este fructul unei cunoştinţe îndelungate, poate naşte, totuşi şi brusc. Anumite firi se simt atrase la prima apropiere ca şi unele elemente chimice.

I se părea că o dorise pe Chaya toată viaţa şi că ea îl aşteptase în această pădure misterioasă de care el nici nu visase vreodată, a cărei existenţă nici n'o bănuia măcar.

Se simţea profund turburat, nu atât de ideea că o putuse jigni, căci instinctiv îşi dăduse seama că nu putea fi adevărat, cât de situaţie în general.

In primul rând era sărăcia lui. Chiar dacă Chaya îl iubea, cum ar putea-o scoate de aici? N'avea nici o meserie și nici resurse; expediția părea să se dovedească cea mai himerică întreprindere.

Chiar admițând că reușea să plece cu ea, ar putea-o duce vreodată la Sydney, lipsit de bunuri materiale în lumea asta, cum era el?

Să rămână aici cu ea era o ipoteză la care nici nu vroia să se gândească. Să rămână aici, chiar cu Chaya, ar însemna nu să trăiască, ci să moară pentru lume.

Locurile acestea îl apăsau, îl umpleau de o vagă spaimă: aerul lâncezind, înăbușitor, forma copacilor, fluviul leneș și curgând ca untdelemnul, supraabundența de viață și de viață sub aspectele ei cele mai teribile, totul crea în jurul lui această atmosferă de coșmar caracterestică regiunilor tropicale.

Apoi, presupunând că ascunzătoarea exista într'adevăr, mai era Macquart și amenințarea trădării lui.

Macquart era o ființă de temut: Houghton începea să-și dea bine seama; era un om întins mereu de scopuri secrete și care opera întotdeauna în umbră: un lup și în acelaș timp o cârtiță.

Numai naturii omenești îi este dat să-și apropie caracteristicile diferitelor firi animale și acest dar provoacă adeseori monstruozitățile cele mai ciudate.

Houghton își amintea de dimineața primei sale întâlniri cu el în Domeniul dela Sydney; chiar în ziua aceea băgase de seamă asemănarea lui cu o pasăre de pradă. De atunci, firea acestui individ se desvăluise progresiv și dovezile se adunau împotriva lui.

In tot timpul călătoriei, Houghton nu pierduse din vedere ținta lui; acum trebuia să fie mai atent decât oricând; nu numai expediția era în joc, ci și Chaya. Și nu putea decât să aștepte, neavând nici un mijloc pentru a grăbi evenimentele.

Destul de bun psiholog, Houghton întrevăzuse mentalitatea extraordinară a omului de care depindea totul. Ghicea în Macquart unele calităţi pe cari se sprijină demenţa; nu că Macquart ar fi fost câtuşi de puţin nebun: nu exista om care să aibă o sănătate morală mai serioasă; dar lui Houghton i se părea evident că omul acela ar fi în stare să distrugă totul, chiar şi propriile sale şanse de reuşită, mai curând decât să permită cuiva pe care-l ura, să reuşească.

Şi Macquart îi purta lui Hull o ură de moarte.

Houghton era convins acum că planul original al lui Macquart consta în a aduce Barraconda în lagună, unde se afla desigur comoara şi să nu se urce deloc până în sat.

Macquart avusese de gând să calce drept, cel puţin până când avea să vadă aurul pe bordul Barracondei; după aceea, cine ştie ce ar fi putut face? Dar cel puţin şi-ar fi folosit tovarăşii la îmbarcarea comorii.

Tot planul acesta fusese răsturnat de venirea lui Hull şi de felul în care-l dezarmase pe Macquart, înarmând în acelaşi timp pe tovarăşii lui şi pe el însuşi.

Văzându-şi planurile distruse şi pe duşmanul său luând puterea, Macquart trebuia să-şi fi făurit alte planuri cari acum erau în curs de executare.

Cari erau aceste planuri?

Nu putea încă s'o ştie. Tot ce se putea vedea, era că pentru a câştiga timp într'un scop oarecare, Macquart vroia să-i pună pe tovarăşii săi să sape în fiecare seară într'un loc unde n'aveau ce găsi.

Partea bună a situaţiei, era că el nu-şi dădea seama de bănuelile lor şi unicul lucru de făcut deocamdată era să-i dea libertatea deplină.

Hull nu întârzia să-şi părăsească lucrul în barcă şi

să vină să se aşeze alături de Houghton plângându-se de căldură.

— Unde-i Mac? întrebă el.

— In casă, pe cale de a fuma şi pălăvrăgi cu Wiart.

Căpitanul îşi aprinse luleaua.

— N'aş putea spune ce simt în prezenţa acestei fiinţe desgustătoare, spuse el. Intotdeauna am chef să-l omor în bătaie. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd. Bagă de seamă, mi-a jucat o festă acum patru ani, dar nu asta mă îmbie să-i zdrobesc capul cu lopata, ci însăşi prezenţa lui. Doamne Dumnezeule! Câteodată îmi vine poftă să las totul baltă numai pentru simpla plăcere de a-l pocni în cap, ca să sfârşesc cu el. Ciudat, nu?

— Nu prea ştiu ce să spun, răspunse Houghton. Uneori am şi eu aceleaşi impresii, dar el reprezintă găina cu ouăle de aur şi-i mai bine să nu gândim prea mult.

— Tocmai că nu mă pot împiedica să mă gândesc, spuse căpitanul. Cred că tipul ăsta este pe cale de a ne pregăti o sotie.

— Aş, de unde! vezi-ţi de treabă! spuse Houghton, alarmat la gândul că Hull mirosea adevărul şi al consecinţelor cari puteau rezulta din acest fapt. De ce ne-ar lăsa în pană în afacerea aceasta? Are tot atâta interes cât şi noi şi nu poate face nimic fără noi.

— Nu ştiu ce urmăreşte, răspunse celălalt, dar îl urăsc destul şi aşa. Am fi trebuit să găsim aurul aseară, l-am fi găsit cu siguranţă dacă ar fi fost acolo. Dacă nu dăm de el astăseară, am să dau eu peste Mac şi încă cu toată greutatea, asta-i tot ce am de spus. Ai să vezi.

— Ascultă-mă, spuse Houghton, trebue să-mi promiţi un lucru: să nu-i spui niciodată nimic care să-i

poată trezi bănuelile înainte de a fi stat de vorbă cu Tillman şi cu mine. E o chestiune serioasă, capitală şi presupunând că ne înşeală, ceeace mi se pare imposibil,t trebue procedat în consecinţă, toţi împreună şi să-i descoperim planurile.

— O! n'am să suflu un cuvânt, răspunse celălalt, sau cel puţin înainte de a spune ceva, am să vorbesc cu voi doi. Spune-mi te rog: dacă aurul s'ar afla în colţul acesta al fluviului, atunci vasul din care a fost descărcat, dacă-i scufundat, n'ar fi departe... fluviul n'are decât cinci metri adâncime în faţa debarcaderului.

— Am făcut sondaje. Nu cred să fie mult mai adânc în susul lui, aşa încât au scufundat vasul la o adâncime de numai 18 picioare. Ei bine, asta nu putea depăşi cu mult înălţimea corpului corăbiei.

— Asta-i adevărul, spuse Houghton.

— Hai să facem sondaje acolo în susul fluviului, propuse căpitanul. O să ne distrăm.

Se duse să ia din barcă plumbul pentru sondaj şi porniră dealungul ţărmului spre locul unde săpaseră în ajun.

— Colţul acesta este destul de singuratic pentru ca să poată lucra şi în plină zi fără ca să afle cineva, spuse el. Dar animalul acela de Wiart e capabil să ne vadă şi să prindă bănuieli. La urma urmei poate că Mac spune adevărul!

Depe ţărm aruncă plumbul la baza limbii de pământ, sonda arătă cam vreo 4 metri. Se duse apoi la capătul promontoarului: aici, adâncimea era foarte mică, cel puţin lângă ţărm.

— Pentru a face un sondaj precis aici, ar trebui să aducem barca, spuse Hull, dar ceeace avem ne ajunge. Vezi şi d-ta. Nu există nici un loc aici unde să poată fi legată o corabie şi apoi scufundată, cum s'ar fi petrecut lucrurile după spusele lui Mac.

— Foarte adevărat, remarcă Houghton. Singura presupunere posibilă ar fi ca albia fluviului s'a schimbat în decursul ultimilor 15 ani.

— Nu văd ce ar fi putut-o schimba, spuse Hull privind fluviul. Nu, băiete, afară dacă există prin apropiere vreun eleșteu adânc de care noi nu știm, vasul acela n'a fost ancorat niciodată lângă țărmul acestui fluviu.

Houghton era foarte mirat că Hull nu se gândise la Laguna și nu făcuse apropierea între Terschelling și vasul acela incendiat, dar o clipă de cugetare îl făcu să înțeleagă că Hull nu văzuse ca ei epava arsă și că inteligența omenească funcționează în cercuri destul de răstrânse.

Povestea lui Macquart lega mintea căpitanului de sat și de colțișorul acela de țărm; fiind complect lipsit de imaginație, el nu se gândise niciodată că laguna ar putea fi eleșteul adânc, în care putea să zacă scheletul Terschelling-ului.

Părăsind limba de pământ porniră înapoi spre tabără, dar abea făcuseră 100 de metri și atenția lui Houghton fu atrasă de o formă albă care se strecura dela un trunchi la altul.

Era Chaya.

— Nu-i urmărea, căci venea spre ei, dar nu în direcția aceleiași cărări.

— Uite fetița pe care am văzut-o ieri, spuse Hull.

Inima lui Houghton începu să i se zbată în piept ca o păsărică în cușcă.

Nu erau nici două ore de când îi scăpase din mână. Avea să vadă dacă era supărată sau nu.

Fata avea în mână un coș și se ducea să caute ceva. Houghton ar fi putut jura că-l văzuse. Dar ea nu-și schimbă mersul. Mergea drept înaintea ei. Trecând la o distanță de zece pași, se uită drept la Houghton și-i zâmbi.

Evident, nu era supărată; părea chiar foarte prietenoasă; dar i se păru că vede în zâmbetul ei o vagă urmă de zeflemea; zburdălnicia unui copil care scăpase de cel care voise să-l prindă.

Apoi ea dispăru.

— Iți face ochi dulci, spuse Hull. Ciudate ființe și femeile: niciodată n'au avut pentru mine astfel de priviri. Femeile nu s'au legat niciodată de mine, n'au ținut la mine și n'am avut deaface cu ele, afară de cazurile când am avut mai mulți bani în buzunar decât minte în cap.

— N'ai fost însurat, căpitane? întrebă Houghton, pentru a-și ascunde veselia, mai curând decât curiozitatea.

— Ba da, răspunse Hull. Am luat o femee care locuia în James Street la San-Francisco, lângă locurile chinezești. O chema Westhouse; și lua rufe pentru spălat. Conducea o spălătorie. N'avea mai mult de 25 de ani și cântărea aproape 100 de kilograme.

Am văzut-o pentru prima oară pe când trântea un pumn în ochiul unui chinez. Era angajat la spălătorie și-și permisese o obrăznicie. L-a culcat frumușel la pământ. Era nebună de furie și când i-am făcut un compliment pentru iscusința la pumni, mi-a trântit o directă, gata să mă doboare și pe mine. Să nu te apropii niciodată de o femee furioasă, nici chiar pentru a-i face complimente. O femee în starea aceasta nu-i răspunzătoare: are nevoie de ceva în care să lovească și lovește orice i-ar fi la îndemână. Asta nu m'a supărat. Am început să râd și ea după mine și ne-am dus să luăm un păhărel; după opt zile eram căsătoriți și ea aducea cel puțin 100 de dolari câștig pe săptămână.

Aveam de gând să mă las de navigație și să trăesc din acele câștiguri, dar socotelile ei erau cu totul diferite. Vroia să facă din mine un spălător de vase

și să-mi bea leafa. Bea al dracului; acest obicei nu s'a desvoltat decât după căsătorie. A continuat să sărbătorească ziua nunții, pentru a mă exprima astfel, până când a început spălătoria să se transforme într'o magazie de sticle goale. Atunci am lăsat totul baltă și am șters-o.

Când m'am întors la San-Francisco, după un an, se măritase cu un negru; spălătoria mergea mai bine ca niciodată; dar acum era negrul care chefuia și ea care lucra. Știu din experiență că atunci când oamenii se căsătoresc, bărbatul sau femeea se apucă de băut, și cel care apucă întâi și continuă cu încăpățânare e cel mai fericit.

Houghton abea era atent la această poveste urâtă. Gândurile lui erau concentrate asupra unui subiect mai plăcut.

Inapoiați la cort, îl găsiră pe Tillman stând de vorbă cu Macquart.

Tillman era lungit pe jos, la rădăcina unui copac, iar Macquart ședea lângă el. Discuția era însuflețită, oricare ar fi fost subiectul, judecând după gesticulările lui Macquart.

— Ascultați și voi, strigă Tillman la apropierea lor. Avem noutăți.

CAPITOLUL XIX

NOUI UNELTIRI

— Ei, întrebă Hull, așezându-se pe jos alături de Tillman. Despre ce este vorba?

— Despre toate, răspunse Tillman. Intreabă-l pe Macquart.

— Nu-i chiar atât de grav, spuse Macquart. De fapt, după cât mi se pare mie, lucrurile par să stea mai bine decât aseară când am încetat lucrul; dar încep

să am mai mult decât simple bănuieli că am fost păcăliți.

Houghton văzu cum se strânge pumnul mare al căpitanului. Temându-se ca acesta să nu înceapă să-l interogheze pe Macquart, se apropie de el și-i dădu cu cotul fără să fie văzut.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Cine ne-a păcălit?

— Indigenii, cred; dracu să-i ia! spuse Macquart. Iată despre ce-i vorba: noaptea trecută, când n'am găsit nimic, sau mai curând, imediat ce am constatat lipsa copacilor indicatori, am început să am bănuieli, să-mi spun: e posibil ca aurul să fi fost luat? Am cugetat: 15 ani e mult timp; se poate ca niște albi să fi venit să-l fi luat? Apoi am văzut numaidecât, cu simțul bun simț, că afară de o minune, un asemenea lucru era imposibil. Niciun alb din lume, afară de mine, n'a aflat de locul comorii.

— Incetișor! spuse Hull cu toate semnele disperate ale lui Houghton. N'ai cutreerat tu lumea în căutarea unui individ care să te finanțeze? Mie mi-ai spus povestea acum patru ani la San-Francisco. Dacă mi-ai spus-o mie, probabil că ai spus-o și altora. De unde știi tu că n'a venit unul dintre indivizii aceia să ți-o ia?

In ochii lui Macquart străfulgeră ura împotriva celui care interoga.

— De unde o știu? Pentrucă n'am fost prost să dau oricui amănunte care să-l aducă măcar în apropierea comorii! Mai ai și alte întrebări de pus?... Mi-am spus, așadar aseară, albi n'au venit, dar indigenii? Despre Papuași nu poate fi vorba, sunt prea proști. Cu Dyakii însă nu-i același lucru, ei sunt foarte smecheri. Se poate că scormonind să fi găsit comoara și atunci și-au închipuit că aparține lui John Lant și poate că au transportat-o într'o ascunzătoare mai sigură pe malul fluviului. Sunt plini de su-

perstiții și dacă au avut necazuri, ghinion la pescuit, sau dacă vreo vrăjitoare de-a lor a avut un bis, e posibil să fi luat asta drept un semn că trebuiau să mute comoara din loc. In orice caz, asta am gândit eu.

Astăzi stând de vorbă cu Wiart, am reușit să capăt câteva informații. Acum vreo doi ani s'a produs aici o mare turburare. Niște Dyaky și-au întrerupt pescuitul timp de o săptămână. Păreau grozav de ocupați să transporte niște coșuri prin pădure. In acel timp, Wiart, preocupat de treburile lui, n'a dat prea multă atenție.

Totuși, către sfârșitul acestei ceremonii, într'o zi pe când umbla prin pădure, a dat peste locul în care-și transportau Dyakii coșurile. De fapt el a urmărit pe unul dintre ei până la un fel de colibă servind de templu. N'a mers mai departe, nevoind să se amestece în treburile lor.

Nu i-a trăsnit niciodată prin minte că indigenii transportau aur, și-a închipuit că duceau pământ dela malul apei, și că-l transportau pentru vreun motiv religios.

Și-a păstrat această părere și eu n'am făcut nimic pentru a i-o schimba. Ei bine, cred că aurul este acolo! Cât despre copacii indicatori depe promontoar cred că cu simplul bun simț, că afară de o minune, cred că l-au tăiat, afară dacă n'au căzut singuri. In orice caz, locul este acolo și Wiart știe locul unde se află coliba în pădure; spune că s'ar putea duce foarte ușor până acolo.

— Dacă-i așa, spuse Hull, atunci am face bine să-l ridicăm de acasă pentru ca să ne conducă.

— Cred că este ceva adevăr în povestea asta, declară Houghton cu ton convins, dar trebue să luăm măsuri de prevedere.

— Poate că în fond nu-i nimic, spuse Macquart.

— Poate că am dat de urmă, dar am face bine să ne asigurăm de asta.

— Asta-i partea grea, interveni Tillman. Dacă Dyakii au ascuns aurul, puteți fi siguri că nu vor lăsa să-l luăm fără a ne spune câteva cuvinte.

— Și puștile noastre? întrerupse Houghton. Și revolverele cu șase focuri? Pare-mi-se că argumentele mai puternice ar fi de partea noastră.

— Dacă ajungem până acolo, spuse Macquart, am să-i pun pe Dyaki să facă treaba cea mai grea. Au să transporte aurul până la Barraconda fără să fie nevoie de barcă. Dar mai este încă ceva: voi sunteți toți înarmați, pe când eu n'am decât mâinile goale pentru a mă apăra: dacă împingem lucrurile până la capăt, am și eu nevoie de o armă: îmi trebue un pistol cu șase focuri.

— E perfect just, spuse Houghton și-l vei avea pe al meu imediat ce vom fi dat de urma comorii.

Macquart nu mai spuse nimic; își umplu luleaua și o aprinse. Părea mulțumit de promisiunea lui Houghton; cel puțin mintea lui părea ocupată cu altceva.

Vom face bine totuși să săpăm și diseară, spuse el, pentru cazul că vreun cutremur o fi băgat mai adânc comoara, deși asta pare puțin probabil. In orice caz, e mai bine să ne asigurăm pe deplin că nu mai e acolo. Cred că spun adevărul presupunând-o, dar în lumea asta nu poți fi sigur de nimic. Atunci ne vom putea aranja cu Wiart ca să ne ducă mâine dimineață acolo.

— Dece să nu-l chemăm imediat ca să vorbim cu el? întrebă Hull.

— Dacă vrei, spuse Macquart, dar nu te sfătuesc s'o faci. Nu bănuiește ce am venit noi să căutăm și dacă mă lași în pace am să-l țin în ignoranță până când o să băgăm mâinile în metalul galben.

— Ai dreptate, spuse Houghton. Hull, e mai bine şmecher decât noi toţi.

— O! nu pretind că sunt şiret, spuse celălalt. Ideea asta mi-a venit din întâmplare şi l-am sondat pe Wiart la noroc în privinţa asta. Asta-i tot.

— Ei bine, să nu mai vorbim nimic, până nu vom face o nouă încercare diseară, răspunse Houghton. Dacă dăm greş ne vom putea înţelege mâine cu Wiart.

După o jumătate de oră, Tillman îl luă pe Houghton la plimbare până la debarcader.

— Crezi că Macquart e sincer? întrebă el.

— Câtuşi de puţin, răspunse Houghton; se pregăteşte să ne tragă pe sfoară. Cred că şi-a asociat pe ticălosul de Wiart, pentru a-l face să scoată castanele din foc, bine înţeles. Are de gând să ne ducă în pădure şi să facă să fim masacraţi. Ai văzut felul în care ne-a cerut arme?

— Da, şi i-ai promis revolverul d-tale;

— Când vom fi pus mâna pe comoară. Ori, comoara nu-l în pădure.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce să mergem cu el în pădure? Nu sunt fricos, dar din moment ce ştim sau bănuim că vrea să ne cureţe, pentru ce să nu-l atacăm noi întâi?

— Dacă ar fi un ticălos obişnuit, i-aş pune revolverul la tâmplă ameninţându-l că-i zbor creerii dacă nu ne arată ascunzătoarea, răspunse Houghton. Dar vezi că nu-i un ticălos obişnuit. Ameninţarea n'ar avea nici un efect asupra lui, pur şi simplu pentrucă ar prefera să fie doborît, decât să-i dea lui Hull aurul. Există o şansă — el foarte slabă — ca povestea lui să fie adevărată şi că-şi propune să ne folosească la transportarea comorii înainte de a ne ucide, dar s'ar putea să aibă intenţia să ne atragă într'o cursă.

Dacă ne-am putea convinge de trădarea lui şi să

scăpăm de cursele lui, atunci l-aş obliga să ne conducă la locul pe care-l vrem noi, folosindu-mă la nevoie şi de tortură, căci mi s'ar urca sângele la cap. Dar nu l-am dovedit încă şi nu poţi chinui cu sânge rece un om; n'aş avea curajul s'o fac. Aşadar, să stăm liniştiţi, fără să ne pese de pericol şi pregătiţi să ne repezim asupra lui.

— Mă însărcinez eu cu asta, spuse Tillman, dacă-mi dă ocazia.

In seara aceea, după cină, puţin înainte de răsăritul lunii, se furişară din nou spre limba de pământ din susul fluviului.

Patru ore de săpat nu avură drept rezultat decât o groapă în care, după spusa lui Hull, s'ar fi putut îngropa o biserică. Apoi, abătuţi, dar nu descurajaţi, se înapoiară la tabără.

Hull şi Houghton se retraseră sub cort la culcare; dar Tillman, conform înţelegerii cu Houghton, o şterse pe nesimţite înarmat cu un Winchester pentru a veghia asupra bărcii.

CBPITOLUL XX

TABLOU FORESTIER

A doua zi la amiază, Macquart, după ce vorbise îndelung cu Wiart în casă, îi adună pe ceilalţi la sfat.

Ii conduse printre copaci până la o poiană, adevărată cameră în pădure, cu cerul albastru drept plafon şi cu umbrele frunzişului drept pereţi.

Macquart se aşeză pe un trunchi căzut de camfor; Tillman se aşeză lângă el, Hull şi Houghton rămaseră în picioare.

— Ei bine, am aranjat afacerea, spuse Macquart. Wiart e dispus să ne conducă acolo, nu astăzi căci are

treabă cu adunătorii de cauciuc, — e zi de plată — ci mâine.

— Şi crezi că va veni treaz? întrebă Hull.

— In momentul de faţă nu bea. Când am debarcat noi erat ocmai la sfârşitul unei beţii cumplite. Acum va sta liniştit o lună două, pentru ca s'o ia pe urmă dela început. Acesta îi e obiceiul.

— După cum văd, spuse Hull, cunoşti mai bine decât mine sistemul individului. In ce mă priveşte, nu pot să-l sufăr, favoriţii lui mă indispun. Niciodată nu mi-au plăcut astfel de cotleţi. Un om demn de acest nume lasă să-i crească toată barba sau se mulţumeşte cu mustaţa. Favoriţii ăştia nu sunt ceva creştinesc. Mi-e egal dacă cineva bea fără să facă abuz dar nu-i cazul lui. E o veşnică beţie din ajun prelungită. Ascultaţi-mă, copii, dacă nu se găseşte ascunzătoarea, o să-l luăm cu noi ca o marfă de expoziţie. Paieţele cumpătării ne-ar da bucuroşi 100.000 de dolari pentru a-l expune în turneu prin Statele-Unite.

— In el ne este ultima speranţă, spuse Macquart, şi de el îmi agăţ încrederea. Se poate să nu vă placă, dar nu spuneţi nimic care să-l poată jigni; el este cheia acestei afaceri.

— Ne-am înţeles, spuse Tillman, vom evita să-l supărăm. Unde se duce Houghton?

Acesta se îndepărtase şi dispăruse printre copaci.

— E fetiţa aceea, comentă căpitanul. Ne privea printre copaci şi el s'a apucat să alerge după ea. Şi ea fuge după el, sau să nu-mi spuneţi mie pe nume. Nu ne lipsea decât o pereche de turturele pentru a ne complica lucrurile şi pe legea mea, cred că am găsit-o.

Houghton o zărise pe Chaya ca un fulger alb printre copaci. Il privea de câtva timp. Ştia foarte bine

că dacă n'ar fi făcut el parte din bandă ea n'ar fi întârziat acolo.

Uitând de camarazi şi de toate celelalte, se îndreptă spre ea. Văzându-l că vine, fata se feri de el fără a dispare, permiţându-i din când în când s'o vadă şi dispărând uneori complet din ochii lui.

Erau la marginea misterioasei păduri care-şi aruncă mantia în cute largi deasupra Nouei Guineei In locul acela copacii nu creşteau prea deşi, dar lianele şi plantele arborescente cu frunze late de un picior ofereau nenumărate ascunzători fugarei.

Nevoind să strige, jumătate râzând.jumătate supărat, pălmuit de frunziş şi aagăţat, ici şi colo, de spini, el continuă urmărirea până în momentul când o pierdu din vedere şi se pomeni rătăcit printre vegetaţia mai stufoasă şi umbra mai deasă şi înconjurat din toate părţile de o barieră uniformă.

Papagalii ţipau în vârful copacilor şi foşnetul vântului printre frunze producea un suspin adânc, unica voce a acestor uriaşi adormiţi şi deranjaţi o clipă din somn.

Apoi se produse un tărăboi printre ramurile înalte şi o nucă de cocos îl lovi în umăr; cum ridică capul o alta îl atinse în obraz. Erau nişte maimuţe mici care-l băteau; nicăieri în Noua Guinee, decât pe ţărmurile împădurite ale acestui fluviu, nu sunt atâtea maimuţe, sărind din creangă în creangă şi atârnându-se de coadă sau de mâini.

Işi freca falca când auzi răsunând un hohot de râs lângă el şi, întorcându-se, o văzu pe Chaya. Ea dădea la o parte frunzele pentru a se uita la el şi el o apucă înainte de a fi putut scăpa.

O ţinea de mână şi atrăgând-o spre el, i se păru că atrage însuş sufletul acestor păduri misterioase, sufletul acestor regiuni tropicale, necunoscute şi ciudate.

I se uita până în fundul ochilor; o clipă rolurile se schimbară între captivă şi răpitor. Apoi, rupând armecul, îi dădu drumul de mâini pentru a o strânge în braţe şi... nu prinse decât vânt.

Iar îi scăpase şi nu vedea în jurul său decât frunzele în mişcare, ca şi cum pădurea i-ar fi smuls-o. Adevărat copil al pădurii, avea pădurea drept complice.

Indepărtă frunzele încă agitate, i se păru că o zăreşte şi se apucă s'o urmărească, dar nu găsi nimic. In sfârşit după o jumătate de oră de cercetări inutile, traversă un loc descoperit şi se pomeni lângă satul papuaş.

Era mare animaţie în sat, unde se adusese tocmai un adunător de cauciuc. Omul era culcat pe jos, zvârcolindu-se şi urlând, după toate aparenţele era în delir.

In momentul când Houghton se apropia, nenorocitul încetă să ţipe, se ridică într'un efort suprem şi se sculă în picioare, apoi recăzu. Era mort. Indigenii, văzând pe alb, îi arătară cadavrul părând că încearcă să-i dea explicaţii. Unul dintre ei aruncă ceva dintr'un coş de fibre, arătând pe rând cadavrul şi o biectul în chestiune. Era un scorpion, puţin mai mic decât acela de care-l scăpase Chaya pe Houghton. Il muşcase pe nenorocitul acela înainte cu o jumătate de oră şi rezultatul zăcea acolo.

Houghton se cutremură la gândul pericolului prin care trecuse nu de mult. Primise o lecţie, care-i arătase pericolele rezervate de către régiunéa acééa tuturor acelora cari calcă cu imprudenţă cărările vieţii sau ale dragostei.

CBPITOLUL XXI

DESIŞUL MARE DE SPINI

Saji nu ştia nimic despre întâlnirile Chayei cu Houghton, altfel s'ar fi terminat brusc istoria acestuia.

Tânărul Dyak mergea în viaţă cu apărători la ochi: vedea limpede obiectele din faţa lui, dar cele depe lături rămâneau pentru el într'un întuneric profund.

Probabil că la fel parcurge şi tigrul jungla.

Primind misiunea de a supraveghia pe străini şi mai ales pe Macquart, şi-o îndeplinea cu sfinţenie. Chaya trebuia să-i fie preţul ascultării: preţ îndestulător pentru a-i închide ochii la orice în afară de misiunea lui.

Hull şi cu tovarăşii săi se credeau singuri şi neobservaţi. Papuaşii nu se mai interesau de ei iar Dyakii nici nu dădeau semn de viaţă.

In realitate, noii veniţi nu făceau nici o mişcare care să nu fie observată. Saji, nevăzut, îi întovărăşea veşnic. Ii urmărise în seara a doua când săpaseră ţărmul şi se strecurase în dosul casei lui Wiart pentru a surprinde conversaţia acestuia cu Maquart, lipindu-şi urechea de o crăpătură.

Ştia foarte puţin englezeşte, dar totuşi îndeajuns pentru a înţelege că se pregătea o nouă lovitură; şi, în aceeaş noapte încă, se înapoiă prin pădure pentru a raporta totul mamei Chayei.

— Astă seară n'au săpat, spuse el. Acum dorm dar mâine dimineaţă trebue să plece cu omul cauciucului.

— Unde se duc?

— Nu ştiu nici unde, nici pentru ce. Omul cauciucului şi cu cel pe care mi-ai spus să-l supraveg-

ghez şi-au apropiat capetele şi şi-au vorbit mult timp la ureche. Nu le vor binele tovarăşilor lor.

— Cum asta?

— Nu ştiu, dar simt moartea în tot ce spun. Prevăd că au să pornească cinci în pădure şi că nu se vor înapoia decât doi, omul cauciucului şi cu celălalt.

Bătrâna păstră un moment tăcerea. Părea să ciulească urechile la vântul dintre copaci şi la sgomotele nocturne ale pădurii.

In această lumină vagă şi verzuie ea părea uimitor de sinistră şi bătrână; şi Saji, al cărui corp gol se întrezărea, părea încarnarea armei pe care o purta, o lance „punan" servind în acelaş timp şi de armă de aruncat şi de armă ascuţită.

S'ar fi spus o consfătuire între Distrugere şi Bătrâneţe.

Apoi femeea vorbi:

— Trebue să-i urmăreşti, chiar dacă te duc până la Apele Negre şi să-l omori pe acela pe care-l ştii cum îl vei vedea singur. Dacă nu reuşeşti să-l găseşti singur, omoară-l în faţa celorlalţi, chiar de-ar fi să fii şi tu omorît. Mi-o promiţi?

— O jur.

Chaya apăru dintre copaci. O părăsise pe bătrâna înainte de venirea lui Saji, apoi răsgândindu-se, venise să le asculte conversaţia.

Saji, tot vorbind, nu înceta s'o privească şi violenţa vorbelor sale părea izvorîte din această prezenţă. Bătrâna n'o văzu pe fiica ei şi de altfel nici nu se sinchisea dacă ascultă sau nu.

— La ce oră pornesc?, întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Saji, dar oricare ar fi ora, eu am să-i întovărăşesc fără a fi văzut.

Fără a mai adăoga un cuvânt bătrâna îi întoarse spatele şi porni spre sat.

Saji și Chaya se găsiră singuri.

Aceste două ființe, cu toate că Chaya nu-i acorda băiatului mai multă importanță decât unui câine, fuseseră mult timp camarazi în pădure. Saji o învățase să se folosească de o „sarbacană" așa încât să omoare o maimuță sau o pasăre dela zece metri; din copilărie o învățase secretele pădurii; odată o luase în barca de pescuit: ea văzuse marea sfărîmându-se de stânci, căutătorii de perle la treabă și pescărușii, surorile marine ale păsărilor de pădure, tot atât de deosebite de ele cât și frunzele de valuri.

Il întovărășise pe Saji în excursiile lui prin pădure. Saji era un mare vânător de vânat mic. Ar fi vânat tot atât de bine și pe cel mai mare dacă ar fi fost, dar în aceste păduri se poate umbla zile întregi fără a întâlni ceva mai periculos decât maimuțe mici sau canguri cățărători.

— Așadar te duci la vânătoare? întrebă Chaya cu accentul acela monoton care caracterizează dialectul sariba.

— Mâine, spuse Saji fără a ridica ochii pe care-i plecase la apropierea ei.

— In pădure?

— Da, în pădure.

— Mi-ai vorbit despre cangurul cel mare, dar mâine ai să-l urmărești pe cel mic, cel care are barbă?

— Sunt doi cu barbă în bandă, spuse el ținându-i isonul.

— Și vânatul tău este cel mai mic, spuse Chaya. Știu. El l-a omorât pe omul alb care a fost tatăl meu. Trebue să moară desigur.

— Asta-i porunca.

— Dar ceilalți, continuă Chaya, nu trebuie să moară.

— Cine știe? răspunse Saji. Moartea dă târcoale

peste tot în pădure. Ea zboară spre ţinta ei mai drept decât suliţa sau săgeata.

— Am să merg cu tine să văd şi eu, spuse Chaya. Va fi mult mai interesant decât să omori maimuţe mici cu sarbacane sau să prinzi peşte cu plasa. Ne întâlnim în zori şi am să-mi aduc şi eu suliţa.

Pentru prima oară ridică Saji ochii spre ea: zvârleau flăcări în întuneric şi el îi coborî repede.

— Cum vrei, spuse el.

Intre timp aventurierii dormeau, unii sub cort, alţii în barcă, iar Wiart în colibă. Intreaga intrigă complicată şi vag schiţată se prindea prin faţa ochilor lui Saji, ascuns lângă cort, şi ai lui Houghton care, în seara aceasta, luase locul lui Tillman şi se ascunsese lângă barcă.

Macquart al cărui spirit iscusit era absorbit de planurile concepute împotriva tovarăşilor săi de aventură, nu încerca nici cea mai mică nelinişte în privinţa trecutului, nici cea mai mică bănuială că o mână se întindea gata să-l apuce.

Se găsea în starea de spirit a unui om care, după ce a petrecut mulţi ani de viaţă agitată în ţinuturi îndepărtate, se înapoiază în satul său şi se crede uitat, fără a-şi da seama de faptul că amintirile se păstrează mai mult timp în locurile mici şi în comunităţile restrânse.

Cu excepţia a câţiva Dyaki pescari, el nu văzuse pe nici un membru al tribului şi acum dormea somnul osânditului adeseori mai liniştit şi mai adânc decât al dreptului.

Lui Saji nici nu-i trecea prin minte că Chaya, care trebuia să-l întovărăşească a doua zi, simţea un alt interes pentru expediţie decât acela de a asista la un omor. O judeca pe Chaya după el, după cum Macquart judeca memoria micului sătuleţ Dyak după aceea a marilor oraşe civilizate.

Odată cu culoarea cerului se schimbă și glasul pădurii la apropierea zorilor și pe fluviul care, mai înainte cu o clipă oglindea stelele, apărură spirale ușoare de ceață cari se agățau în ghirlande de manglieri.

Apoi se resfrânse deasupra pădurii o lumină aurie. La distanță, cerul se adânci deasupra verdeței și acolo unde mai înainte scânteiau stelele, nu mai rămase decât albastrul de nedescris al aurorei tropicale.

Hull ieși de sub cort întinzându-se. Houghton, care-și terminase veghea înainte cu o jumătate de oră, se bărbierea în fața unei oglinzi prinsă de pânza cortului; curând se arătară și Jacky și Macquart venind dela țărm. In cele din urmă își făcu apariția și Tillman.

— Am face bine să dejunăm și să ne apucăm de împachetat proviziile, spuse Hull.

— Nu trebue să luăm multe, făcu Macquart. Expediția nu va dura mult și apoi vom găsi oricât vânat ne va trebui.

— Posibil replică celălalt, dar n'am de gând să mă hrănesc cu friptură de maimuță. A! iat-o pe frumoasa din Pădurea Adormită!

Era Wiart care apărea pe verandă.

Infățișarea lui Wiart se îndreptase extraordinar dela prima lor întâlnire. Atunci era la sfârșitul uneia din orgiile lui periodice și acum era refăcut până la criza următoare. Chipul său părea mai puțin nesănătos și mai omenesc, în pofida favoriților atât de nesuferiți lui Hull; avea o pușcă în mână și o centură cu cartușe în bandulieră.

Se apropie de grupul adunat lângă cort, căci trebuia să dejuneze cu ei.

Hull se uită la el încruntând sprâncenele.

— Ce duci acolo? întrebă el. Ce ai de gând să faci cu pușca și cartușele?

— Ei naţi-o şi asta-i o întrebare! spuse Wiart. Nimic, le iau cu mine, pur şi simplu.

— Atunci ai să-mi faci o mare plăcere lăsându-le acasă; plecăm la o petrecere şi nu la vânătoare.

— Ce tot vorbeşti? strigă Wiart. In pădure umblu întotdeauna înarmat.

— Dar nu de data aceasta. N'am de loc intenţia să te jignesc, dar eu nu mă plimb prin pădure în tovărăşia unor necunoscuţi înarmaţi. Sunt absolut sigur că eşti un om binevoitor, dar îmi eşti străin, după cum spunea doamna în tramvai la San-Francisco domnului care o călcase pe picior. Acum mă înţelegi? Ultimatum-ul meu este: fără arme!

— Atunci n'aveţi decât să mergeţi fără mine, spuse Wiart punând patul armei pe pământ şi făcându-se că vrea să se întoarcă.

— O clipă, fiule, spuse Hull! Asta n'o permit. Te-ai angajat să conduci trupa şi nu ne rămâne decât să executăm promisiunea d-tale.

Imposibil de spus dacă Macquart îi făcu vreun semn oarecare, dar omul cu cauciucul, cedând dintr'o dată şi fără condiţiuni, duse puşca şi cartuşele acasă si se înapoiă să dejuneze.

— Nu-ţi fac imputări că eşti prudent, spuse el, deşi asta pare o prevedere exagerată până la nebunie, dacă îmi dai voie s'o spun... dat fiind că sunteţi toţi înarmaţi. Cu toate acestea, nu mai insist. Mie mi-e egal.

Işi dădea exact seama de situaţie; era mult mai mult decât o prevedere exagerată; era poate cea mai gravă insultă pe care o poate aduce un alb altuia într'un asemenea loc.

Hull nu se sinchisea deloc. Dacă Wiart şi-ar fi luat înapoi cuvântul refuzând să-i conducă, l-ar fi dus cu zgarda, după cum spusese. Instinctul său îl punea în gardă împotriva lui Wiart. Nu ştia absolut

nimic despre bănuielile cari frământau mințile mai cultivate și mai sensibile ale tovarășilor săi, dar pentru nimic în lume nu s'ar fi aventurat în singurătate în tovărășia omului cu cauciucul dacă acesta ar fi purtat o armă. Probabil că subconștientul său presimțise periculoasele eventualități ale unei colaborări între Macquart și Wiart, dar în orice caz nu-și dădea seama precis.

Dejunul sfârșit, se grăbiră să împacheteze proviziile sub supravegherea lui Hull, care împărți sarcinile.

— N'avem nevoie de cort, spuse el. Nu prea sunt țânțari în pădure și dacă cumva sunt, vom aprinde focuri pentru a-i ține la distanță. Jacky poate duce lopata și cazmaua. Și acum, dacă sunteți gata, s'o pornim la drum!

Porniră, Wiart și Macquart în cap, apoi Jacky și Hull și în sfârșit Tillman și Houghton. Wiart și Hull aveau busole de buzunar, deși primul afirma că n'avea nevoie de instrument, atât de bine cunoștea drumul.

Traversară poiana din spatele satului papuaș și pătrunse în pădure.

Era ca și cum ar fi intrat într'o casă; copacii își împreunau ramurile într'o boltă sprijinită de mii de coloane.

In pagodele chinezești se recunoaște modelul corturilor tătare, iar în stâlpii bisericilor noastre o vagă schiță a pădurii, acest prim adăpost al omului: întunericul catedralelor noastre amintește pe acela al vastului templu pe care l-a creat Dumnezeu pentru primii săi adoratori

Pădurile nordului se disting printr'o măreție a lor proprie, iar cele ale tropicelor printr'un mister de nedescris celui care nu l-a simțit.

In crepusculul acesta, care pare să preceadă nașterea ființelor, viața vegetală se leagă încă de for-

mele ei primitive cele mai extravagante. Ea se mișcă: ca și rochița rândunelii din grădina botanică din Caracas care crește cu un deget pe oră, aici, în pădurile Nouei Guinee, lianele se lungesc aproape văzând cu ochii. Tulpini acățătoare îmbrățișează copacii și-i omoară, copacii cad și strivesc acești paraziți. Orchideele sunt din belșug; s'ar spune că-i o sforțare furioasă a lumii vegetale pentru a pătrunde în aceea a păsărilor, a fructelor, a insectelor. Acest colibri cocoțat pe o ramură devine o floare, acest fluture nu-i decât o iluzie, această insectă se preface în orchidee.

Se aude trosnetul unui copac care de un an e pe cale de a cădea. Pădurea se distruge și se reproduce veșnic; este ca o comunitate de floră și de faună în care planta este regină, în care vegetalele intră în luptă cu insectele, întinde curse mușteloi, desișuri de spini împotriva animalelor și labirinte pentru a rătăci pe oameni.

Houghton era sensibil la toate aceste impresii, mai curând decât Tillman.

— M'am înțeles cu Hull, spuse el, pentru a-i ține pe cei doi indivizi permanent în fața noastră și în felul acesta vor fi obligați să meargă pe drumul drept.

— Nu mi-e frică de ei și nici de festele lor, atâta vreme cât nu vom fi găsit ascunzătoarea, răspunse Tillman. Deocamdată ne putem apăra împotriva lor, dar, dacă, printr'o întâmplare puțin probabilă, Macquart ne-ar conduce într'adevăr la comoară, atunci, întărâtați de descoperire și într'un moment când n'am băga de seamă, ne-ar putea veni de hac.

— Inutil să te necăjești în privința asta: excursia aceasta prin pădure nu-i decât o farsă. Mac trebue să aibă în rezervă vreo glumă proastă. Ai crede-o? Am ajuns să doresc mai puțin aurul decât ocazia de a-l lichida pe Macquart dacă ne-ar juca o festă. Omul

acesta îmi calcă pe nervi. Doamne! cum nu-l pot suferi!

— Simt și eu la fel cu d-ta, spuse celălalt. E ciudat. La început, îmi plăcea; mi se părea mai distractiv decât un basm cu zâne; de puțin timp însă îmi inspiră aceeași greață ca și d-tale. Totuși nu m'a jignit niciodată. Hull îl ura dela început; îl cunoștea mai bine decât noi și este dealtfel un om care se încrede în instinctul său. Ai băgat de seamă ce necaz are pe Wiart?

— Adică pe favoriții lui, vrei să spui, Hull este un om curios și pe legea mea, a găsit numaidecât punctul sensibil al lui Wiart. Trebue să fii un adevărat animal pentru a lăsa să-ți crească pe față o astfel de pereche de smocuri de păr; individul acela trebuie să fi pierdut orice simț de bună cuviință.

Houghton începu să râdă și conversația se încheiă.

Mersul devenea anevoios. Traversau un teren mlăștinos unde creșteau palmieri mari „nipol", plantă iubitoare de apă și la fiecare pas, se înfundau până la glezne.

Ajunseră apoi la un teren mai ușor, afară de liane cari atârnau uneori atât de jos încât se putea sări peste ele.

Mai departe, într'un loc unde copacii creșteau mai deși, maimuțele începură să le acorde atenție. Câteva bande, zburând ca vântul printre frunze, îi urmăriră, îi înconjurară și începură să-i bată cu nuci de cocos, bucăți de lemn și alte proiectile, până când Tillman, pierzând răbdarea, puse mâna pe pușcă, ochi pe unul dintre agresori și-l doborî.

Ceilalți agresori își încetară focul și mica trupă își continuă drumul. La amiază, Hull propuse o haltă și atacară proviziile.

Inlăturându-l pe Hull dela sfatul lor, Houghton și Tillman comiseseră o greșeală. Găseau că are un

temperament prea vulcanic pentru a-i împărtăși bănuielile lor; uitaseră că avea o minte proprie a cărei funcționare, în afara zonei lor de influență, putea să devină vătămătoare planurilor lor.

Hull, mâncând, cugeta. Mestecatul stimulează unele creere, după cum asupra altora acționează contemplarea idealului. Infulecând conservele, îi dădu prin minte că nu-l întrebase niciodată pe Macquart serios până la ce punct cunoștea Wiart adevărata lor țintă și ce despăgubire așteaptă el în caz de reușită.

— Ascultă-mă te rog, îi strigă el lui Wiart, presupun că nu pentru binele sănătății noastre te-ai făcut ghid.

Wiart aruncă o privire lui Macquart, care interveni numaidecât.

— O! i-am spus eu lui Wiart că nu căutăm degeaba locul unde și-au descărcat negrii coșurile. E dispus să ne ajute fără a-și băga prea mult nasul în treburile noastre.

— Cu toate acestea, spuse Hull, eu sunt dintre oamenii cari nu acceptă nimic degeaba; dacă găsim ceeace căutăm, n'am să mă tocmesc pentru a da ce i se cuvine aceluia care ne va fi dus acolo.

— Inutil să vorbim despre asta deocamdată, remarcă Houghton repede.

— Pardon, nu-l de loc inutil, replică Hull. Afaceri de astea se aranjează mai bine înainte pentru a evita certuri după. Dacă reușim, sunt dispus să-i dau d lui Wiart 200 de lire pentru osteneala pe care și-o va fi dat de a ne conduce; cred că-i drept.

Lui Tillman, care se uita la Wiart, i se păru că vede în ochii acestuia o licărire de batjocură.

— E'n regulă, spuse Wiart. Nu mă gândesc la plată. Văd destul de limpede ceeace căutați și nu neg că am ghicit-o după întrebările lui Macquart și după cele ce a lăsat el să-i scape. M'am alăturat acestei

expediţii din plăcere şi pentru a fugi pentru o zi-două din blestemata aceea de plantaţie. Din cauza asta am fost cam supărat când te-ai opus să-mi iau puşca. Ţi-ai spus desigur că eram un om care putea să vă cauzeze neplăceri.

— O clipă! spuse Hull. Nu m'am opus la înarmarea d-tale decât pentrucă nu te cunoşteam şi pentrucă păreai în termeni prea buni cu jupânul Mac aici prezent! Trebue să bagi de seamă că nici el n'are puşcă. Mac şi cu mine avem câteodată păreri opuse, nu-i aşa, Mac? Şi eu îndepărtez orice motiv de ceartă dintre noi. Ori, dacă prietenul lui Mac ar fi avut o puşcă, Mac ar fi putut s'o împrumute dela el, nu Mac?

Houghton se sculă dintr'o săritură.

— Haidem! spuse el. N'avem timp acum pentru pălăvrăgit. Să lucrăm!

Se zori să refacă bagajele şi ceilalţi se sculară pentru a-i ajuta.

Apoi procesiunea porni la drum în aceeaşi ordine.

La ora patru ajunseră la o parte a pădurii cunoscută indigenilor sub numele de „Desişul mare de spini".

CAPITOLUL XXII

AL TREILEA RENGHIU AL LUI MACQUART

E principala curiozitate a acestei părţi din pădurea Nouei Guinee; mile întregi de tufişuri spinoase înalte de şase picioare, întretăiate de mii de cărări cari alcătuesc un labirint cu atât mai de nedescurcat cu cât, dealungul acestor cărări, copacii se răresc şi-l imposibil de găsit puncte de reper.

Acolo unde cresc aceşti spini nu mai creşte alt-

ceva și ei alcătuesc un zid teribil, tot atât de nepă-
runs ca și un baraj de sârmă ghimpată.
— Acum intrăm în meleaguri păcătoase, spuse
Wiart, dar le vom putea trece înainte de asfințitul
soarelui; drumul este puțin mai întortochiat, dar eu
îl cunosc și la nevoie busola ne va pune pe calea
cea bună.
— Inainte, spuse Hull.
Wiart, Macquart și Jacky o luară înainte, Hull urma
puțin mai încolo împreună cu ceilalți doi; tot mer-
gând, Houghton îl luă la rost pentru indiscreția lui.
— N'aveai nevoie să atingi această chestiune cu
Wiart, spuse el.
— Care chestiune?
— Ei, ce dracul? despre plata pe care i-am da-o.
Două sute de lire! Ce sunt 200 de lire pe lângă
ceeace sperăm noi să găsim?
— De unde poate el să știe ce sperăm noi să
găsim? întrebă celălalt. Eu aveam de gând să-i dau
acestui Don Mustachie o sumă oarecare ca să se
îmbete imediat ce am fi mirosit apropierea comorii.
Nu știe nimic de speranțele noastre.
— Cine-o dovedește?
— Cine să i-o fi spus?
— De unde știi că nu i-a spus-o Macquart?
— Nu cred să fie până într'atât de idiot, spuse
Hull. Ce rost ar avea să mai amestece încă un individ
în secretul nostru?
— Ei bine, iată cum stau lucrurile: Tillman și cu
mine îl bănuiam pe Macquart că pregătește ceva
pentru a se descotorosi de noi trei și a se asocia cu
Wiart. Bineînțeles, nu-i decât o bănuială: dar dacă
s'au înțeles și dacă Wiart știe ce sperăm noi să gă-
sim, o ofertă de 200 de lire nu poate decât să-i întă-
rească hotărîrea de a-l ajuta pe Macquart. Față de o
propunere atât de meschină își va spune că-i mai

bine să riște totul împotriva noastră. Cred că ar trebui să-l punem în curent cu afacerea, să-l luăm tovarăș și să-l facem să mărturisească dacă Macquart a pus ceva la cale. Aș putea să-l iau deoparte diseară când vom poposi și să-l sondez, dacă ești și d-ta de acord.

— Să-l punem în curent! sări căpitanul. Dacă tot vrei s'o faci de ce să nu pui în curent toată Noua Guinee și să nu pui niște afișe la Sydney când ne vom înapoia, pentru a face cunoscut obiectul călătoriei noastre și suma pe care o vom fi câștigat.

— Cred că Houghton are dreptate, spuse Tillman. Mai bine să pierdem puțin decât totul. Macquart este o vulpe; te urăște și ar fi prea fericit să-ți poată juca un renghiu..

— Ascultați! întrerupse Houghton.

Își urmau drumul pe o cărare de spini nu departe de Macquart și ceilalți cari erau în față și li se păruse că aud, foarte departe în urma lor, ca o voce care-i striga.

O voce de femee, evident; apoi totul reintră în tăcere.

Se uitară înapoi, dar nu puteau vedea nimic mai departe de 20 metri. Deși copacii erau destul de rari pentru ca să se poată trece ușor printre ei, ansamblul lor împiedica vederea, fără a mai pomeni că drumul urma o linie neregulată.

— La drum, spuse Hull, altfel îi pierdem din vedere pe cei dinaintea noastră. Poate că era o pasăre; în orice caz, nu ne privește.

Își reluară drumul și discuția și Hull sfârși prin a ceda.

— Ei bine, spuse el, dacă sunteți convinși de ce spuneți, nu vreau eu să vă contrazic: Mac va trebui să-l plătească pe individul acela din partea ce i se

va cuveni. Ne-a stricat afacerea și n'are decât să plătească pentru prostia lui.

Ajunseseră acum la o porțiune a „Marelui desiș de spini", care alcătuia pur și simplu un labirint de cărări. Acest labirint se întindea pe nenumărate mile pătrate, nimeni nu putea spune câte căci nimeni nu le măsurase și nu le făcuse harta.

Toată această regiune este urâtă de indigeni și socotită ca reședința duhurilor rele; nu-i de mirare, căci nu se poate imagina ceva mai sinistru decât această încâlcire de cărări mărginite de spinișul posomorât.

Macquart, Wiart și Jacky, cari mergeau tot în cap, dispărură la un cot al drumului și când ceilalți ajunseră acolo, se pomeniră în fața unor cărări pline de cotituri, plecând în toate direcțiile și nu mai văzură nici urmă de Macquart, Wiart și Jacky.

S'ar fi putut spune că-i înghițise pământul.

— Uite! strigă Hull, ce s'au făcut farsorii aceia?

— Au șters-o, răspunse Tillman.

Chipul său se îngălbenise și buzele i se uscaseră așa încât trebui să și le umezească.

Houghton, făcând mâinile pâlnie la gură, strigă după ei. Nu-i răspunse nici un sunet.

— Repede! spuse Hull. Jos sacii și să fugim după ei!

Aruncă jos sarcina: ceilalți făcură la fel și se repeziră pe cărarea cea mai lată; aceasta se despărțea în trei; altele; fiecare apucă pe una din ele, având grijă să strige din când în când pentru a păstra legătura.

Nu găsiră pe nimeni și după câtva timp, temându-se ca să nu se piardă unul de altul, făcură cu toții cale'ntoarsă, dar numai pentru a constata că nu-și mai găseau drumul. Tot felul de canale și ramificații pe cari le depășiră fără să le bage în seamă, alcătuiau

acum o problemă mai grea de rezolvat decât aceea a sfinxului.

Cu toate acestea, tot strigându-se mereu unul pe altul, reușiră să se adune iar; dar acum erau rătăciți, fără cea mai vagă idee despre calea de urmat, iar prețioasele lor pachete erau pierdute.

Intunericul n'avea să întârzie să vină brusc, ca un capac care se închide; și n'aveau nimic de mâncat.

— O! ce ticălos nemernic! strigă Hull. Ar fi trebuit să-l împușc ca pe un câine! E a treia festă pe care mi-o joacă. E vina mea, căci aș fi trebuit să știu la ce să mă aștept.

— Dobitocul de Jacky o fi trecut de partea lui; spuse Tillman.

Houghton păstră un minut tăcerea, apoi declară:

— Inseamnă să pierdem timp, dacă stăm să-i înjurăm, sau chiar să ne gândim la ei, înainte de a fi pus mâna pe ei. Ceeace ne rămâne de făcut, este să ieșim din cercul acesta infernal. Avem o busolă și, urmând mereu o direcție precisă, vom ieși noi la capăt. Fluviul curge dela nord spre sud; noi trebue deci, să mergem către apus sau, cel puțin, s'o apucăm pe cărările cari se apropie cel mai mult de direcția aceasta.

— Să fiu al dracului dacă-mi mai aminteam de busola asta! spuse Hull.

Deschise cutia, o așeză orizontal și se orientă.

Cărarea din fața celeia pe care se afla mergea drept spre vest și ei o porniră într'acolo, cu mintea ușurată de o greutate enormă.

Abia acum, fiind pe cale de a se salva, începeau să-și dea seama de grozăvia situației. Jungla aceasta de spini își avea personalitatea ei proprie, răutăcioasă și rău voitoare; încurcăturile ei erau acele ale unui spirit răutăcios și hotărât să-i distrugă.

Cărarea pe care o urmau mergea vreo 100 de

metri în linie dreaptă, apoi cotea la dreapta și în cele din urmă spre nord.

— Ne-am păcălit, fir-ar a dracului de treabă! strigă căpitanul.

— Haideți, spuse Tillman. Inutil să ne oprim. Nu vom mai vedea mult timp clar.

Se grăbiră și ajunseră într'un loc de unde porneau trei drumuri, din care unul mergea spre apus.

O luară pe acesta din urmă care-i conduse frumușel până la o cotitură care cobora drept spre sud.

Tillman simți că încep să-i transpire palmele.

Cel mai groaznic efect al unui labirint este demoralizarea pe care o provoacă.

Hull, într'un moment de mânie la culme, aruncă busola departe de el; aceasta se prinse de zidul de spini și rămase suspendată.

Apoi își încrucișă brațele.

Tillman și Houghton se uitară unul la altul: apoi Tillman desprinse busola și o băgă în buzunar.

— Nu mă pot obișnui cu asta, spuse Hull ca și cum s'ar fi adresat unei a patra persoane nevăzute. Nu se fac asemenea lucruri — să-l ia dracul pe ticălosul acela! Și când te gândești că-l aveam la îndemână, că-l puteam face terci și că l-am lăsat să-mi scape!

Tillman îl apucă de braț.

— Haide, spuse el. Vorbele nu folosesc la nimic. Singura noastră șansă este să mergem mereu. Vom ieși noi într'un fel sau altul și atunci ne vom socoti noi cu Macquart.

Această ultimă idee păru să-l readucă pe căpitan la realitate și porniră iar la drum.

Dar tocmai atunci îi învălui noaptea tropicală cu totalitatea ei. Păru să se ivească brusc din pământ o ceață și stelele se aprinseră pe cer.

Își continuară drumul orbește; mai era încă destulă

lumină pentru a le permite să-şi vadă drumul, dar o oboseală neînchipuită se abătu asupra lor.

Umblau de dimineaţă, fără altă întrerupere decât masa de amiază şi întărâtarea care le ajutase să lupte împotriva oboselii îşi producea acum reacţiunea.

Tillman se opri lângă un copac căzut dealungul cărării.

— Am face bine să ne oprim şi să ne odihnim, spuse el. Combustibil avem. Focul ne va ţine tovărăşie. Ajutaţi-mi să rup câteva crengi.

Copacul era căzut de destul de mult timp pentru ca ramurile să fie şubrede fără a fi putrede şi în câteva minute, avură o cantitate îndestulătoare de surcele. Houghton scoase din buzunar o cutie cu chibrituri: lemnul se aprinse din prima dată şi după un minut focul se încinse.

Se aşezară împrejur.

Trebue să fi trecut prin pustietăţi pentru a aprecia valoarea unui foc.

Un foc mai conţine şi altceva decât căldură şi lumină. Oamenilor şi câinilor le aminteşte în mod inconştient de bucătăria taberelor, odihna de seară gustată de mii de ani cât am fost nomazi. Trecutul mort retrăeşte în foc, după cum retrăeşte şi în muzică. Nu în jurul unui ţăruş de cort s'a construit prima locuinţă, ci în jurul unei vetre.

Asupra lui Hull îşi produse focul cel mai mare efect. El îşi scoase luleaua, o umplu şi o aprinse. La lumina focului, Houghton văzu printre mărăcini un smochin sălbatec şi tăie cu cuţitul câteva fructe, având grija să-şi păzească degetele de spinii subţiri.

— Uitaţi-vă, spuse el. N'o să murim nici de foame nici de sete: sunt o mulţime de fructe dinr'astea prinprejur; venind încoace am văzut câteva tufişuri. Pare să fie singurul fruct care creşte printre spinii aceştia groaznici. Gustaţi!

Tillman luă o smochină, îi scoase ţepile, o mâncă i o găsi excelentă; dar Hull refuză să se atingă de le deocamdată, mulţumindu-se cu tutunul şi cu gân- ul la Macquart.

Inteligenţa lui ciudată părea să-i fi eliminat pe illman şi Houghton; s'ar fi spus că această afacere u-l privea decât pe el singur; şi părea să injure barta tot atât cât şi pe Macquart, deşi nu-i spunea e nume.

— E foarte crud, spuse el, foarte greu. Nu, mul- mesc nu vreau pachetul acesta cu ace. Când veï găsi vreo mâncare cum trebuie n'am să spun nu, dar u vreau să-mi umplu stomacul cu porcăria asta. E umplit să fii ţinut în loc de gardul acesta de mără- ini care face ocoluri la fiecare pas. E o glumă proastă entru un marinar să-l pui în faţa unor astfel de tânci pe uscat. Şi când te gândeşti că am avut o uşcă bună în mână şi că nu i-am ciuruit pielea spe- ietorii aceleia de vrăbii atunci când am avut ocazia. festa pe care mi-a jucat-o şi la Sydney în faţa de- itului de tutun. Intrat să-mi cumpăr o ţigară, nu am mai văzut când am ieşit. In timp ce-mi aprin- leam ţigara l-am văzut prin fereastră şi până să se tingă chibritul, dispăruse. Aş fi trebuit să ştiu că ipul acesta nu-i un om: e o coţcărie cocoţată pe işte labe şi pusă în mişcare de un diavol, asta-i şi u altceva. De ce nu i-am turtit mutra cât am avut mp? Acelaş lucru a fost şi acum patru ani când m'a isat narcotizat într'o cârciumă şi a şters-o cu banii nei.

— Ţi-a luat mulţi bani? întrebă Houghton pentru lăcerea de a ceva mai curând decât din in- eres pentru în ie.

— Nu-i atât ceeace mi-a luat, spuse căpitanul în loi peri, cât felul în care mi i-a luat. M'a lăsat pe un banc de nisip, asta-i. Şi n'am mai dat ochii cu

el niciodată până în ziua când l-am întâlnit la Sydey.

Lăsase luleaua să i se stingă şi era pe cale s'o aprindă când deodată scăpă chibritul şi sări ca ars.

Cineva îi striga.

Vocea pe care Tillman şi Houghton o mai auziseră în cursul după-amiezei, le păru mai limpede şi mai apropiată de data aceasta.

„Hei, hei, hei!"

— Ehei! răcni el. Unde eşti? Ehei!

Chemarea se reînoi şi mai aproape încă şi la o oarecare distanţă pe cărare, la lumina stelelor, zăriră printre copaci o formă albă, asemănătoare unei fantome.

CAPITOLUL XXIII

CHAYA

Banda pe care Macquart o ducea la pierzanie fusese urmărită toată ziua de către Saji şi Chaya îl întovărăşea pe acesta.

Era o jucărie pentru ei să-i urmărească fără a fi văzuţi şi mentalitatea lui Saji se dovedea prin faptul că deşi o avea alături de el pe Chaya, obiectul celor mai vii dorinţe ale sale în viaţă, nici n'o vedea din cauza obiectului lui imediat.

După cum am spus-o deja, mintea lui avea ca nişte apărători; cum pornea la vânătoare, devenea un simplu vânător, uitând de tot ce nu era prada sa. In această afacere, el nu-i acorda nici o atenţie Chayei.

La amiază, când expediţia făcu popas pentru dejun, Saji şi Chaya îi pândiră printre copaci şi când porniră iar la drum, făcură şi ei la fel.

Saji îşi dădea bine seama că Macquart se întovărăşise cu negustorul de cauciuc pentru a-şi prăpădi tovarăşii.

Trecând printr'o sită în faţa unui tribunal dovezile lui Saji, sau mai curând motivele care-l convingeau despre intenţiile lui Macquart, nu s'ar fi putut găsi o bază îndestulătoare pentru a obţine o condamnare. Totuşi, după câte observase Saji şi auzise, cu instinctul său care nu da greş la fel cu cel al unui câine, era convins de intenţiile lui Macquart.

Dar nu ştia în ce fel avea să procedeze. Se gândi mai întâi că Macquart, încrezându-se în obişnuinţa lui Wiart cu pădurea, avea de gând să-i facă pe ceilalţi să cadă într'una din cursele acelea pe care le sapă indigenii pentru a prinde animalele sălbatece; dar totul i se lămuri când ajunseră la marele labirint de spini.

Wiart cercetase locul în două rânduri şi în toată siguranţa, căci avusese prevederea să însemne copacii. Wiart, când nu era sub înrâurirea alcoolului era un înflăcărat iubitor al pădurii şi puţini oameni cunoşteau ca el arborele de cauciuc şi locurile unde creşte.

Mai era şi naturalist şi deci nu se putea să nu-l intereseze pădurea de spini.

Saji, ajungând acolo, înţelese imediat scopul expediţiei, dar nu voi să intre. De altfel nici n'avea nevoie s'o facă. Instinctul îl împingea să se înapoieze la ţărmul fluviului, să se ascundă lângă coliba lui Wiart şi să aştepte întoarcerea acestuia şi a lui Macquart, convins fiind că se vor întoarce singuri. Atunci ar putea să continue să-i urmărească, căci după planul stabilit de mama Chayei, nu trebuia să-l omoare pe Macquart înainte de a fi ajuns la capătul drumului şi să-i fi descoperit locul unde era într'adevăr ascunsă comoara lui John Lant.

— Eu mă duc înapoi, spuse Saji după ce banda dispăru în desişul spinos. Negustorul de cauciuc şi cu celălalt îi duc acolo pentru a-i face să piară, apoi ei

doi se vor înapoia. Eu mă duc mult mai repede decât ai putea tu s'o faci, pentru a-i aștepta.

— Du-te, spuse Chaya. Mă pot întoarce și singură.

Peste o clipă Saji dispăruse.

Chaya era bine informată asupra desișului de spini, deși nu intrase niciodată acolo; știa că era vizuina duhurilor rele; sângele dyak care curgea în vinele ei și toate tradițiile vechi, rămase în mintea ei, o îndepărtau de locul acela. Dar Houghton intrase acolo pentru a muri și ea îl urmă fără a sta pe gânduri, după cum pilitura de fier urmează magnetul.

Chaya nu știa nimic despre dragoste și nici nu se gândise vreodată la înțelesul acestui cuvânt. Când Saji își manifestase acest sentiment pentru ea, îl respinsese avansurile, cum ar fi oprit manifestările unui câine, și el nu mai insistase.

O singură dată îi mângâiase el încet mâna și ea își smulse mâna cu violență, înfuriată, fără a-și da câtuși de puțin seama de motivul acestei furii.

Cu Houghton, era cu totul altceva. De când îl văzuse pentru prima oară, nu-i mai ieșise din minte. Reprezenta pentru ea ceva cu totul nou: un om ca Wiart sau ca negustorii de cauciuc cari veneau câteodată prin sat, dar totuși complect altfel.

Și Wiart îi făcuse curte. Odată încercase chiar s'o sărute: ea îl respinsese ca și pe Saji cu aceeași inconștiență și neștiință despre rău.

La Houghton însă nu găsea nimic comun cu ceilalți doi, nu numai din cauza frumuseții lui care o fermeca, ci și din cauza personalității lui, a puterii lui de a atrage și de a-i reține gândurile.

Ideea că el era în pericol trezi în ea tot atâta spaimă ca și când ar fi fost ea însăși amenințată.

Cât despre ce s'ar fi întâmplat cu Tillman și Hull, nu-i păsa câtuși de puțin.

Când se angajă în labirint, ceilalți erau deja cu

mult înaintea ei. Cărarea pe care o urma nu păstra nici urmă de trecerea lor și curând trebui să aleagă între două drumuri atât de asemănătoare încât păreau gemene.

Ea apucă pe cel pe care nu trebuia, îl urmă câtva timp și se opri să asculte, părându-i-se că aude niște voci. Spinișul este numai iluzii pentru o persoană singură și care trage cu urechea.

Strigă de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns. Vocea ei o auziseră Tillman, Houghton și Hull. Dacă i-ar fi răspuns, totul s'ar fi petrecut altfel: dar ei își urmaseră calea către soarta lor, iar Chaya, neprimind răspuns, merse între ai ei.

Ajunsă într'un loc unde cărarea se despărțea în trei, ea alesese una la întâmplare, îi urmă cotiturile și sfârși prin a se rătăci la fel cu obiectul cercetărilor ei.

Totuși ea nu se lăsă ci își continuă sforțările nu pentru a se salva pe ea, ci pentru a-l găsi pe Houghton. Nu se gândea deloc la propriul ei pericol, după cum nu se gândea la faptul că, dacă l-ar regăsi pe Houghton, s'ar afla amândoi în aceeași situație, pierduți în spiniș!

Il căuta pur și simplu, mânată de teribila pasiune care abia începea să se trezească în ea: ceva mare ca marea, tot atât de puțin cuminte, tot atât de puternic.

Cu stăruință avea să-l găsească, altfel avea să moară de disperare.

Se pomeni deodată la încrucișare de trei drumuri și văzu pe jos trei pachete, cele pe cari le aruncase Hull și tovarășii săi. Ii văzuse făcând aceste pachete și desfăcându-le la amiază și iată că acum zăceau acolo pe pământ. Ce să însemne asta?

Se așeză lângă pachete și începu să cugete. Oare Macquart și cu negustorul de cauciuc să-i fi omorât

pe ceilalți? Nu era nicio urmă de luptă sau de sânge. Pachetele zăceau acolo așa cum fuseseră aruncate, fără ca ceva să arate motivul pentru care fuseseră părăsite.

Începu iar să strige, dar nu primi nici un răspuns. Șezând acolo, singură singurică, ascultând cu atenție, ea percepu în liniștea perfectă adevărata voce a acestui labirint, murmurul bâzâitor a milioanelor de insecte cari populează acest haos verde și înșelător.

Rămase vreo cinci minute nemișcată, așteptând, privind, ascultând.

Apoi se sculă, privi în toate părțile, adună pachetele și porni la drum, luând-o la întâmplare pe cărarea din fața ei.

Pachetele deși nu prea grele, erau totuși greu de purtat. Își atârnă unul de umăr, puse al doilea la subțioară și luă al treilea în mână. Nu le simțea greutatea și nu-i păsa de echilibrul lor nestabil, neavând timpul să se gândească decât la omul pe care-l căuta.

Veni și întunericul.

Fu un moment groaznic pentru Chaya. Întunericul îi cuprinsese mintea după cum cuprinsese lumea, și vagi spaime îi apărură în față. Moartea, foametea, rănile și nici măcar groaza de a se simți singură și pierdută n'o puteau abate dela ținta ei și nu contau pentru ea în comparație cu spaimele de noapte, aceste îmblânzitoare de suflete.

Fantomele tuturor credințelor superstițioase, cari urmăriseră cândva mințile strămoșilor ei, se trezeau acum în mintea ei și dansau o horă care-i paraliza gândurile. Ar fi vrut să se ascundă, dar n'avea unde. Atunci, ca și cum întunericul ar fi strivit-o cu greutatea sa, se ghemui la pământ, sub strălucirea stelelor.

Pe această cărare, ca și pe majoritatea celorlalte de altfel, copacii creșteau rari și ramurile lor, mișcându-se

încetișor la adierea nocturnă, întunecau stelele pentru a le lăsa apoi să apară iar pentru o clipă.

N'ar fi putut spune de cât timp zăcea așa copleșită când deodată ajunse până la ea un miros care o trezi din somnolență.

Era un miros de lemn ars.

Una din facultățile cari se capătă trăind ca Chaya în junglă, este puterea de a traduce în gânduri sau imagini mintale mesagiile cari vin sub formă de sunete sau mirosuri. Mirosul acesta de ars trezi imediat în mintea Chayei imaginea unui foc de tabără.

Ridicându-se dintr'o săritură, ea întoarse încetișor capul, sondând aerul în toate direcțiile. De remarcat este că ea nu adulmeca vântul, ci respira pur și simplu; apoi, asigurându-se că ardea undeva un foc prin apropiere și că fumul îi era adus de către adierea ușoară, ridică de jos pachetele și reluă drumul pe care-l urmase imediat de a fi copleșită de spaimă și întuneric.

Ajunsă la o încrucișare de drumuri, ea alese direcția cea mai apropiată de aceea a vântului și în locul unde această cărare se despărțea în două, stăruința îi fu răsplătită.

Pe cărarea din stânga, ea văzu la o oarecare distanță un foc.

Începu să strige numaidecât și primi pe dată răspunsul lui Hull.

CAPITOLUL XXIV

NOAPTEA

Răspunse și ea din mers, strângând cu toate puterile pachetele, înaintând voioasă, abia respirând și râzând singură

— Uite o femeie, spuse Hull.

— Ne aduce pachetele, spuse Tillman.

Chaya înaintă drept în cercul luminos așa încât lumina roșie o lumină până la brâu; nu părea să-l vadă pe Hull și pe Tillman; dădu drumul pachetelor unul după altul, fără a scoate un cuvânt, apoi fixându-și ochii negri asupra lui Houghton, îi strânse amândouă mâinile.

— Dumneata! spuse Houghton, prinzându-i-le între ale lui.

Câtva timp nu fu în stare să mai adauge nimic, iar ceilalți așteptau, în timp ce în liniștea înconjurătoare, deasupra murmurului îndepărtat al pădurii, se auzea pâlpâitul și trosnetul focului.

Ea le explică arătându-le pachetele și începură să înțeleagă tristul adevăr: această musafiră veselă era captivă, ca și dânșii, un fluture care reușise să se lase prins împreună cu muștele vulgare în această uriașă cursă vegetală.

Dar aducându-le pachetele, ea îndepărtase perspectiva morții de foame; erau salvați deocamdată; cât despre apă, nu puteau muri de sete atâta vreme cât aveau la îndemână aceste minunate fructe de cactus, fără a mai vorbi de frunzele de „saracenia" și de urcioarele acelea vegetale pe cari le văzuseră pe anumite liane.

Se așezară, Chaya și Houghton puțin mai la o parte, Hull, după ce mai puse lemne pe foc, își desfăcu pachetul și scoase niște alimente.

Căpitanul își recăpătase veselia. Amănunt caracteristic al mentalității sale, părea să nu se intereseze deloc de Chaia, nici să-i pese pentruce și cum îi urmărise. Pachetul și cu conținutul său îi ocupau toate gândurile.

— Pe legea mea, spuse el, credeam că n'am să mai pun niciodată o bucățică de carne în gură. Amatorii de smochine țepoase n'au decât să se desfete cu

ele. Eu nu mă pot obişnui cu porcăriile astea. Se spune că există oameni cari se hrănesc şi se delectează cu verdeţuri ca şi iepurii, oameni cari au totuşi destui bani pentru a-şi putea plăti o friptură. Nu spun că nu-mi place şi o varză bună când e cazul, dar trebue să fie la locul ei, adică la o distanţă respectabilă de o bucată bună de carne. Aş da acum jumătate din partea mea de comoară pentru o friptură cu cartofi şi ceapă şi o ceaşcă de cafea!

— Ei bine, se pare că va trebui să-ţi pui pofta'n cui, spuse Tillman, ocupat şi el cu conţinutul pachetului său. Dacă ajungi să mai miroşi vreodată o friptură, să spui că ai avut noroc. D-ta nu mănânci, Houghton?

— Nu mi-e foame, răspunse cel întrebat.

Şezând lângă Chaya, atât de aproape încât braţele li se atingeau, el apucase o mână sprijinită în pământ, mâna care părea să aştepte să fie capturată.

Mângâia palma puternică şi simţi că-i răspunde. Ştia că ea îl urmărise toată ziua, că se aventurase în labirint cu riscul propriei ei vieţi pentru a încerca să-l salveze, că era acum rătăcită ca şi el şi că moartea plana deasupra capului lor.

Gândul acesta nu-l neliniştea, sau mai bine spus îl neliniştea tot atât de puţin ca şi pe ea. Puterea dragostei este atât de mare încât moartea, afară de cazul că înseamnă despărţire, n'are nicio putere, împotriva ei, ci devine un lucru de nimic aşa cum este în realitate.

Tillman, care sfârşise de mâncat, se apucă s'o chestioneze pe Chaya. Fata îi descrise cursa rătăcitoare prin haosul spinos. Mai înainte nu se aventurase niciodată acolo, ferindu-se întotdeauna de locul acela misterios care trecea drept bântuit de duhuri.

Faima aceasta şi-o căpătase desigur fiindcă nu se mai întorseseră câţiva indigeni cari intraseră. Unul

din numele lui în limba papuașă era „Locul Confuziunii".

— Un nume foarte potrivit, spuse Tillman. Dar spui că negustorul de cauciuc a fost de câteva ori aici, cum de cunoaște el atât de bine locurile încât să ne fi adus până aici și apoi să scape el?

— Poate cunoaște duhurile rele? își dădu Chaya cu părerea.

— Nu m'ar mira de loc, spuse Tillman. In orice caz, e destul de bine, cunoscut de gin. O! ticălosul! Dacă pun vreodată mâna pe el...

— Pe ce vreau eu să pun mâna, spuse Hull care-și aprinsese luleaua, sunt favoriții lui. Aș vrea să stau instalat comod pe pieptul individului acela și să mă distrez cu favoriții lui. Nu m'aș servi de brici: un cleștișor mic mi-ar ajunge. Intre timp i-aș vorbi, cum fac și frizerii; i-aș arăta firele de păr pe măsură ce le-aș smulge; oricine ar vrea să-l jupoaie de viu, ar fi binevenit; eu m'aș mulțumi cu favoriții.

— Dacă am reușit să punem mâna pe el nu prea i-ar rămâne păr, spuse Tillman. Ceeace mă revoltă cel mai mult este că probabil ei sunt acum la ascunzătoare, săpând ca niște cârtițe. Hull, nu ți-am spus până acum nimic, dar îți amintești de corabia aceea arsă pe care Houghton și cu mine am văzut-o în lagună și despre care ți-am vorbit?

— Da, da, răspunse Hull. Ei și?

— Ei bine, eu cred că-i Terschelling.

— Corabia cu comoara?

— Chiar aceea.

— Dar corabia cu comoara n'a ars, obiectă Hull. Mac spunea că fusese scufundată lângă mal.

—A mințit. Corabia, înainte de a fi scufundată, a fost incendiată, arsă împreună cu tot echipajul.

Hull cugetă o clipă, apoi strigă:

— Dar cum dracul au ascuns aurul pe țărmul fluviului?

— Nici n'a fost ascuns pe țărmul fluviului, ci lângă lagună, undeva pe mal. Macquart ne-a târît pe noi în susul fluviului pentru a găsi un mijloc să se scape de noi. Barraconda ar putea-o scoate cu Jacky.

— Nemernicul! spuse Hull.

Cumpătarea limbajului său arată cât de adânc era turburat, deasupra tuturor înjurăturilor posibile.

— Există o mângâiere, spuse Houghton, de vreme ce avem pe Chaya cu noi. Wiart va fi cu siguranță ucis de către Macquart dacă reușesc să scoată corabia din lagună. Singurii cari vor scăpa cu viață vor fi Macquart și Jacky și încă și acestuia îi va veni rândul odată socotelile făcute la Sydney. Sunt convins de asta. Macquart nu-i un drac ci diavolul în persoană.

— O, doamne! gemu Hull, ca și cum ar fi avut crampe la stomac, când mă gândesc că individul acesta își umple acum buzunarele în timp ce noi stăm aici neputincioși să facem ceva pentru a-l împiedica. S'a mai putut așa ceva? Și noi avem puștile și pistoalele, pe când ei n'au nimic!

— Asta nu dovedește ce-i în stare să facă mișelia, spuse Houghton sever; asta ne dovedește ce poate face un singur potlogar, complotând împotriva a trei oameni cari au procedat prosteste. Acest reproș nu ți se adresează atât d-tale cât mie însuși și lui Tillman. Noi îl bănuiam pe tipul acela și am fi trebuit să-l legăm înainte de a veni aici. In sfârșit, lucrul e făcut și nu mai folosesc la nimic imputările. Nu ne mai rămâne decât o singură șansă, aceea de a ieși de aici înainte ca Mac să plece cu corabia.

— Da, spuse Tillman scuturând cenușa din lulea. Și nu vom putea face nimic dacă nu vom fi odihniți și bine dispuși.

Căscă, se întinse, apoi se culcă pe jos; după un minut un sforăit puternic anunță că doarme.

Hull nu întârzie să facă la fel, culcat pe burtă și cu capul sprijinit pe mâini.

Houghton se întoarse spre Chaya. Chipul lui era lângă ai ei și ochii ei îl fixau la lumina vagă a lunii cernută de tufișurile de spini și crengile copacilor.

Fără să fi schimbat vreodată un singur cuvânt de dragoste își spuseseră totul unul altuia.

CAPITOLUL XXV

MITOU

Se deșteptară în zori.

Chaya, care adormise cu capul pe umărul lui Houghton, fu prima care se trezi, Houghton nu închisese ochii. Ținând-o strâns de mijloc, simțind căldura corpului ei prin centura de aramă, respirând parfumul părului ei, el nu dormea, ci-și trăia visul vieții sale.

Fata se mișcă deodată, ridică capul, îl văzu pe Houghton și instinctiv, îl apucă de braț ca pentru a-l îndepărta... dar acest gest nu dură decât o clipă. Ultimele urme de somn dispărură, ochii ei pierzând expresia lor sălbatecă și rătăcită, se umanizară, se îndulciră și străluciră de dragoste.

Nu mai semăna cu Chaya pe care o făcea să râdă bătălia dintre scorpion și scolopendra, cu Chaya care-l fugărise la marginea pădurii distrându-se să-i scape mereu, nici chiar aceea care-i urmărise ieri cu Saji, necunoscând adevărata cauză a atracției ei către Houghton.

Aceea de azi era o ființă nouă, o femee fermecătoare, caldă și vie. Sălbăticia dispăruse, dar frumusețea sălbăticiei rămăsese și-i dădea femeii un farmec nespus și de neînțeles.

— Chaya, murmură Houghton, strângând-o lângă el, te-am așteptat toată viața. Ascultă-mă, înainte de a se deștepta ceilalți: ești a mea și n'am să te mai las să pleci niciodată.

Chaya suspină adânc, apoi îi aruncă brațele în jurul gâtului, fără a spune un cuvânt. Ridică spre el gura cu ovalul perfect și ochii a căror adâncime întunecoasă conținea toate misterele pădurii și ale mării.

Hull nu văzu nimic. In timp ce se freca el la ochi, îndrăgostiții se despărțiseră. Il împinse cu piciorul pe Tillman, care sări în sus ca ars.

— Dumnezeule mare! spuse el. Credeam că suntem ieșiți de aici și întorși pe bordul Barracondei. Cât e ceasul?

— Aici nu există ceas, răspunse Hull. Soarele s'a sculat înaintea noastră și e timpul să plecăm. O! Blestema-l-ar Dumnezeu pe ticălosul acela. Il țineam de barbă, în vis și când colo stau tot atât de prost ca și ieri!

Căscă de câteva ori, se întinse, se sculă dintr'o săritură, își trecu degetele prin păr, apoi se întinse din nou ca pentru a se asigura de puterea rinichilor săi.

Omenescul lui Hull era colorat cu animalitate și animalul ascuns în om nuse arăta niciodată atât de bine ca atunci când mănâncă sau se trezește.

— Cred, spuse Tillman, că putem să și mâncăm ceva înainte de a porni. E o mare greșeală să te pui la treabă cu stomacul gol.

Atacară proviziile. Chaya tăia niște smochine sălbatecă și adună niște fructe mici roșii carí creșteau în tufișuri printre spini. Nu voi să se atingă de nimic altceva.

Il privi mâncând pe Hull, care părea s'o farmece și s'o distreze în acelaș timp. O caracteristică încân-

tătoare a ei era această veselie copilărească pe care situaţia lor disperată nu reuşea s'o strice.

Ronţăi fructele culese şezând lângă Houghton, căutându-i din când în când mâna pe furiş, uitându-se apoi la Hull şi ascultând conversaţia pe care nu reuşea s'o urmărească întotdeauna.

Căutau căile şi mijloacele de evadare ca nişte copii cari ar discuta o problemă de algebră, când deodată le atrase Tillman atenţia asupra unei forme mici întunecate care se mişcă pe cărare şi se apropia tot ascunzându-se după copaci.

— E o maimuţă! strigă Hull.

Chaya care se sculase şi-şi pusese o mână streaşină la ochi, începu să râdă.

— E a mea, spuse ea. E Mitou...

Cu mult timp înainte, omorâse Saji la o vânătoare pe o maimuţă femelă care purta un pui în braţe; Chaaa, care-l întovărăşea, luă micul animal şi-l crescu. Era favoritul ei; o escorta întotdeauna dela distanţă, sărind de obicei din copac în copac în direcţia urmată de ea.

In ajun, plecând cu Saji, ea o legase pe Mitou. Scăpase probabil şi-i regăsise urma.

Fata explică aceste fapte în câteva cuvinte apoi făcu câţiva paşi în întâmpinarea urmăritoarei ei. Dar Mitou era timidă. Evident că înfăţişarea albilor nu-i prea place. Se repezi într'un copac şi Chaya, în picioare dedesubt, începu să-i vorbească în limba indigenă.

— Să fiu al dracului dacă nu-i vorbeşti ca unei fiinţe omeneşti! spuse Hull.

— Las-o în pace, spuse Tillman. S'ar putea ca animalul acesta să ne ajute să ieşim din labirint. A urmărit-o din sat şi a găsit-o; ar putea tot atât de bine să meargă şi înapoi.

Sub influenţa alintărilor Chayei, văzură maimuţa

coborând din creangă în creangă, apoi pe umărul stăpânei ei cu o labă de după gâtul acesteia și privind cu melancolie pe Hull și pe tovarășii săi.

Chaya continuă să vorbească ca și cum i-ar fi dat explicații, apropiindu-se din ce în ce de ceilalți.

— Ne va conduce poate, spuse ea. Nu știu... s'ar putea; dar n'am nimic pentru a o lega.

Mitou purta o zgardă din ierburi și probabil că-și rosese funia. Tillman pricepu numaidecât ce voia să spună tânăra fată și căutându-se prin buzunare, scoase o sforicică de 6—7 picioare.

Chaya, așezându-se și luând-o pe Mitou în brațe îi legă sfoara de zgardă.

O lăsă să zburde un moment pentru a o obișnui cu frânghia, apoi se sculă și-i vorbi din nou.

Mitou, cu un aer de înțelepciune de neînchipuit, o ascultă și porni la drum în direcția din care venise.

Ceilalți, aducându-și pachetele, o urmară pe Chaya.

— Asta-i bună! remarcă Hull. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi fi obligat să mă țin după o maimuță! Nu ne lipsește decât o flașnetă pentru ca bâlciul să fie complet. Uitați-vă la ea: nu s'ar spune că are cinci labe?

Intr'adevăr, coada lui Mitou semăna destul de bine cu o labă suplimentară. Mergea în patru labe și nu prea repede. Se oprea pentru a adulmeca frunzele și, din când în când se repezea pe un trunchi de copac cât de departe îi permitea funia.

Chaya, dându-și seama că i-ar conduce mai repede dacă ar fi liberă în elementul ei, îi deslegă funia.

In clipa următoare Mitou se legăna din creangă în creangă; când copacii erau prea îndepărtați unul de altul, cobora iar pe pământ; și, deși uneori cam înceată, înaintarea era sigură.

Pe una din cărările pe cari le urmară făcură o descoperire stranie, aceea a unui schelet omenesc pe

jumătate ascuns sub niște plante târîtoare; vreun indigen, rătăcit de mult prin spini, murise desigur de foame, sau pur și simplu de frică, și-și lăsase oasele acolo, tot așa cum își lasă insectele rămășițele în capcana dioncei.

Nu se opriră pentru a examina lugubra descoperire, ci grăbiră pasul.

— Scheletul acesta nu mă încântă de loc, spuse Hull. Asta nu poartă noroc.

— Haide, nu mai vorbi copilării! răspunse Tillman. Norocul nu există.

— Așa! insistă căpitanul. In orice caz nenorocul există și mi se pare că noi l-am întâlnit. Nenoroc? Ei bine, vă pot afirma că da. Ia o corabie și schimbă-i numele, apoi pleacă în călătorie și ai să vezi. Totul e baftă sau ghinion în lumea asta și ai să-ți dai și d-ta seama de asta, tinere, când vei fi trăit cât și mine.

La o oră după ce Mitou îi conducse încoace și încolo, se pomeniră în fața cenușii focului lor.

Maimuța îi adusese înapoi la punctul de plecare.

Chava se așeză și-și ascunse fața în mâini, iar ceilalți rămaseră în picioare lângă ea ca încremeniți și fără a scoate un cuvânt.

In realitate, abia în clipa aceea începură să-și dea seama de îngrozitorul efect produs de către labirint asupra creerilor. Avură senzația că sunt ținuți... prin nimic, că sunt batjocoriți de... neant.

Aveau aer, libertate, uzul cuvântului și cu toate acestea un vrăjitor nevăzut îi ținea tot atât de sigur ca și cum ar fi fost legați fedeleș cu niște frânghii.

Hull, pesimistul, fu primul care rupse tăcerea.

— Ei bine, trebue să scăpăm de aici, asta-i tot. Presupun că scheletul acela și-a pierdut deja toată înrâurirea acum că ne-am înapoiat de unde am plecat. Inutil ca fetița să-și facă sânge rău: ea a făcut

ce-a putut, dar aș împușca bucuros malacul. N'am încredere în animalul ăsta.

— Ascultă-mă, spuse Tillman. Văicăreala nu folosește la nimic. Să plecăm iar și să ne încredințăm norocului.

Houghton, îngenunchie lângă Chaya, îi vorbea în șoaptă. Apoi se sculă.

Tânăra fată plângea: dar își sterse lacrămile, îi dădu mâna lui Houghton și-i urmă pe ceilalți pentru o nouă încercare.

Această nouă sforțare dura de aproape o oră când fură alarmați de un țipăt al Chayei.

Intorcându-se o văzură îngenunchiată lângă un copac. Houghton stătea lângă ea și ea îi arătă ceva pe trunchi.

Cam la vreo patru picioare dela pământ, copacul era însemnat cu o lovitură de secure care desprinsese o bucată de scoarță. Era o rană veche, de câteva luni poate, dar făcută cu un scop definit și Chaya îi interpretă numaidecât sensul.

Alergă la copacul cel mai apropiat; negăsind nimic extraordinar ea luă la rând toți copacii și scoase curând un nou țipăt.

Când o ajunseră ea le arătă un semn la fel cu celălalt dar făcut puțin mai sus. Tillman înțelese totul dintr'o privire.

— Vedeți! spuse el; fata a găsit semnele făcute probabil de către Wiart. Datorită ei, suntem salvați.

Chaya o luă înainte și trebuiră să întindă pasul pentru a o urma. O singură privire a ochilor ei vii și obișnuiți să observe îi ajungea pentru a distinge copacii însemnați cu o crestătură.

La încrucișări nu întâlnea nici o dificultate, căci erau însemnați mai mulți copaci pentru a arăta direcția adevărată. Pe cărările drepte semnele erau mai rare; s'ar fi putut lipsi de ele, dar autorul lor, impre-

sionat probabil de către pericolele acestui loc teribil, făcuse cât mai multe.

Spaima care-i copleșise până atunci dispăruse complet; renăscură la viață, fiecăruia în parte i se schimbă dispoziția, după temperamentul său propriu..

Tillman începu să fluiere, Houghton mergea în tăcere, lucirea ochilor săi dovedind alinarea sufletului. Suferise mai mult decât ceilalți.

Hull, congestionat, înjurat, trimitea amenințări la adresa lui Macquart și-și promitea să se distreze cu favoriții lui Wiart.

Nu avură prea mult de mers; cam după o milă semnele dispărură odată cu apariția cărării dela marginea pădurii

Ne mai găsindu-se între două ziduri de spini, încercară cu toții senzația unor oameni scăpați din ghiarele unui uriaș răuvoitor.

Atmosfera pădurii era cu totul deosebită de aceea a labirintului; și un orb și-ar fi putut da seama de contrast. In aerul nemișcat al spinului se simțeau ca niște prizonieri într'o celulă: întreaga viață se oprea în pragul acestei întortochieri, afară de aceea a insectelor bâzâind printre spini. In pădure, dimpotrivă, papagalii țipau și pălăvrăgeau, kangurii cățărători zburdau printre crengi, vântul mișca frunzele, încărcat cu mirosurile copacilor și aducea o răcoare care venea poate dela mare.

— Domnul fie binecuvântat! strigă Houghton.

Chaya, ducând-o pe umăr pe credincioasă Mitou, se uită împrejurul ei.

Era iar în elementul ei și putea să-și descopere instinctiv drumul, înzestrată cum era cu un simț de orientare mai fără greș decât o busolă. Fata le servea acum de ghid: Houghton mergea lângă ea și ceilalți veneau în urmă. Era puțin trecut de amiază și aveau

înaintea lor aproape o zi de mers pentru a ajunge la fluviu.

Acum era o alergare după aur. Dar, pe când în desiș erau prizonierii încurcăturii, acum aveau drept paznic distanța. Nu puteau să alerge și nici măcar să înainteze repede. Călătoria le impunea o economie a întregei lor energii. Uneori găseau drumul împiedicat de liane atât de dese încât trebuiau să le taie cu cuțitul, iar oboseala îi silea să se oprească din când în când pentru a mai prinde puteri.

Trebuiră să lase în drum bagajele, nepăstrând în buzunare decât o mică parte din alimente și ar fi aruncat bucuroși puștile și cartușele dacă s'ar fi putut.

Uneori vorbeau, odihnindu-se. Hull mormăia:

— Dacă ticăloșii aceia doi s'au întors la fluviu, au luat desigur barca pentru a se duce la lagună și atunci ce ne facem noi?

— Vom fi obligați să mergem pe jos spuse Tillman, și să coborîm dealungul țărmului cât vom putea de repede. Dar există șanse ca ei să fi ajuns la lagună tăind deadreptul prin pădure; Wiart pare s'o cunoască destul de bine.

— Mă întreb cât timp le va trebui pentru a încărca comoara, spuse Houghton. Ei drăcie! Imi fierbe sângele în vine când mă gândesc că vom ajunge poate la lagună tocmai la timp pentru a vedea Barraconda dispărând și că vom rămâne părăsiți aici în timp ce nemernicii aceia și cu Jacky o vor șterge spre Sydney.

— Nici să nu te gândești la asta, răspunse Tillman. Să te gândești este o cheltuială zadarnică de energie. Noi nu putem face decât ce e mai bun și atunci am ieșit din labirintul de spini. Haidem 'mai departe!

CAPITOLUL XXVI

VISATORUL

Hotărîrea de a pune mâna pe comoară, omorînd pe tovarășii săi dacă era posibil, fusese luată de către Macquart pe bordul Barracondei cu mult înainte de a ajunge la fluviu.

Înainte de plecarea din Sydney, nu concepuse încă acest plan; mintea lui era ocupată în întregime numai cu pregătirile de plecare și, cu toate acestea, avea permanent o rezervă în privința condițiilor pe cari i le impuseseră Screed și cu ceilalți.

In sinea lui el se socotea liber să-i pungășească, dar fără să se fi gândit la felul în care s'o facă.

Pe bordul corăbiei, lăcomia lui, ura lui împotriva lui Hull și posibilitățile pe cari i le ofereau prezența și persoana lui Jucky îi inspirară prima parte a unei-tirii.

Povestea pe care o istorisise lui Screed și celorlalți nu indicase de loc poziția epavei și nici ascunzătoarea comorii. La drept vorbind, îi angajase într'adins pe o urmă greșită spunându-le că ascunzătoarea se află pe țărmul fluviului iar epava în albia lui. Decis să nu desvăluie locul exact până nu vor fi ajuns la fața locului, el socotea să rămână stăpân pe situație până la ultima clipă.

Înțelepciunea acestui plan i se dovedi pe bordul Barracondei. Când Hull îi insultă și-l puse să muncească, el își stăpâni mânia nu numai datorită voinței, ci și la gândul că, având în mână coada biciului, se va putea desigur folosi de el.

Luă așadar hotărîrea să nu spună nimic, să lase corabia în lagună și să-și ducă tovarășii până în satul dyak. Odată acolo, avea să găsească poate un

mijloc să scape de ei, după care, cu ajutorul lui Jacky, totul ar fi fost ușor. Studiase caracterul negrului și-l socotea drept o adevărată negație, un mecanism pus în mișcare de către orice voință mai tare și Macquart nu se îndoia de propria-i autoritate.

Singurul punct negru în acest plan era chestiunnea siguranței. Era care prudent pentru el să se întoarcă în satul din care fugise înainte cu 15 ani.

Macquart era foarte iscusit; dar oamenii cei mai iscusiți își fac adesea iluzii. Acești 15 ani petrecuți rătăcind prin lume i se părură 15 secole. Învățase să uite atâtea lucruri încât își închipuia că fusese uitat și el, neștiind sau neamintindu-și că viața într'o comunitate mică nu se aseamănă cu aceea a orașelor mari și că memoria unui sat este mai credincioasă decât aceea a unui mare oraș.

Cu toate acestea, el nu poate alunga o vagă neliniște. Dar o dorință nebună de a se socoti cu Hull, dorința de a-și însuși toată comoara și dușmănia nelămurită pe care i-o inspira Screed, alcătuiau niște factori prea puternici pentru a mai fi învinși de teama nelămurită pentru siguranța lui personală.

Un alt factor era dorința sau instinctul care-l împingeau să se înapoieze la locul care-i fusese fatal lui Lant și care putea să devină și pentru el obsesia comună asasinilor, atracție născută din repulsie.

Odată planul stabilit, el se conformă întocmai. Lăsând Barraconda în lagună, îi făcu pe tovarășii săi să urce fluviul. Prima întâlnire cu Wiart, această prezență a unui martor alb îl cam zăpăci puțin, dar nu avu nevoie să stea mult timp în tovărășia acestui personagiu pentru a recunoaște în el un ajutor și un instrument trimis de dracul în persoană.

Pentru a căștiga timp organiză comedia săpăturilor pe limba de pământ ieșită în fluviu, apoi, asigurat

fiindcă Wiart era copt și pregătit pentru afacere, îi desvălui brusc totul.

Nimic nu-l putea seduce mai curând pe Wiart: ca slujbaș însărcinat cu strângerea cauciucului, primea 2000 de dolari pe an și clima îi distrugea sănătatea.

In caz de nereușită n'aveau să fie decât trei cadavre în plus în junglă iar el s'ar întoarce din nou la cauciuc; în caz de succes, avea să capete o sumă neînchipuită vreodată și să aibă la dispoziția sa toate desfătările civilizației sub toate formele.

Wiart nu era omul care să se piardă în cugetări, altfel n'ar fi suportat atât de ușor viața dusă până atunci. Nu se gândi nici o clipă că aurul acesta, pentru care era el gata să facă orice, era mai periculos de atins decât dinamita în acțiune, atunci când servea un Macquart drept legătură la această atingere.

Departe de asta: cu bucuria unui școlar căruia i se propune să meargă la furat mere, el îl ajută pe celălalt să-și alcătuiască planul infernal și mai rău încă, se prinse să-l și aducă la îndeplinire.

Cunoscând pădurea și posibilitățile ei, avu ingenioasa idee să și-o ia de complice.

El n'avea să ajute la ucis; pădurea avea să însărcineze cu asta prin intermediul fiicei ei, desișul de spini.

Ori jungla n'avea decât o singură cale de intrare în partea dinspre nord. La prima lui cercetare, Wiart își însemnase drumul; sigur de a se putea înapoia, el se aventurase foarte departe și, printr'o simplă întâmplare, eșise din desiș prin partea de vest. Abea cu câteva săptămâni înainte de venirea lui Macquart și a tovarășilor lui, el făcuse o nouă expediție în căutare de cărbuni și știa că dacă locul era sigur pentru el și pentru cei cari-l întovărășeau, era periculos de moarte pentru oricare nenorocit care s'ar aventura fără să știe de existența semnelor.

După ce pătrunsese destul de adânc și într'un moment când ceilalți erau la oarecare distanță în urmă, așteptase ca o cotitură a drumului să-l facă să dispară în dosul copacilor pentru a da cuvântul de ordine: „Pas alergător!"

Restul se cunoaște în ce-i privește p[illegible]all, Houghton și Tillman.

Cât despre Macquart și cei doi tovarăși ai lui, ei nu scoaseră un cuvânt până în clipa în care, sub conducerea negustorului de cauciuc, se văzură ieșiți din labirint.

Dezbătuseră chestiunea de a ști dacă să-i spună sau nu lui Jacky. Wiart era de părere să-i spună totul și să-și asigure complicitatea lui; Macquart refuzase însă.

— Dacă ne putem descotorosi de ei atât de ușor precum spui, la ce să-i mai spunem și negrului? spuse el. N'are să știe dacă au rămas în urmă, de bună voe sau nu și nici nu cred să aibă atâta creer încât să-și pună întrebarea: dacă trebue să dăm explicații, mai bine să așteptăm până vom fi pe mare.

Wiart acceptase această părere și acum ieșiți din labirint și urmați de Jacky, se îndreptau spre vest, sub conducerea lui Wiart.

Acesta era ceva mai mult decât un bețivan obișnuit. Jumătate Englez, jumătate Olandez, tatăl său fusese botanist și trimis de către guvernul Țărilor de Jos în misiune de studii în pădurile insulei Borneo.

Wiart se născuse cu instinctul pădurii în sânge. Nu se putea rătăci, mai ales în pădurile acestea pe cari le cunoștea atât de bine. Urma acum linia de despărțire dintr'un tufiș vast de „dommaras" și o încâlceală de camfori, salcâmi și lemn de teck; apoi ocoli un teren mare mlăștinos unde creșteau din belșug arborii de cauciuc și palmierii de „nisaj".

— Ești sigur că urmezi drumul cel bun? întrebă Macquart.

— Absolut, răspunse Wiart. Aș putea recunoaște drumul și după miros. Dar să nu pierdem vremea pălăvrăgind, căci aș putea să ajung la un teren mai descoperit înainte de căderea nopții. In fața noastră se întinde un spațiu mare puțin împădurit care ne va duce la mai puțin de o milă de fluviu, unde copacii se îndesesc iar. Dacă-ți aduci aminte, l-am traversat azi dimineață... dar poate că nu l-ai băgat în seamă. De obicei nu ești atent la aceste luminișuri relative în în pădure; pentru mine, însă, cea mai neînsemnată rărire de tufișuri constituie un semn tot atât de sigur cași o tăbliță cu nume de stradă.

— Să mergem mai departe, spuse Macquart.

La asfințitul soarelui se opriră pentru a se odihni și a îmbuca ceva.

— Ei, spuse Macquart cu gura plină de mâncare, iată-ne în sfârșit, cu mâinile libere; deacum înainte totul e ușor pentru noi, afară dacă tipii aceia reușesc să scape din capcana lor; dacă ies cumva de acolo și pun mâna pe noi, ei bine... sunt înarmați.

Wiart păstră un minut tăcerea, apoi spuse:

— Inutil să-ți bați capul; lasă-le lor grija asta; vor avea timp îndeajuns înainte de sfârșit. Și în afară de asta, chiar de-ar scăpa. ce-ar putea spune? E vina noastră dacă ei s'au rătăcit?

— Iți garantez că Hull nu va sta să întrebe a cui e vina. Ar fi absolut de prisos să încerci să te justifici. Ar trage la prima vedere. Il cunosc. Ar fi pierdere de timp să încerci să parlamentezi cu el sau să-i ceri iertare.

— N'are decât, spuse Wiart. Să facă ce-o vrea după ce va fi ieșit de acolo. In ce mă privește, sunt foarte liniștit.

Porniră iar la drum la lumina stelelor și a lunei care răsărea.

In lumina astrului pădurea părea verde, un verde

de peșteră submarină în care pătrund câteva raze de soare; lianele atârnate de copaci semănau cu niște frânghii iar orhideele cari creșteau pe ele ca niște plante marine. Maimuțele știind instinctiv că cei trei oameni nu erau înarmați, îi bombardară cu nuci de cocos și bucăți de lemn; dar ei nici nu ridicară măcar capul.

Puțin înainte de miezul nopții, ajunseră la fluviu și ocolind satul, coborîră la debarcader. Acolo Macquart, după ce-și luă din cort casmaua și lopata, așteptă pe Wiart care intrase în colibă să-și ia banii și pușca.

Barca era legată la debarcader, și lângă ea se afla o pirogă, aceea a lui Saji.

— Avem noroc, spuse Macquart. Mi-a fost frică să nu ne fi furat cineva barca sau să n'o fi luat curentul. Nu ne-ar mai fi lipsit altceva pentru a ne strica toate socotelile: din fericire nu s'a întâmplat nimic.

— Dacă ar scăpa cumva de acolo, interveni Wiart, ne-ar putea urmări în piroga asta; sunt tocmai trei locuri în ea.

— Lasă-te în grija mea, spuse Macquart.

Se apropie de pirogă și desfăcu funia de fibre, apoi fără a-i da drumul, se urcă după tovarăși în barcă și o îndepărtară de țărm.

Piroga și barca intrară în curent și Macquart, care așezase cârma în timp ce Wiart trecea în față, nu văzu o formă întunecată care apăru pe jumătate din tufișurile de lângă debarcader, apoi se ascunse din nou.

Macquart, punând mâna pe pirogă, câștigase un al doilea punct în jocul pe care-l juca cu soarta. Nu știa însă de nimic. Ignora complect că fusese recunoscut de către femeea care de 15 ani îi aștepta înapoierea, sau că fusese urmărit de către Saji. In acest moment nu-i păsa de altceva decât de ținta aproape atinsă.

După o jumătate de milă se opri din vâslit, și or-

donând lui Jacky, care ședea în partea dinapoi să ridice piroga de funie, o desfundă și o răsturnă.

Piroga se scufundă ca o sticlă plină și barca își reluă drumul. Fluviul, ușor învesmântat în ceață și luminat de lună, curgea într'un decor de feerie prin pădurea sonoră și argintată. Liliacii mari treceau pe deasupra capetelor lor și din când în când săritura unui pește desemna niște cercuri pe apă.

Câte un fluture mare și alb păros se învârtea deasupra lor, asemănător unui fragment de ceață, pentru ca apoi să dispară în ceață.

Duși de curent și ajutați de vâsle făceau 5 noduri, așa încât ajunseră la deschizătura lagunei în mai puțin de 2 ore.

Barraconda era așa cum o lăsaseră, legată de copacii depe țărm. O mulțime de maimuțe mici se urcaseră pe bord, dar nu stricaseră nimic; la apropierea bărcii se împrăștiară și se refugiară în copaci, de unde priveau curioase la nouii veniți.

Macquart lipi barca de corabie și se cățărară pe bord unde Wiart se prăbuși declarându-se la capătul puterilor.

— Trebuie să mă culc și să trag un pui de somn, spuse el. Sunt în picioare de ieri dimineață și nu mai sunt la prima tinerețe. Nu-i nevoie să compromitem afacerea prin prea multă grabă. Soarta celorlalți este hotărîtă: dacă prin imposibil ar scăpa, n'ar avea o barcă pentru a ne urmări. La ce bun să ne spetim în asemenea condițiuni.

— Foarte bine spuse Macquart. Iți dau 4 ore pentru dormit. Atunci (va fi soarele aproape să răsară. Cât mă privește pe mine, nu pot închide ochii.

Deschiseră ușa cabinei și coborîră; Wiart se trânti și nu întârzie să sforăie.

Macquart după ce aprinse lampa, se așează la masă fumând. Avea la îndemână mâncare și băutură câtă

vrea, dar nu se atinse de nimic. N'avea nevoie nici de întăritor, nici de stimulent. Nu dorea nimic altceva decât să şadă acolo şi să fumeze.

Reuşita lui era completă. Avea Barraconda cu doi oameni cari să-i ajută s'o manevreze. O jumătate de milion de lire sterline aştepta să fie încărcat; şi se socotise şi cu Hull.

Ura lui Macquart împotriva lui Hull era o pasiune care trăda firea acestui om. Hull nu-i făcuse nici jumătate rău cât îi făcuse el căpitanului. Felul în care îl tratase pe bordul Barracondei ajungea pentru a explica această ură, vor spune unii. In realitate, ea nu făcea decât s'o sporească, dar n'avea nimic comun cu cauza ei.

Macquart îl ura pe Hull pentrucă acesta apăruse la Sydney tocmai în clipa când trecuse peste toate obstacolele. Era o încălcare a trecutului său tocmai în momentul psihologic când îşi pusese la cale un viitor nou. Hull era întruchiparea tuturor greşelilor lui Macquart, a răutăţii lui, a crimelor sale, a incapacităţii lui în general.

Mai reprezenta şi un eventual părtaş la beneficii, dar această consideraţie cântărea mai puţin decât prima şi sufletul lui Macquart se răsvrătea împotriva acestui om cu toată nespusa-i răutate.

Ei bine, se socotise cu Hull, făcuse ce voise cu Tillman şi Houghton: nu-i 'mai rămânea decât Screed care aştepta liniştit la Sydney pentru a înghiţi cu lăcomie partea lui din beneficiile expediţiei.

Hotărî în sinea lui că nu aşa se vor petrece lucrurile. Screed cu toată dibăcia lui îşi închipuia că avea expediţia sigură în mână prin simplul fapt, că pentru a se putea folosi de banii găsiţi fără a risca să trezească bănuieli şi să provoace o anchetă, le trebuia un paravan, un om de afaceri bogat în relaţii şi având cont la bancă.

Dar Screed nu se gandise niciodata la Wiart. Acesta, în ciuda năravului său şi a situuaţiei de agent al unei firme, avea multe legături în coloniile Olandeze; în spiritul întunecat al lui Macquart se desfăşura în acest moment un plan care să-i permită să folosească legăturile lui fără ca Wiart să-şi aibă partea lui din pradă.

Nu se poate avea încredere într'un beţiv. Wiart trebuia să dispară; deocamdată, însă, îi putea fi de mare folos. Jacky avea să piară cel din urmă, după ce-şi va fi terminat treburile. Pretenţiile grozave ale aurului erau imperative. N'avea voie să rămână niciun martor al acestei afaceri.

Macquart era atât de absorbit de gânduri, încât nu băgă de seamă cum fugea timpul. Ar fi putut să pară cufundat într'un somn plin de vise. Insfârşit se sculă întinzându-se. Apoi se întoarse pentru a se uita la Wiart care sforăia cu guralarg deschisă.

Macquart zâmbi privind îndelung forma aceasta prăbuşită în faţa lui. Apoi aprinse soba pentru a-şi face nişte cafea. Puse pe masă nişte biscuiţi şi conserve de carne, lăsându-l pe Wiart să doarmă până în ultima clipă.

In cele din urmă îl trezi.

Wiart se ridică, căscă, îşi plimbă privirea împrejur. Timp de o clipă nu-şi dădu seama unde se afla. Apoi revenindu-şi complet, scoase un picior peste marginea patului.

— Am visat că mă rătăcisem în desişul de spini, spuse el, şi că nu-mi mai găseam semnele.

Se frecă la ochi, se sculă şi se aşeză la masă.

— Unde-i negrul? întrebă el.

— Jacky? pe punte. Şi-o fi pregătind ceva pentru dejun în bucătărie. Am făcut eu cafeaua pe lampa de spirt pentru a nu-l avea în spinare.

Wiart îşi bău cafeaua.

— Şi acum presupun că nu avem nimic mai bun de făcut decât să ne ducem la ascunzătoare şi să aducem aurul pe bord.

Macquart se frământă; nu prea era în apele sale.

Chaya era singura supravieţuitoare a acelui trecut de care se temea vag. N'o văzuse pe mama ei şi aproape deloc de Dyaki. Destul de curagios pentru a se întoarce pe scena omorului lui Lant, nu era îndeajuns pentru a se informa despre Dyaki sau să se apropie de satul lor.

— In orice caz, spuse el, ea nu ştie nimic. Nimeni altul decât mine n'are habar de locul unde e comoara. Ei bine, dacă eşti gata, să ne apucăm de treabă.

Se urcară pe punte şi-l găsiră pe Jacky ocupat, după cum bănuise Macquart, să mănânce dejunul pe care şi-l pregătise în bucătărie.

Il aşteptară să termine, apoi coborîră în barcă şi deslegară otgoanele. Fixară apoi remorca. După aceea traversară laguna cu barca pentru a găsi un loc potrivit pentru corabie.

Cerul era deja bine luminat şi ajungând la ţărmul opus, întrezăriră vag. sub barcă, scheletul Terschellinului.

— Era o corabie mare, spuse Wiart, pe care acest spectacol părea să-l fascineze.

— Destul de mare. Uite-i partea dinapoi. Ei bine, o să aducem yawl-ul aici şi o să-l fixăm la rând; camforul acesta o să ne arate poziţia.

Se înapoiară la corabie, prinseră funia de corabie şi începură să vâslească.

Earl conda cedă destul de uşor. Greutatea e[illegible] aducă într'o poziţie bună lângă ţărm. Fură cât pe ce s'o isbească de partea dinapoi a epavei; dar sfârşiră prin a o scoate la capăt şi în momentul când razele soarelui începură să lovească din plin ramurile de

sus ale copacilor ei prinseră corabia de ambele capete.

— Acum, spuse Macquart, ne apucăm de săpat.

Obrajii i se îmbujorară iar ochii străluceau de emoție. Aveau pe bord încă o cazma. O luară pe țărm, împreună cu o busolă și trei coșuri de fibre împletite. Jacky și Wiart luară târnăcopul și cele două lopeți, iar Macquart busola. Acesta se îndreptă deadreptul spre sud și pornind dela partea dinapoi a epavei, îi conduse vreo 100 de metri prin pădure apoi se opri o clipă, privind împrejur și părând să asculte. S'ar fi spus că-i era frică să nu fie urmărit sau surprins prin copaci și din când în când, chemarea răgușită și sfâșietoare a unui „cacatoes".

Macquart porni mai departe.

Acum copacii se răreau din ce în ce și dintr'odată terenul se înălță în fața lor; formând un deal mic pe care nu creșteau decât niște plante asemănătoare unor „pandanus" dar fără fructe.

Această colină rezultase din înălțarea acelorași straturi cași Stânca Amvonului situată la intrarea fluviului: în vârf se termina cu două stânci de structură asemănătoare în totul aceleia a Amvonului, deși nu erau mai înalte de 6 sau 7 picioare.

Erau la vreo zece metri una de alta. Macquart, ajuns între ele, se așeză ca sleit de puteri.

Wiart, în picioare lângă el și aruncând o privire asupra împrejurimilor, observă că erau la o înălțime destul de mare pentru ca privirea să treacă pe deasupra copacilor spre sud, în timp ce înspre nord copacii ascundeau complet fluviul.

De fapt, terenul era acoperit înspre sud mai ales cu manghieri puțini și înalți ale căror rădăcini se cufundau în terenul mlăștinos și cari se întindeau până la coastă.

— Ei, întrebă Wiart, mai avem mult de mers?

— Am ajuns, răspunse Macquart bătând pământul cu palma.

— Bine.

Puse jos târnăcopul și se așeză lângă Macquart.

Jacky rămase în picioare cu cele două cazmale în mână și-și plimba privirea împrejurul său. Ochii săi rătăceau spre pădurea de manghieri, deasupra căreia plutea o ceață ușoară albăstrue.

Jacky aparţinea ordinei privitive de lucruri. In toate rasele indigene se întâlnesc tipuri de oameni de cari pare încă legată atmosfera epocii de piatră. Nu afirm că nu se întâlnesc indivizi de felul acesta și în ţările foarte civilizate dar faptul este mai izbitor la rassele negre pentru că specimenele sunt mai autentice și mai puţin șlefuite.

Jacky era un voinic de șase picioare, tăiat ca în piatră. Tillman spunea, fără să exagereze prea mult, că era voinic cât trei. In ciuda puterii sale și a staturii sale, făcea mai curând efectul unui copil decât al unui bărbat. Intâi de toate, avea mintea primitivă aproape până la copilărie; apoi, avea mișcările mlădioase ca acele ale unui copilaș.

Acest animal superb avea o minte tot atât de ușuratecă, de superficială și de nestatornică ca aceea a unei păsărele, o minte ocupată cu lucruri mici, imediate, nu un spirit rău, ci unul atât de puţin speculativ și de schimbător încât putea fi condus spre rău sau spre bine de către orice inteligenţă hotărâtă să-l înrâurească.

Jacky ţipase la o întrunire a Armatei Salvării; fusese expus ca o legumă, ca un exemplu frumos a ceeace poate realiza sforţarea creștină exercitându-se asupra unui teren primitiv; spărsese capul unui om într'o încăerare în Taillis street, salvase viaţa unui copil pe punctul de a fi înghiţit de un rechin, în Lane Cove, ajutase la un furt cu efracţie. Tot ce i

se prezenta era bun pentru el; felul său de a proceda depindea de împrejurări şi de vreo influenţă din afară.

Tillman, care-l angajase pentru expediţie, era adevăratul lui stăpân. Cu toate acestea, Jacky nici nu se întrebase măcar ce devenise Tillman şi ceilalţi, nici dacă fuseseră trădaţi. Asculta de ordinele lui Macquart — tot aşa cum îşi urma Barraconda funia de remorcă şi acum stătea acolo în contemplaţie — fără alt gând decât vagile impresii ale peisagiului.

După un moment de odihnă, Macquart se sculă şi apucă târnăcopul.

Această scenă amintea întrucâtva farmecul care plutea asupra poveştii lui Aladin, singur cu vrăjitorul chinez în câmpia pustie deasupra peşterii cu comoara.

Wiart o simţi, uitându-se la Macquart care, acum palid şi loarcă de sudoare, îşi scotea haina şi după ce pusese iar mâna pe unealtă, rămase o clipă ca paralizat, clătinându-se, plin de nehotărâre şi s'ar fi putut crede — de frică.

In clipa aceea hotărâtoare, părea imposibil ca să fie comoara acolo. Lucrul acesta care îl vrăjise timp de 15 ani, care-l urmărise în toată lumea, respingându-l prin frică şi atrăgându-l prin dorinţă, devenise pentru el o obsesie, aproape o religie.

Era întruchiparea tuturor dorinţelor lui, dosul unei medalii bătute de către o divinitate care-l condamnase la o viaţă de eşecuri şi crime. Acum însfârşit putea arunca o privire asupra a tot ce-i lipsise, a tot ce nu putuse atinge, a tot ce văzuse dela distanţă şi dorise.

Macquart nu era un personagiu josnic. Fără defectele fatale ale caracterului său ar fi putut deveni un om mare. Era rău cu desăvârşire. Beţia, viciul, lenea, pot fi îndreptate; sunt boli funcţionale ale

sufletului de care trebue să te desbari pe măsura ce sufletul creşte şi-şi atinge vârstnicia. Boala lui Macquart era însă o diformaţie în sămânţa şi ţesutul spiritului său, o lipsă, o orbire faţă de rău, o sălbăcie negativă devenind activă când dorinţele erau zădărnicite sau întărâtate. Criza de nehotărâre şi de ezitare nu dura prea mult; ridicând târnăcopul, se puse iar pe lucru.

Terenul era tare la suprafaţă, dar mai jos cu câteva degete pământul moale şi nisipos promitea o muncă uşoară pentru cazmale.

Macquart sfărâmă metodic pământul pe o suprafaţă de 10—15 picioare pătrate. Apoi lăsând târnăcopul, îl chemă pe Wiart în ajutor şi începură să sape. Punctul ales era jumătatea distanţei dintre cele două stânci. Lucrau în tăcere, cu înverşunare, făcând să sboare pământul în dreapta şi în stânga, în timp ce Jacky le ajută din când în când şi schimbă pe Wiart, curând istovit.

După 20 de minute de muncă grea, se opriră. Apoi reluară lucrul, lucrul cel mai greu care-l întreprinsese vreodată cineva. Abia când casmaua începe să scoată la iveală disperarea şi numai atunci, îşi lă seama căutătorul de comoară de proporţia sarcinei sale.

Macquart, obosit, galben ca un mort, se oprise tocmai când Wiart, care reluase cazmaua din mâinile lui Jacky isbi un obiect tare, ridică unealta şi scotând un strigăt ca şi cum ar fi desgropat ceva teribil, împrăştia pe jos conţinutul cazmalei. Scoase o lopată plină de piese de aur, amestecate cu bucăţi de lemn şi cu pământ.

Piesele de aur erau foarte puţin înegrite.

Macquart nu scotea un cuvânt. In picioare, cu cazmaua în mână, se uita pe rând la aur şi la Wiart

care, îngenunchiase şi-şi arăta descoperirea cu degetul.

... să nu înţeleagă ce se întâmpla; apoi, deodata, căzu în genunchi, râzând ca un nebun şi scormonind cu mâinile locul unde lovise cazmaua, Luând pumni de piese, le ţinea în palma deschisă pentru a le arăta lui Wiart, care, trecându-i un braţ pe după gât, pe jumătate nebun, scotea nişte strigăte nearticulate, copilăreşti şi făcând să-i curgă metalul galben printre degete.

Era un tablou înspăimântător de turburare mintală.

O pasăre trecând pe deasupra capetelor lor, îşi întinse umbra asupra gropii. Macquart scoase un ţipăt şi întinse o mână protectoare deasupra comorii, apoi ridică ochii şi văzu pasărea. Ca şi cum acest incident l-ar fi făcut să-şi recapete minţile, el se sculă, îşi scutură mâinile de pământ şi-şi ridică părul de pe frunte.

— Jumătate sunt piese englezeşti şi aproape jumătate englezeşti; sunt şi olandeze. Ai spart una din lăzi; n'a, uite lemnul. A putrezit tare. V'a trebui să băgăm de seamă. Drace! am pierdut deja sute de dolari cu graba d-tale: uite cum ai împrăştiat monedele!

Ridică o monedă australiană şi tot vorbind o ţinea între degete parcă nu i-ar mai fi putut da drumul. Nu putea scăpa de această fascinaţie, nici măcar la gândul că era în posesia unei grămezi de mii şi mii de piese asemănătoare. Tot pălăvrăgind o freca de mâna stângă ca şi cum ar fi vrut s'o pipăie cu un nou sistem nervos. Wiart, cu chipul buhăit şi cu aerul lui de beţiv, asculta distrat şi râdea de imputările celuilalt.

— Le vom aduna, spuse el. La ce să te necăjeşti? Şi chiar dacă am pierde câteva am rămâne mai

săraci? Ceeace avem de făcut acum este să transportăm aurul pe corabie. Am făcut bine că am adus coșurile. Se sculă, luă un coș și începu să adune piesele curățindu-le de pământul cu care se amestecase. Macquart îi ajută, iar Jacky ghemuit, ținea coșul larg deschis.

Le trebui mult timp până să adune toate monezile împrăștiate. Apoi Macquart, cu mânecile suflecate, cufundă mâinile în lădița spartă și scoase cu pumnii plini restul conținutului ei.

— Mai sunt sute de cutii, spuse Macquart, așezându-se și ștergându-și fruntea, sute și iar sute. Le-am adus în saci; tot echipajul lucra în corvoadă dublă. Tone întregi de aur! Piesele englezești sunt deasupra, cele franceze și olandeze dedesubt.

— Să facem acum treabă gospodărește, spuse Wiart. Fără lopată; vom curăti cu mâinile pentru a nu sparge lădițele. Sunt toate grămadă, nu-i așa?

— Sunt așezate una lângă alta, răspunse Macquart.

Ingenunchiați unul în fața celuilalt, începură să scoată cu atenție pământul, până când descoperiră suprafața celei de a doua lădițe. Părea solidă, deși colțurile de metal erau mâncate de rugină. Desprinzând-o cu multă băgare de seamă, Macquart bägă o mână dedesubt pentru a o ridica; dar ea se sfărâmă numaidecât în bucățele și monetele se scurseră într'o cataractă sunătoare.

— S'o ia dracul! strigă Wiart. Asta o să ne dea de lucru.

Era adevărat. Dacă lădițele n'ar fi fost putrede, transportul până la țărmul lagunei ar fi fost o muncă grea, dar care s'ar fi putut face; dar în starea în care erau, să adune și să transporte tot acest aur împrăștiat era o sarcină înspăimântătoare, de ale cărei proporții abia acum începeau să-și dea seama.

Totuși nu se lăsară copleșiți. Se puseră pe treabă

și în mai puțin de o oră adunaseră toate piesele împrăștiate; primele două coșuri erau gata să fie transportate. Atunci își dădură seama că fiecare coș era prea greu pentru un singur om să-l poată duce, cel puțin un om alb. Jacky nu se împotrivea să ducă unul, deși chiar și pentru el era o încărcătură maximă.

Curmară greutatea luând unul din coșuri între ei, cu ajutorul unei cozi de lopată trecută prin mânere, în timp ce Jacky îi urma cu celălalt. Lăsară lângă ascunzătoare pușca și munițiile lui Wiart.

Găsiră foarte ușor drumul; nu făcuseră nici jumătate din distanță și văzură printre arbori oglinda lagunei; dar ajungând lângă Barraconda erau atât de istoviți de sforțările precedente și de transportarea sarcinei, încât se așezară o clipă pentru a se odihni.

— Ei drăcie! Treaba asta o să ne dea gata, până să-i venim de hac, declară Wiart. In viața mea n'am muncit atâta. Uite la mine, sunt leoarcă!

— Jacky, spuse Macquart, urcă-te pe bord și adu-ne un urcior cu apă, o sticlă cu gin și un pahar; ne-am câștigat un răcoritor.

Jacky, lăsându-și coșul pe țărm, se cățără pe corabie și se îndreptă spre cabina salon; se opri o clipă pentru a adulmeca, ca și cum ar fi simțit în aer ceva de care nu-și putea da seama. Apoi se aventură pe scară.

Nu coborâse decât patru trepte când deodată dispăru ca și cum ar fi fost aruncat înăuntru și un țipăt înspăimântător străpunse aerul.

Apoi se auzi o exclamație înăbușită, un zgomot de luptă și apoi se restabili liniștea. Cei doi bărbați rămași pe țărm se sculaseră dintr'o săritură și se priveau unul pe altul înspăimântați.

CAPITOLUL XXVII

INTRUSUL

Pe când se auzea zgomotul de luptă, Barraconda se clatină puțintel și suprafața lagunei se încreți ușor de jur împrejur. Apoi corabia nu se mai mișcă.

— Trebue să fie indivizii noștri cari au scăpat și s'au întors pe bord, spuse Wiart. Stau ascunși acolo și ne așteaptă.

— Nu, nu se poate, spuse Macquart, e altceva, poate că's indigenii.

Era alb de spaimă; nu fără motiv, căci nu se putea închipui ceva mai înfiorător și mai diabolic decât felul în care dispăruse Jacky. S'ar fi spus că-l înfășcase Barraconda între fălcile ei.

Macquart se întoarse brusc către tovarășul său.

— Repede, du-te adă pușca, eu rămân aici să supraveghez. Fugi, nu-i timp de pierdut.

Wiart dispăru alergând. Macquart, dându-se puțin înapoi, se rezemă de un copac, cu privirea ațintită asupra corăbiei. Pe când aștepta, ascultând, auzi un mare tărăboi în cabina Barracondei. Era un zgomot de farfurii trântite și sparte, urmat de o tăcere bruscă care intensifică la culme grozăvia misterului.

Indigenii n'ar fi procedat în felul acesta. Dacă l-ar fi prins si ucis pe Jacky, n'ar fi păstrat această tăcere mormântală.

Minutele trecură unul după altul, apoi un zgomot ușor îl făcu pe Macquart să se întoarcă.

Wiart se întoarse cu pușca.

— Este cineva pe bord, spuse Macquart în soaptă. Am auzit un mare tărăboi în cabină. Unul din noi trebue să se urce pe bord să se uite înăuntru în timp ce celălalt va fi pregătit să tragă dacă se arată cineva.

— Drept să-ţi spun, mi-ar place mai curând să te urci d-ta pe bord, declară Wiart. Nu sunt fricos, dar povestea asta îmi înghiaţă sângele; nu-i ceva natural.

— Natural sau nu, trebue să terminăm cu ea şi n'avem nici un minut de pierdut. Aurul ne aşteaptă să-l încărcăm şi noi ne pierdem timpul prosteşte. Nu-i o afacere prea plăcută, aşa că vom trage la sorţi.

Rupse două fire de iarbă de lungimi diferite şi le ascunse pe jumătate într'o mână pe care i-o întinse lui Wiart.

— Cine scoate firul mai lung merge pe bord, spuse el.

Wiart trase. Se uitară la cele două fire. Wiart îl avea pe cel mai lung.

Nu era fricos, dar stătu o clipă la îndoială. Apoi, luându-şi inima în dinţi, dădu puşca tovarăşului său, se duse drept la corabie, trecu peste balustradă şi se apropie de uşa deschisă a salonului. Se uită cu băgare de seamă în jos, apoi se întoarse spre Macquart pentru a-i face semn că nu vedea nimic. Apoi, punându-şi mână streaşină la ochi, se uită din nou.

Părăsind uşa salonului se apropie de o ferestruică; era însă închisă şi nu se deschidea decât dinăuntru; grosimea geamului nu-l lăsa să vadă nimic înăuntru.

Degetele sale rătăceau pe fereastră într'un fel de sforţare copilărească pentru a o deschide când deodată apăru pe uşă o mână care părea acoperită de o mănuşă de lână neagră şi aproape imediat apărură capul, umerii şi pieptul a ceeace semăna cu o maimuţă uriaşă.

Totuşi Macquart îşi dădu numaidecât seama cu cine avea deaface. Era, nu o maimuţă. ci fiinţa aceea foarte apropiată de om care, după poveştile indigenilor, locueşte în pădurile Nouei Guinee.

S'ar fi spus, în realitate, că-i un om care trăia re-

tras în pădurile primitive, ducea viaţa animală şi păstrase omenescul legat de el ca o ruşine.

Macquart fu atât de uimit de această apariţie încât nu strigă pentru a-l înştiinţa pe Wiart şi acesta care mai încerca încă să deschidă ferestruica, nu văzu fiinţa care apăruse pe punte decât în clipa în care se întoarse, auzind un zgomot uşor.

Wiart apucase un ţăruş pentru a încerca să deschidă geamul şi acum faţă în faţă cu această grozăvie care se materializa atât de aproape de el, din nenorocire pentru el, în loc să dea drumul ţăruşului de fier, îl strângea din toate puterile. E foarte posibil că noul venit nu l-ar fi atins altfel.

Rătăcind pe ţărm şi descoperind Barraconda, se urcase pe bord pentru a o cerceta. Era pe punctul de a se urca în clipa când îşi făcuse Jacky apariţia pe scară. Atunci, fiind sigur că toate acestea erau o cursă întinsă de negru, îl apucase de picior, îl trăsese jos şi-l ucisese. Când să pornească iar, auzisei paşii lui Wiart pe punte.

Auzindu-l umblând la fereastră şi văzând drumul pe scară liber, se urcase şi ar fi trecut poate direct peste bord dacă Wiart, în culmea spaimei, nu i-ar fi aruncat ţăruşul.

Proiectilul izbi monstrul în plin bot. Macquart care dusese arma la umăr, nu îndrăzni să tragă, atât de aproape erau adversarii unul de altul şi atât de tare îi tremura mâna. Animalul apucă omul cu amândouă mâinile şi-l scutură bine

Nu păru să facă nimic altceva. In clipa următoare era plecat. Wiart, întins pe punte, sughiţa. După câteva sughiţuri duse mâna într'o parte ca şi cum l-ar fi durut. Nu scoase nici un cuvânt şi nu se uită la Macquart. Mintea lui părea întunecată sau absentă. Apoi, deodată, în clipa când Macquart încăleca balustrada, Wiart se întoarse pe spate.

mutoc.

Macquart rămase nemișcat, plimbându-și privirea dela cadavru la locul unde dispăruse matahala printre copaci.

Câtva timp păru că nu-și dă seama de ce se întâmplase. Abia când îngenunchie lângă Wiart, îi ridică mâna și-i dădu drumul să cadă, înțelese că era mort. Atunci îi apăru brusc groaznicul adevăr.

Nu-i păsa deloc de viața lui Wiart. Ceea ce-l mâhnea profund, era faptul că dacă Jacky era mort sau grav rănit, el, Macquart s'ar găsi redus la neputință. Chiar dacă ar putea manevra singur Barraconda, cum să întreprindă singur transportarea auruluui?

Gândul acesta îi trecu prin minte dar el nu-i percepuse numaidecât adevăratul înțeles. Dând drumul brațului lui Wiart, se ridică și se apropie de ușa cabinei.

Se opri o clipă pentru a trage cu urechea, apoi îl strigă pe Jacky, dar nu primi răspuns. Jos era totul liniștit și tăcerea era accentuată de bâzâiul slab al mustelor.

Macquart coborî. Corpul lui Jacky zăcea trântit peste masă cu capul atârnat în jos. Lampa fusese măturată și o tavă cu farfurii și pahare sparte erau împrăștiate pe jos. Afară de asta nu se vedea nici un semn de dezordine sau de luptă, dar în aer plutea un miros vag de animal sălbatic și asta-i făcu rău lui Macquart.

Jacky era mort deabinelea.

Macquart deschise fereastra și respiră aerul curat de afară.

I se punea imediat o problemă să se descotorosească numaidecât de cadavrul lui Jacky. Nu-l putea lăsa acolo: trebuia să-l arunce peste bord. Se apucă de treabă dar, după zece minute, își dădu seama că-i depășea puterile.

Cu preţul celor mai mari sforţări, reuşi să tragă corpul până la piciorul scării, dar nu-l putu trage sus. Se opri pentru a cugeta. Nu-i veni nici o idee. Nu l-ar fi putut ridica decât cu ajutorul unei macarale, dar trebuiau doi oameni, unul pentru a manevra aparatul, celălalt pentru a mânui corpul. In afară de asta, n'avea nici mijloacele şi nici îndemânarea trebuincioasă.

Se aşeză o clipă pe marginea unui cũlcuuş. Se gândea, nu la cadavrul întins la picioarele sale, ci la aur.

Fu începutul unui coşmar. Aur! Aur! Acolo erau tone de aur aşteptând să fie ridicate, iar aici un mort pe masa cabinei, un altul pe punte... şi nu era decât un om cu o singură pereche de mâini pentru a înfrunta această muncă.

Chiar dacă reuşea să încarce aurul, cum să plece pe mare cu un cadavru în cabină? Să scoată singur corabia era deja o operaţie foarte îndoelnică; dar ce să mai spună şi despre groaznicul supliment al încărcării?

Presupunând că ar pune aurul în cabină şi că ar astupa toate găurile, cum ar putea intra în vreun port oarecare? Ar avea numaidecât o anchetă şi o vizitare a corăbiei: chiar dacă s'ar înapoia la Sydney, ofiţerul din port care s'ar urca pe bord şi căruia i s'ar refuza intrarea în cabină ar lămuri repede lucrurile.

Rămăşiţele pământeşti ale lui Jacky acţionau asupra lui ca şi cangea vânătorului de balene asupra balenei prinse. Nu se putea scăpa de ele şi trebuia totuşi să se scape cu orice preţ, altfel era înfrânt de ele, chiar dacă reuşea să aducă aurul pe bord.

In această clipă creerul lui Macquart nu era în stare să deosebească lămurit şi nici să cântărească exact lucrurile. După câteva minute se urcă pe punte.

Primul lucru pe care-l văzu fu cadavrul lui Wiart întins în poziția în care-l lăsase... dar un ochi îi lipsea deja și o pasăre de pradăă descria cercuri deasupra corăbiei.

In ținuturile acestea teribile, a fi mort este egal cu a fi sfâșiat.

Macquart privi îndelung spectacolul acesta macabru, apoi se apucă să arunce cadavrul în apă. Fu o sarcină extrem de grea, Wiart nu părea deloc dispus să se ducă; de câteva ori, în momentul când Macquart reuși aproape să-l treacă peste balustradă, lunecă iar pe punte și chipul său în plin soare păru să rânjească ca și cum și-ar fi bătut joc de sforțările celuilalt. Rana dela ochi îi dădu înfățișarea unui om care se bătuse, hainele îi erau în dezordine, gulerul pe jumătate smuls, cravata strâmbă.

Macquart se apucă iar de treabă; de departe s'ar fi putut crede că dădea afară pe beţiv de pe Barraconda. De data aceasta, reuși: corpul căzu în apă și fu luat de curentul fluviului.

Era ora unu. Macquart, care din zorii zilei nu luase nimic în gură, se simți slab din cauza oboselii și a lipsei de hrană. In afară de asta, simțea o ușoară buimăceală, sau mai curând un fel de neputință de a-și pune ordine în idei.

Găsi în bucătărie resturile lăsate de către Jacky, iar în sertarul din dreapta, tot felul de merinde: cutii de biscuiți, conserve de carne și legume, lapte condensat și altele.

In timp ce mânca, Macquart se uita în dreapta și în stânga. Citi etichetele cutiilor de conserve: extraordinarul situației poate fi apreciat după faptul că se gândi la ciudățenia și la greșelile gramaticale ale acestor reclame vulgare.

Locul în care se afla i se părea tot atât de îndepărtat de lumea obișnuită ca și planeta Sirius.

Din când în când auzea zgomotul apei clipocind pe scânduri și mai rar, câte un geamăt slab al cârmei. Nenumărate voci slabe scoteau nesfârșite mici zgomote pe cari le-ar fi putut distinge numai o persoană care n'ar fi avut nimic de făcut.

Spre exemplu, iuțeala curentului era schimbătoare: uneori un vârtej mai puternic mângâia prora și întorcea roata cârmei cu câteva degete spre dreapta: sau câte o buturugă pe jumătate scufundată atingea marginea corăbiei; sau, încă, un arpej slab de băsici arată că un izvor oarecare își descărca prea-plinul în albia lagunei.

Laguna aceasta, atât de liniștită și nemișcată în aparență, era în realitate în veșnică mișcare, fie că primea lemne plutitoare pe fluviu pentru a le arunca apoi afară, fie că-și urca sau cobora nivelul într'un chip misterios, independent de flux și reflux sau de debitul curentului, fie că astupa izvoare vechi în albia sa sau deschidea altele noi, sau în sfârșit se descotorosea de toate rămășițele pe cari pădurea tropicală le face să cadă în apă.

După ce-și termină masa, Macquart rămase să asculte zgomotele acestea vagi și nesigure. Își aminti dintr'odată de cele două coșuri cu aur părăsite pe țărm.

Părăsi corabia și apucă coșul pe care-l lăsase Jacky pentru a se duce înaintea morții. Cu prețul unor mari sforțări reuși să-l urce pe bord, apoi rămase nehotărît asupra a ceeace avea de făcut.

Era imposibil să îmagazineze ceva în cabină. Nu vroia nici măcar să coboare acolo. Îi mai rămâneau fundul corăbiei și cabina din față. Nu prea cercetase fundul, dar cunoștea cabina.

Se apropie de ușa acesteia, se opri o clipă, apoi, ca și un hamal care descarcă niște cărbuni într'o pivniță, răsturnă conținutul coșului. N'avea timp de pier-

dut dacă vroia să îmagazineze încărcătura aceea ale cărei proporții monstruoase, în comparație cu sforțările lui jalnice, îl chinuiau necontenit.

Era ca și cum ar fi fost în prezența unui munte de aur pe care trebuia să-l care bucată cu bucată în buzunare. Și la această muncă fantastică avea să se adauge, după ce va fi terminat-o, greutatea de a scoate singur Barraconda din lagună; fără a mai pomeni despre groaznica problemă consistând în a scăpa de rămășițele lui Jacky.

Numai într'un vis s'ar fi putut afla cineva într'o situație asemănătoare aceleia pe care o înfrunta Macquart împins de setea lui de aur.

Sub biciul acestui demon, toate puterile minții lui erau robite ideii fixe.

Se înapoiă la țărm cu coșul gol și se întoarse cu celălalt coș plin și-l vărsă prin ușă. Ascultă sunetul cascadei până la ultima notă, apoi, congestionat, respirând din greu, plin de o viață și o energie reînoită, porni spre ascunzătoare cu amândouă coșurile la subțioară.

Ajuns acolo, dădu la o parte cu băgare de seamă pământul de pe lădița următoare apoi începu s'o ridice încetișor. Cu toate măsurile de prevedere, lemnul putred se sfărâmă și monezile se împrăștiară. Neavând pe nimeni ca să-i țină coșul deschis, pierdu zece minute cu sforțări inutile încercând să-l țină cu deschizătura căscată.

Nu reuși și fu obligat să țină capacul cu mâna stângă și să umple cum putu mai bine coșul cu dreapta. Nu-i fu prea greu atâta timp cât erau piese din abundență, dar când ajunse la fund și trebui să adune ultimele piese împrăștiate, atunci începură necazurile.

Sarcina se impunea dela sine: era materialmente imposibil să lase o singură monetă. Pe când le aduna, graba îi striga :„zorește-te!" și-i amintea de munca

teribilă care-i mai rămânea de îndeplinit. Monetere trebuiau adunate până la ultima, căci fiecare din aceste părticele avea aceeași putere ca și massa: fiecare era un suveran sau un ludovic.

Fiecare din ele reprezentau patru sau cinci dolari. Pentru Macquart, care avusese veșnic deaface cu sărăcia, cinci dolari erau o putere de nerezistat.

Scâncea ca o femee, scormonind pământul să le adune.

Ziua era călduroasă și soarele ardea cumplit. Sudoarea îi curgea tot timpul șiroaie de pe frunte și o sete arzătoare îi usca gâtlejul.

Ultima piesă pusă în siguranță, apucă coșul de mânere și-l ridică cu băgare de seamă.

Avusese de gând să umple ambele coșuri, dar nu-și mai amintise; la drept vorbind, un singur coș era mai mult decât putea el duce.

La jumătate drum între ascunzătoare și lagună, unul din mânere se rupse, coșul se răsturnă și o ploaie de aur se împrăștie pe pământ printre frunze și iarbă. După un zornăit uș r de monete lovite între ele, nu se mai auzi decât țipetele papagalilor în copaci și șuerul vântului prin frunziș.

Macquart apucă cu băgare de seamă marginea coșului în partea cu mânerul rupt pentru a împiedica restul conținutului să cadă, apoi rezemând coșul de un copac, se apucă să-și caute bogăția pierdută.

Nu părea mâhnit de acest dezastru, dar în realitate era zăpăcit de lovitură. Nu-i greutatea ultimului paiu care face să se închine balanța, ci momentul psihologic. Acest accident care, mai devreme l-ar fi făcut pe Macquart să înjure, acum îl amuțise.

Dând deoparte frunzele mari și lianele târâtoare, îngenunchia pentru a aduna piesele. Ici-colo vedea strălucind câte un disc de metal galben și se repezea

asupra lui. Lumina nu era atât de vie din cauza frunzelor, dar lui îi ajungeau.

In timp ce el muncea din greu umblând în patru labe ca un animal, se produse o mișcare în frunzișul copacilor de deasupra lui. Apărură vreo 20 de fețe mici, privindu-l cum lucrează cu o seriozitate comică și puțin cam groaznică.

Fața maimuței este un rânjet când nu-i o schimonosire și nimic nu-i mai puțin asemănător cu o veselie sinceră decât această întruchipare a râsului; nu se putea închipui ceva mai puțin vesel decât aceste fețe micuțe pândindu-l pe Macquart.

Unul dintre animale culese un fruct mare și moale și-l aruncă.

Proiectilul îl atinse pe Macquart la rinichi și el se ridică scoțând un țipăt. Lovitura nimerise din plin. Macquart, care se credea singur, avu nervi zdruncinați.

Aruncă în jurul său niște priviri înebunite, zării pe călăii săi și le arătă pumnul.

Țipătul lui le speriase, dar văzură nuumaidecât că nu avea arme; conștiința că victima lor era înfuriată dar neputincioasă le umplu de bucurie.

Se apucară să-l bombardeze cu nuci, în timp ce el, prefăcându-se că nu le vede, se lăsă pe genunchi și băgă în buzunare piesele regăsite.

In clipa când se ridică, ceva care nu era o nucă îi lovi marginea pălăriei, sări pe umărul lui și căzu în fața lui pe o frunză.

Era o piesă de aur.

Comisese o mare greșală lăsând coșul la rădăcina unui copac, căci o mlădiță aeriană atârna de el: ea servise de scară maimuțelor pentru a captura coșul împreună cu conținutul său, din care vărsaseră cea mai mare parte pe drum.

Totuși mai rămânea îndeajuns pentru a le servi

drept muniții. Macquart, uitându-se la ele, primi un pumn de suverani drept în față.

Se întoarse și constată dispariția coșului. Atunci, uitând că-i un om, scoase un urlet de lup și începu să se urce în copacul cel mai apropiat. Tot cățărându-se, striga și înjura creaturile cari săreau la mare înălțime deasupra lui.

Deodată ramura de care se agățase se rupse: o alta îl opri în trecere, dar numai pentru o clipă, apoi ea pârâi sub greutatea lui și căzu pe ramura de dedesubt.

Se prinse de ea și rămase agățat în mâini la 20 de picioare de pământ.

Sus, maimuțele, încântate de această distracție neașteptată, continuară să-i arunce proiectile fără ca el să le mai dea atenție.

Neștiind la ce înălțime se afla, crezând că avea să moară căzând, se ținea cu toate puterile. Incercă să se mute pe ramură spre trunchiul copacului; era imposibil. Ar fi trebuit să rămână atârnat într'o singură mână și nu se simțea în stare s'o facă; în afară de asta creanga se îndoise sub greutatea lui.

Căderea era sigură și apropiată; nu putea să rămână atârnat la nesfârșit și între timp mintea lui adăpostea niște idei fantastice. Pădurea părea să fi conspirat cu John Lant împotriva lui. Copaci, maimuțe, frunze, liane și păsări, toate se înțeleseseră pentru a-i răpi viața. Se și vedea spânzurat acolo și ucis cu pietre de către maimuțe; tabloul i se înfățișa ca și cum ar fi fost vorba despre un alt om

In cele din urmă îl apucă un cârcel și căzu.

Departe de a muri, nici nu-și rupse măcar oasele, dar fu amețit și rămase pe jos un moment ținându-se de cap în timp ce lumea se clătina și se învârtea în jurul său iar maimuuțele, coborînd din creangă în creangă îl băteau cu nuci și-și băteau joc de el ca

pentru a arăta câtă răutate neobosită și fără margini poate scoate natura din creaturile ei.

După un scurt timp Macquuart se ridică, nehotărît și porni în direcția ascunzătorii Alerga împiedicându-se aproape la fiecare pas, vorbind și mormăind singur ca un nebun, învins și totuși atras de către aur, cauza suferințelor sale.

Se așează pe marginea gropii și începu să sape cu mâinile. Pusese coșul celălalt lângă el și-l umplea cu aurul scos dintr'o lădiță; dar mintea lui înebunită era atât de obsedată de ruperea posibilă a coșului încât nu-l încărcă decât cu 5 pumni de piese amestecate cu pământ, căci nu se mai gândea să despartă aurul de praf; nu mai avea decât o singură idee stăpânitoare, covârșitoare, aceea a vitezei.

Apoi, porni în goană spre lagună, cu sarcina aceea pe care ar fi putut-o duce și un copil, descarcă coșul în cabina din față și se înapoia la ascunzătoare.

Continuă la nesfârșit acest dute-vino. Când se aprinseră stelele pe cer, el mai alerga încă, gemând ca un copil întârziat cu un comision și căruia îi e frică să nu fie bătut, nepăsător la hora maimuțelor cari alergau ca vântul printre frunze deasupra capului lui, străin față de orice afară de munca uriașă pe care o întreprinsese, căci acum nu mai transporta aur ci pământ, cu ideea fixă că trebuia să bage întreg pământul în cabina din față a Barracondei.

CAPITOLUL XXVIII

URMARITORUL

Când Sajy se despărți de Chaya după ce-l văzuse pe Macquart dispărând cu tovarășii săi în desișul de spini, se înapoiă în fugă la fluviu.

Pentru niște Europeni împiedicați de bagaje: era o

călătorie de nouăzeci ore: Sajy o făcu în ceva mai mult de patru ore. Alergătorul care adusese la Atena vestea dela Maraton, ar fi avut puține șanse împotriva lui Saji într'o cursă de lungă durată.

Părea să aibă la îndemână 100 de perechi de picioare, să nu se folosească decât de o singură pereche odată și să poată alerga la nesfârșit sau cel puțin până va fi uzat toate perechile; cât despre plămânii săi, erau de o trăinicie care rezista la orice încercare.

Către ora zece ajunse în satul Dyak. Se întâlni cu bătrâna care aștepta veștile, la lumina stelelor.

Ii povesti totul.

— Așadar, spuse ea, i-a dus în cetatea spinilor; asta înseamnă că el și cu celălalt se vor întoarce; îl va conduce la ascunzătoare, sau îl va ucide înainte. Atunci va fi pentru tine momentul să lovești, dar nu înainte de a fi văzut ascunzătoarea.

Saji făcu un semn de încuviințare.

— Unde-i Chaya? întrebă bătrâna.

— Vine în urmă, căci eu am venit foarte repede.

Bătrâna intră în coliba în care locuia și se întoarse aducând ceva în mână: era un „parang", un cuțit dyak într'o teacă de piele. Il întinse lui Saj. Acesta avea deja unul: îl scoase dela brâu și-l arăta la lumina stelelor.

— Dă-mi-l mie și ia-l pe acesta. spuse ea. I-a aparținut lui Lant, care-ți va conduce mâna.

Acesta apucă, parangul și-l vârî la brâu. Apoi, după ce mai schimbă câteva cuvinte cu bătrâna, se îndepărtă printre copaci. La țărm se ascunse în tufișuri într'un loc de unde putea evdea și casa lui Wiart și debarcaderul. Se ghemui pentru așteptare și pândă, ciulind urechile la cel mai mic zgomot.

Ochii nu-i foloseau la mare lucru pentru a afla ce se întâmpla în afara porțiunii de țărm unde se afla

:asa. Urechile îi spuneau ceva mai mult. Auzea glasul fluviului, compus dintr'o mie de mici zgomote.

Mirosul fluviului ajungea până la el, în acelaș timp cu miros de umezeală și descompunere al nămolului.

Pe de altă parte auzea glasurile pădurii măturate de vântul de noapte.

Orele treceau fără a obosi luarea-aminte a lui Saji. Se gândea la Chaya. Succesul vânătorii lui o va face să fie a lui. Ii va fi răsplata când îi va oferi cel mai mare dintre daruri. Bătrâna o afirmase. Chaya îl disprețuia, socotindu-l drept un omorîtor de maimuțe, un copil. Totul se va schimba când îi va fi dovedit că-i bărbat.

Apoi, deodată, ducând mâna la pumnal, el se aplecă înainte și se încordă ca un arc întins. Veneau. Saji îi văzu despărțindu-se; Wiart intră în casă. După câteva minute reapărură și coborîră la debarcader, Macquart în frunte urmat de Jacky și de Wiart.

Aveau de gând să intre în barcă. După ce vor fi plecat, nimic mai simplu decât să-i urmărească în pirogă.

Saji îi văzu pregătind barca, apoi Macquart se apropie de pirogă. Barca se îndepărtă dela țărm cu piroga după ea.

Atunci își dădu seama Saji, cu o groaznică strângere de inimă, că era tras pe sfoară. Oamenii aceștia pe care-i disprețuia în fundul sufletului său erau mai șireți decât el. Nu se gândise nici o clipă măcar la posibilitatea ca piroga să-i fie în pericol sau că ceilalți să aibă bănuieli împotriva lui.

Se pomenea dintr'odată sah și mat, redus la neputință, victima unui renghi nenorocit.

Se cutremură, dar rămase liniștit. Să-i urmeze, era imposibil; să se arate sau să strige n'ar face decât să-i atragă o împușcătură, ori Wiart știa să se folosească foarte bine de pușcă.

Se uită după barcă până dispăru la cotitura fluviului, apoi se apucă să cugete.

Pe fluviu nu mai era altă pirogă; toți Dyakii pescari erau pe mare. Țărmul îi rămânea singura cale de urmat și n'o cunoștea de loc.

Pădurea îi era cunoscută, dar nu vânase niciodată pe țărm, deși vânătorile îl aduseseră câteodată până acolo. Totuși necunoașterea acestui colț de pădure nu-l putea opri. Fluviul avea să-i servească de conducător. Își luă sulița și porni la drum.

Drumul, la început ușor, nu întârzia să devină anevoios; rădăcinile manghierilor sunt niște curse inventate de natură împotriva picioarelor, dar Saji părea să aibă ochi și la picioare căci nu făcu nici un pas greșit.

Trecu terenul acesta anevoios tot așa de ușor cași celelalte părți ale pădurii, traversă regiunea palmierilor „nipoh" și pătrunse în aceea a salcâmilor și a camforilor, fără a pierde din ochi malul fluviului.

După camfori dădu iar de un teren ușor. Altădată se întâlneau în această porțiune a pădurii anumite animale cari veneau să se adape tocmai în acel loc, acest amănunt din trecut avea să influențeze într'un chip neașteptat asupra istoriei lui Macquart.

Saji nu parcursese mai mult de 20 de metri când deodată îi fugi pământul de sub picioare. După o sforțare disperată pentru a se opri, căzu într'o groapă întunecoasă și rămase un moment buimăcit, aproape înăbușit de avalanșa de pământ provocată de căderea lui.

Căzuse într'o cursă, un fel de pivniță în formă de butelie, acoperită cu scândurele, pământ și plante cari crescuseră deasupra. Scândurelele făcute din lemn de bambus erau de mult putrezite; cu toate acestea rădăcinile fine ale plantelor legaseră pământul argilos întărindu-l și formând un fel de boltă capabilă să su-

porte greutatea unui animal mic, dar nu aceea a unui om.

Pe vremuri fundul acestei gropi fusese împodobit cu ţăruşi de bumbus înfipţi cu vârful în sus. Din fericire pentru Saji, putreziseră cu timpul şi se prefăcuseră în praf.

Rămase câtva timp întins, apoi se ridică. Înţelese numaidecât ce i se întâmplase şi asta îi împodobi facultăţile.

Ridicând capul zări lumina slabă a deschizătorii prin care căzuse. Incepu să cerceteze pereţii închisorii pipăindu-i cu palma.

Nu-i trebui mult timp pentru a-şi da seama de forma gropii. Era o pâlnie răsturnată. Lămurit asupra acestui punct, se apucă să cerceteze alcătuirea pereţilor.

Ploaia nu pătrundea niciodată înăuntru; era oprită de acoperişul de pământ şi mai ales de frunzele de deasupra; cu atât mai mult cu cât acest acoperiş făcea parte din panta uşor înclinată a ţărmului. Pereţii erau din humă întărită, dar nu atât de tare totuşi pentru a putea rezista vârfului suliţei sale.

In clipa căderii o ducea pe umăr şi nu-i dădusel drumul; fu primul pe care-l atinse când îşi reveni.

După ce pipăi pereţii, căută să-şi dea seama de adâncimea gropii. Inălţându-se în vârful degetelor putea atinge tocmai bine cu vârful suliţei frunzişul depe marginea gropii.

Odată lămurit asupra acestor puncte el se ghemui la pământ pentru a cugeta.

Era o problemă foarte gravă. Era vorba nici mai mult nici mai puţin decât să evadeze de sub o pâlnie răsturnată ai cărei pereţi erau din pământ întărit.

Rămase mult timp pe gânduri. Cel care alcătuise planul acestei curse trebuise să fi întrebuinţat mult

timp și energie pentru construirea ei. Trebuia să fi scos pământul cu niște coșrui și să fi lărgit gaura cu multă băgare de seamă pentru a nu provoca prăbușirea pereților. Dar greutățile la construire erau o nimica toată pe lângă cele cari-l împiedicau pe Saji să iasă.

Incapabil să imagineze un mijloc practic, el se sculă deodată. In momentul acela ceva îi atinse umărul; era capătul unei liane târîtoare care se agățase de vârful suliței atunci când cercetase deschizătura. Liana aceasta atârna ca o funie; avea o jumătate de deget grosime; era salvarea.

Intoarse sulița cu vârful înspre colțul cel mai îndepărtat al gropii și apucă capătul celălalt cu dinții pentru a o putea lua cu el. Bucuria de a fi găsit un mijloc de scăpare ușor și grabnic nu-l făcea să uite necesitatea de a-și lua cu el și arma. Chiar și acum. Nu s'ar fi putut cățăra cu sulița în mână, când ținea capătul între dinți, era obligat, urcându-se, să plece capul și să-și sprijine bărbia în piept, ceeace făcea operația mai lungă, mai anevoioasă și producea tot felul de scuturături de prisos lianei. Aceasta fu cauza nereușitei lui. In momentul când ajunse la un lat de palmă de deschizătură, liana se rupse.

Trebui să scuipe — pentru a spune astfel — pe dată capătul armei, căci astfel i-ar fi străpuns cerul gurii. Se pomeni întins pe jos cu sulița deacurmezișul corpului.

Primise o zdruncinătură zdravănă, dar nu fusese rănit, și căderea, în loc să-l demoralizeze, îl ațâțase să caute o nouă soluție problemei pe care fusese pé punctul s'o rezolve.

Printre numeroase defecte, Saji avea și câteva calități frumoase, dintre cari cea mai bună era răbdarea, calmul în înfrângere. Marea și pădurea desvoltaseră în el aceste calități moștenite dela strămunii săi,

cari dela începutul începuturilor, vânau, pescuiau, făceau curse pentru vânat și-și pândeau dușmanii, pentru a-i surprinde după săptămâni de veghe neobosită, tot așa cum avea de gând Saji să-l surprindă pe Macquart și să-i ia capul.

Era darul pe care-l oferea Chayei; oricât de prețioasă i-ar fi fost viața, în clima aceea toate sforțările sale tindeau numai către capturarea capului lui Macquart.

Saji nu-l dușmănea de loc pe Macquart; n'avea ură nici împotriva animalelor pe cari le urmărea prin păduri sau a peștilor din mare. Cu toate acestea, în urmărirea prăzii, își socotea viața neglijabilă în comparație cu obiectul vânătorii.

Mintea lui activă lucra acum cu iuțeala unei veverițe închise în cușcă; deodată îi veni o idee.

Atacă pereții închisorii. In genunchi, săpa cu vârful suliței cași cum ar fi vrut să facă un tunel. Departe de el acest gând. Săpa pentru a face să cadă pământ.

Socotea să poată scăpa dacă reușea să înalțe o movilă pe care să se urce pentru a ajunge la plantele din jurul deschizătorii. Probabil că nu s'ar fi apucat de o asemenea treabă dacă groapa ar fi fost luminată de lumina zilei.

La început lucră cu vârful sulițeî, apoi cu mâinile ca o cârtiță. Munci cu statornicie și metodă jumătate de noapte și o bună parte de zi. După câteva ore de odihnă, se apucă iar de lucru pe seară.

Inainte de căderea nopții, adunase destul pământ pentru a ridica în mijlocul gropii o moviliță înaltă de trei picioare; rezultat enorm având în vedere tăria pământului și faptul că baza movilei se mărea pe măsură ce ea se lărgea.

La drept vorbind, pentru a putea scăpa în felul acesta ar fi trebuit să umple toată groapa. Lucrul acesta era imposibil. Munca aceasta i-ar fi procurat o ocu-

pație, darul cel mai frumos, după libertate, care i se poate face unui prizonier. Dar atâta tot.

Când veni noaptea, Saji înțelese că era pierdut; toate săpăturile pe cari le-ar fi putut întreprinde nu l-ar fi putut salva. Dându-și seama de acest lucru, se așeză, așteptând moartea.

Saji avea o filosofie neîngăduitoare și a lui proprie.

Capabil de o sforțare uriașă, devenea pur și simplu fatalist în fața imposibilului și a inevitabilului.

Nu se gândi nici să geamă, nici să-și blesteme soarta. Trebuia să moară, ei bine, avea să moară și basta.

Șezând în fundul prăpastiei, nu se gândi la orele fericite pe cari n'avea să le mai vadă, de vreme ce nu mai erau pentru el.

Cerul albastru nu mai avea pentru Saji mai multă importanță decât pentru o păpușă de cauciuc; găsea soarele bun fiindcă-l încălzise; când îl încălzea prea tare devenea rău. Libertatea era ceva foarte bun fiindcă datorită ei se putea mișca și omorî vânatul. Mâncarea era bună fiindcă-i umplea stomacul și-i satisfăcea pofta de mâncare. Acolo unde era acum, nu va mai avea nevoie de toate astea.

Spiritul său se strânse în el, se ghemui, încetă să-și mai îndeplinească funcțiunile.

După un timp pe care nu l-ar fi putut socoti, Saji, șezând în întunericul închisorii lui, se trezi deodată la viață și sări în sus țipând.

CAPITOLULU XXIX

ZORILE

Când Hull și cu tovarășii săi, ajunși la debarcader, constatară, după cum se și așteptaseră, lipsa

bărcii, plecară numaidecât în josul fluviului pe drumul pe care-l luase și Saji.

Mica trupă, urmând țărmul fluviului, auzi chemarea în ajutor, căută de unde vine, descoperi deschizătura gropii și-l scoase pe prizonier.

— Uite, strigă Hull, e unul din dracii de Dyaki, care s'a lăsat prins în propria-i cursă

Houghton nu spuse nimic.

O privea pe Chaya care se apropiase de Saji. Acesta, în picioare, își pipăia încheieturile respirând adânc. Chaya îi vorbea.

— Cere de mâncare, le explică celorlalți, și apoi vrea să meargă cu noi. I s'a furat piroga. Vrea că și-o ia înapoi.

Hull care avea niște biscuiți în buzunar îi întinse lui Saji; acesta, după ce se duse să bea apă din fluviu îi ajunse din urmă. Puterea și dorul de viață îi reveniseră. La cererea Chayei, trecu în capul expediției, fiind mai bun cunoscător al pădurii decât oricare altul, afară poate de ea.

Își scăpase și sulița: bucuria evadării nu-l făcuse să-și piardă memoria, și-și purta acum arma pe umăr, conducându-i pe ceilalți cu o viteză pe care n'ar fi putut-o atinge fără el. Chaya și Houghton încheiau marșul.

— E foarte periculos și nu trebuie să ne vadă împreună, murmură Chaya, când Houghton vru s'o apuce de mână. Dacă m'ar auzi, ar încerca să te omoare.

— N'are decât! spuse Houghton râzând, dar dându-i drumul.

Fata părea să se teamă tare de Saji, nu pentru ea ci pentru Houghton. Totuși sălbatecul n'avea ochi de-

cât pentru drumul de urmat, așa încât abea apăruseră zorile deasupra copacilor când ajunseră la lagună.

Primul lucru care le izbi privirile fu Barraconda legată la țărmul opus. Toată lățimea lagunei îi despărțea de ea. Barca era legată de corabie, dar nu se vedea nici urmă de Macquart și de tovarășii săi.

— Uite ce-au făcut nemernicii aceia! strigă Hull. Cum dracu vom trece acum?

— Mulțumescu-ți ție Doamne! corabia mai e încă aici, asta-i principalul spuse Houghton. Vom găsi noi un mijloc să ajungem pe țărmul celălalt. Să-l căutăm.

Nu sfârșise încă de vorbit și văzură apărând dintre copaci, pe malul celălalt, o formă omenească. Era Macquart. Ținea ceva în mână. Îl văzură urcându-se pe bord.

— Duce un coș, spuse Tillman. Uitați-vă la el! Îl golește în cabina din față. Doamne Dumnezeule! Au găsit ascunzătoarea și acum încarcă aurul pe corabie.

— Așa mi se pare și mie, spuse Hull, care de nerăbdare se sprijinea când pe un picior când pe celălalt. O, ticălosul! Să-l am în fața ochilor și să nu-l pot înșfăca de păr! Haidem, copii, trebue să ocolim laguna, nu-i alt mijloc. Inutil să încercăm să înotăm, căci cu siguranță că-i plin de rechini. E un suplument de 15 mile de mers; le vom face!

Intre timp Saje, care stătea de vorbă cu Chaya, găsi o soluție mai grabnică.

Aruncându-se în apă, fără a da drumu sulițeî, începu să înoate către țărmul celălalt.

Erau, într'adevăr rechini, dar lui Saji nu-i era frică. Nu odată înnotase el printre rechini. „Grey Murse" era singurul rechin într'adevăr de temut pentru un înotător care are grijă să bată apa înaintând și nici un reprezentant al acestei vietăți feroce nu vizita laguna sau îmbucătura fluviului. Baza lor navală pare să fie rada Sydney-ului și în cursul plim-

bărilor lor prin Pacific, par să ocolească coasta Nouei Guinee.

Il văzură pe Macquart îndepărtându-se iar printre copaci. Evident că nu-i văzuse. Saji desprinse barca, o aduse vâslind. Se îngrămădiră cu toţii în ea şi în mai puţin de cinci minute fură pe bordul corăbiei.

Hull dădu fuga la uşa cabinei din faţă şi se repezi în jos pe scară. Il auziră frecând un chibrit, apoi le parveni vocea lui.

— Nemaipomenit! Animalul ăsta o umple cu pământ! Apoi deodată urlă.

— Monete... monete. Pretutindeni Suverani amestecaţi cu pământ.

Dintr'o săritură apăru iar la lumina zilei, cu faţa congestionată şi ţinând în mâna deschisă două monete pline de pământ.

— S'a mai văzut vreodată aşa ceva? strigă el. A cărat pe bord o jumătate de tonă de pământ cu piese de aur împrăştiate în el! Nu înţeleg de ce-a făcut ăsta. A descoperit oare comoara sau nu? A! iată-l că se întoarce!

In clipa aceea Macquart ieşea aproape alergând dintre copaci, cu coşul în mână. Văzu oamenii pe punte dar nu le acordă nici o atenţie. Urcându-se pe bord, îi dădu laoparte, se repezi la deschizătură şi-şi descărcă coşul.

Rămaseră împietriţi de groază, Macquart, deşi păstrase înfăţişarea omenească, nu mai era un om. Semăna mai curând ca o fiară urmărită. Balele îi curgeau în colţurile gurii, respiraţia îi era întretăiată, faţa murdară de pământ şi deşi îşi revedea pe vechii săi tovarăşi, nu-i recunoştea de loc, căci se feri de ei la întoarcere. Cu coşul în mână se îndreptă spre ţărm.

Tocmai în clipa când punea piciorul pe pământ, Saji debarcat înaintea lui, îl apucă de braţ. Efectul

fu instantaneu și extraordinar. Mintea lui Macquart, sau ceeace mai rămăsese din ea părăsi ideea fixă și sări asupra unei alteia, aceea că vroia cineva să-l oprească. Cu o mișcare iute ca fulgerul se desprinsese și se repezi printre copaci, urmat de Dyak.

— Nați-o bună! strigă Hull. Blestemat negru! Dacă l-ar fi lăsat în pace l-am fi urmărit până la ascunzătoare.

— O găsim noi și fără el, spuse Tillman. Nu poate fi departe. Urmați-mă, camarazi: na. uite urma pașilor săi. Priviți: a făcut un adevărat drum.

Tillman avea dreptate. Umblând fără încetare înainte și înapoi, Macquart trasase o cărare. Frunze și plante călcate în picioare, liane rupte, pământ proaspăt împrăștiat, erau destule semne chiar și pentru cel mai neîndemânatec urmăritor. Și totul li se lămuri când ajunseră la ascunzătoare.

O lădiță cu aur spartă, își expunea conținutul razelor soarelui, răsărit între timp. Macquart nu se atinsese de ea. Pământul și aurul erau deacum acelaș lucru pentru el. Omul care, într'un minim de timp, trebuia să golească tot pământul în cabina Barracondei, nu se putea ocupa de fleacuri.

De altfel nici căutătorii de aur nu prea aveau timp să se intereseze de el.

Hull, după primul țipăt anunțând descoperirea, se aruncă cu burta la pământ; acum, râzând ca un nebun, se juca cu piesele din lădiță și-și scălda în aur mâinile-i tatuate. Tillman, complect scos din minți; dansa ca o maimuță, în plin soare.

Numai Houghton rămase stăpân pe sine. Chaya era doar de față. Nu mai puțin vesel și tot atât de nebunește ațâțat ca și ceilalți, el își stăpânea orice manifestație în fața acestei femei care se uita mirată la ciudățeniile lor. Râdea numai și cum făcea și Chaya la fel. o strânse la pieptul său. Fata nu opuse nicio

rezistență. Erau tot atât de singuri ca și dacă Hull și cu Tillman ar fi fost la o distanță de mai multe mile. Aurul le servea drept paravan.

Hull își veni în fire și începu să vorbească aproape cu judecată: se așezase pe jos și-și accentua observațiile lovind cu pumnul în pământ.

— Doamne, Doamne! Când te gândești că sărmanul Mac și-a pierdut mințile, răscolește pământul și lasă aici capetele astea frumoase încoronate!

Firea căpitanului se desvăluia în faptul că-i dispăruse toată mânia împotriva lui Macquart. Nelăsându-i decât o bucurie nebunească în fața tragediei pe care o juca soarta în prezența lor.

— Toată viața mea, din trageda tinerețe, am muncit pentru câțiva bănuți și uită-te acum la mine! Macquart a încercat să mă tragă pe stoară și acum uitați-vă la el! Trebuia să se întâmple așa. Toată viața am simțit atracția acestor suverani și iată-i. Nu eram eu născut să mor sărac: deacum înainte am să umblu cu mașina și am să duc o viață comodă. Acum șed pe comoară și-mi fumez luleaua pe când Mac aleargă prin pădure, nebun și urmărit de un negru.

Tillman, potolit puțin, avea și el chef de pălăvrăgit.

— Am nimerit în plin, nu mai încape îndoială, spunea el. Asta mă bucură. Am găsit ceeace căutam. Dacă am fi dat peste ea din întâmplare, ar fi fost cu totul altceva, dar am găsit căutând. Pentru noi toți asta înseamnă pe veci șampanie. Amin!

— E un adevărat noroc, declară Houghton, în picioare alături de Chaya. Dar mai e ceva care mă neliniștește. Unde sunt Wiart și Jacky?

— N'ai nevoie să-ți bați capul în privința lor, mormăi Hull, jucându-se cu piesele lor. Mac le-o fi

venit de hac. Sosind aici îl găsim pe Mac cu mințile pierdute și pe ceilalți dispăruți: e limpede ca lumina zilei. Ar fi omorât-o și pe bunică-sa pentru câteva parale și aici se căznea singur cu negrul și cu bătrânul cu favoriți în prezența a jumătate de milion de lire.

— Ideea mi se pare de admis, sp se Houghton. Și de altfel nu mai folosește la nimic să vorbim despre asta. Sunt grăbit să pun aurul la adăpost. Vedeți cum au sfărâmat pământul la suprafață: au făcut asta pentru a descoperi comoara. N'au săpat deabinelea decât în locul acesta și încă nu prea adânc. Abia descoperiseră comaora când a izbucnit cearta și Mac i-a ucis. Haidem, acum trebue să adunăm ce se vede și să căutăm restul.

Tillman apucă coșul pe care-l scăpase Macquart fugind și începură să-l umple cu aurul împrăștiat; operația fu îndeplinită de trei perechi de mâini în timp ce Chaya ținea coșul deschis. Apoi căutară lădița următoare și nu întârziară s'o găsească.

— Sunt puse una lângă alta, spuse Houghton și nu ne va fi greu să le dezgropăm, numai că ne trebuesc niște coșuri. Propun să ducem sarcina asta la Barraconda și să luăm ceva pentru transport. O bucată de pânză ar fi foarte nimerită.

Ceilalți aprobară ideia. Dar, când să plece, Hull se împotrivi.

— Dacă vreți părerea mea, nu prea țin să las aurul fără cineva care să-l păzească. Nu sunt un fricos dar gândul acesta îmi încrețește pielea pe corp.

— Nu se va atinge nimeni de el, obiectă Tillman.

— Posibil, insistă căpitanul. Și totuși ideia nu-mi place.

— Rămân eu de pază, spuse Houghton. Chaya și mine vom rămâne aci în timp ce voi doi vă duceți să aduceți o pânză.

— In felul acesta voi fi mai liniştit, spuse căpitanul.

Tillman şi cu el plecară şi purtară pe rând coşul până la corabie.

— O să găsim noi un loc pentru a pune asta în salon, spuse Hull; restul va merge în fundul corăbiei. Aş prefera să-l am sub ochi pe punte, dar nu-i practic.

Dispăru prin deschizătura salonului. Tillman se pregătea să-l urmeze cu sarcina când deodată un ţipăt al lui Hull îl făcu să tresară. Puse jos coşul pe punte şi se repezi la cabină. Hull stătea în faţa cadavrului lui Jacky întins pe jos.

— Dumnezeule mare! strigă Tillman.

— E mort, spuse Hull, ridicând un braţ al cadavrului şi dându-i drumul. După toate aparenţele are gâtul frânt. Macquart a făcut asta. V'o spuneam eu.

Tillman rămase un moment prea buimăcit pentru a putea răspunde.

— Numai diavolul ar putea spune cum a făcut, reluă Hull, tot atât de calm acum ca şi un profesor de anatomie dând explicaţii asupra unui cadavru. Nu văd să aibă cea mai mică zgârietură; nici o picătură de sânge; are pur şi simplu gâtul frânt. Se poate să fi căzut din capul scării şi să-şi fi găsit moartea, dar nu prea cred. Desigur că a fost ucis de către Mac şi omul cu favoriţi şi că acestuia i-a venit rândul pe urmă. Cine ştie? Trebue să scoatem cât mai repede cadavrul de aici. Cel mai bun lucru este să punem o macara la catarg pentru a-l ridica. Să ne apucăm de treabă.

In zece minute instalară macaraua şi se descotorosiră de cadavru aruncându-l peste bord cu o bucată de plumb legată de picioare. Căpitanul, veşnic rece şi nesimţitor, ajută la desfacerea macaralei, apoi găsi pânza care să le servească de sac pentru transportul aurului.

CAPITOLUL XXX

DREPTATE

Rămaşi singuri, Houghton şi Chaya se aşezară unul lângă altul aproape de ascunzătoare. Dacă a existat vreodată un om care să-şi îndeplinească ambiţiile vieţii, apoi acela era Houghton. Singura femee pe care o dorea în lumea asta se afla lângă el şi toată averea pe care o putuse visa îi sta la îndemână.

— Iată ce-am venit să căutăm, Chaya, spuse el. Am găsit şi acum trebue să plecăm. Vrei să vii cu mine?

Chaya începu să râdă încetişor, ca pentru ea însăşi. Femeea căreia i se spunea că-i mama ei nu se bucura de afecţiunea ei. Ceeace se numeşte dragoste îi rămăsese necunoscut până în ziua când intrase Houghton în viaţa ei.

Desfăcu mâinile ca şi cum ar fi parcurs întreg pământul cu imaginaţia, se întoarse către Houghton, îi zâmbi cu gura plină şi-i întinse buzele.

El o luă de mână şi rămaseră asttel, umăr lângă umăr, fără a-şi da osteneala să vorbească.

Deodată Chaya tresări şi întoarse capul în timp ce Houghton se sculă în picioare. Prin aerul liniştit ajungea până la ei de destul de departe o voce care părea să-i strige.

— E Saji, declară Chaya, care auzise adeseori această chemare în timpul expediţiilor lor de vânătoare. Pe mine mă strigă.

Ghicind după glas că Saji era rănit sau în primejdie, ea răspunse la acest strigăt, care se reînoi cu exactitatea unui ecou.

— Acum vom vedea ce s'a întâmplat, spuse Chaya;

e va înapoia aici tot atât de sigur cum se întoarce arpele la stânca lui.

Ascultară, dar nu se mai auzi nicio chemare. Vânător prevăzător, Saji, aflând direcția își economisea desigur suflul.

Îl auziră curând umblând printre tufe și în clipa următoare apăru dintre copaci, târându-se pe mâini și pe genunchi. Își ținea „parang-ul" între dinți, căci brâul i se rupsese în vreo luptă violentă. Rănit el însuși de moarte, târa de păr capul lui Macquart. Văzând-o pe Chaya el strigă, și săltându-se în mâna stângă la apropierea ei, îi întinse cu dreapta capul tăiat.

Era darul între daruri, cadoul de dragoste al războinicului Dyak. Era ceva mai mult încă: era capul omului care-l ucisese pe tatăl Chayei.

Chaya nu știa asta și nici Houghton și Saji. Toți actorii dramei erau în necunoștința faptului că în acel moment se manifesta dreptatea divină: chiar în locul acela, lângă aurul pentru care Macquart îl ucisese pe Lant, capul lui Macquart era oferit în dar fiicei lui Lant.

Houghton scoase un țipăt de groază; Chaya însă, ca și în ziua când urmărise lupta dintre scorpion și scolopendră, se uita cu un aer rece la Saji și la odiosul său trofeu.

Ea înțelegea scopul acestui dar și dragostea ei pentru Houghton o făcuse să înțeleagă pasiunea ascunsă a lui Saji. I se părea că întrevede nu numai sălbăticia de care scăpa, ci și toată moștenirea mamei ei, tot acest trecut misterios în timpul căruia bărbații, pentru a căpăta dragostea femeilor, le ofereau capete.

Saji, într'o sforțare supremă, încerca să se scoale, căzu în genunchi, în mâini pe o coastă, se cutremură ca și cum i-ar fi trecut o adiere prin corp și-și dădu sufletul.

In clipa când Saji se întoarse pe o coastă, înțeleseră cauza morții sale. Coada ruptă a propriei sale sulițe îi ieșea din corp.

Macquart, luptând pentru viață, pusese desigur mâna pe această armă și se servise cu folos de ea, sucombând și el imediat groaznicelor lovituri de „parang".

Pe când Houghton se apropia de cadavrul lui Saji, apărură între copaci Hull și Tillman aducând pânza care trebuia să servească la transportarea comorii.

CAPITOLUL XXXI

STANCA ILUZIILOR

In dimineața zilei a șasea dela moartea lui Saji, Hull și cu tovarășii săi stăteau întinși pe bordul Barracondei, fumând și pălăvrăgind la umbra copacilor.

Puțini oameni au muncit vreodată atât de greu ca aceștia trei în ultimele zile. Nu numai că îmbarcaseră tot aurul dar se asigurase că nu mai rămânea nimic, săpând ascunzătoarea până în cele mai mici colțișoare. Scoseseră din cabina din față o cantitate destul de mare de pământ și o aruncaseră în apă după ce o trecuseră prin ciur. Corabia, cu toaleta făcută era gata să pornească.

Lestul de fontă fusese aruncat peste bord și înlocuit cu aur. Puseseră aur peste tot. Lucraseră într'un nimb, într'un vis, într'un basm cu zâne.

Aproape sub picioarele lor, zăceau resturile Terschelling-ului, corabia care acum 15 ani adusese aceste bogății.

Lipsa ei la data fixată pentru înapoiere trebuia să fi mâhnit profund pe asiguranți și pe alți interesați; după ce făcuse lumea să trăncănească, afacerea fusese dată uitării. Aici aurul părea mort și îngropat

dar sufletul său veşnic activ apropia vieţile şi le unea ca pe nişte fire pentru a ţese şi a uni evenimentele pe cari se desfăşoară această poveste.

Acest aur atrăsese spre dânsul pe Hull, Tillman, Macquart, Jacky, Chaya şi Screed şi lucru şi mai ciudat încă, redeşteptând trecutul, îl făcuse pe vinovat să suporte consecinţele. Cine va susţine că aurul este lipsit de viaţă, că nu-i mai curând un fel de zeu? Acum, înmagazinat şi închis, pe punctul de a fi transportat într'o ţară unde activitatea lui va putea reîncepe, nu mai da alt semn de prezenţă decât oboseala sclavilor săi culcaţi pe punte.

Chaya, jos în cabină făcea curăţenie. Hull şi Tillman în curent cu situaţia nu făcuseră nicio obiecţiune la prezenţa ei, deşi din cauza ei întoarcerea avea să fie mai puţin comodă decât venirea. Erau înţeleşi să-i lase ei cabina, afară de orele meselor. Restul echipajului era surghiunit în cabina din faţă. Asta nu era grav, echipajul fiind atât de puţin numeros încât avea să fie chemat permanent pe bord.

Acest episod de dragoste nu reţinu mult timp atenţia lui Hull şi a lui Tillman. Frigurile aurului şi munca grea nu le dădeau niciun răgaz. Era poate oboseala care-l făcea pe Hull, lungit pe punte, să prevadă încă multe greutăţi de rezolvat.

— Vom avea multe mile de parcurs înainte de a ajunge la destinaţie, spuse el întinzându-se alene. Mie însă nu-mi pasă, atâta vreme cât vom fi departe de coaste. Aş vrea să mă văd departe de laguna asta

— Ce găseşti de criticat împotriva lagunei? întrebă Tillman. Pare-mi-se că s'a arătat destul de bună cu noi.

— Nu spun nimic rău despre ea, dar aş dori să fiu la câteva zeci de mile de ea.

— N'ai grije, mâine vom ieşi, intervenî Hough-

ton, nu ne-a rămas de îmbarcat decât provizia de apă și asta o putem face astăseară. E imposibil să plecăm înainte de mâine dimineață.

— Mă dor toate oasele. Nu m'aș fi crezut capabil să muncesc atât de greu. Știi că de 5 zile suntem înhămați la o muncă fără răgaz?

— Mie mi se pare că sunt 5 ani de atunci, spuse Tillman.

Se sculă pentru a scutura cenușa lulelei în apă și se sprijini de balustradă, când privirea îi fu atrasă de un obiect în mișcare. In aceeași clipă Chaya se urcă pe punte și ochiul ei ager zări obiectul. Era un „prahu" de pescuit. Fata îl strigă pe Houghton și acesta se sculă repede urmat de Hull.

Barca, care intrase cu viteză mare în lagună, făcu deodată cale'ntoarsă. Văzură apa spumegând în jurul vâslelor și îmbarcația dispăru aproape instantaneu, tot așa precum apăruse.

— Asta zic și eu că-i îndemânare! spuse Tillman. Oamenii ăștia au venit desigur să ne arunce o privire. Mă întreb de unde au știut că eram aici.

— Eu cred că n'aveau habar, spuse Hull. Au dat peste noi din întâmplare și le-a fost frică.

Dar Houghton, care stătuse de vorbă cu Chaya, nu împărtășea această părere.

— Nu-mi place deloc înfățișarea acestor oameni, spuse el și nici Chavei. Ea este convinsă că au mitrâna care se pretinde a fi mama ei, nevăzând-o întorcându-se, trebuie să fi răsculat tot tribul. E o săptămână de când este Chaya cu noi și ea crede că pescarii, revenind de pe mare în sat, au aflat ce se întâmplă și au pornit în urmărirea noastră.

— Asta-i neliniștitor, observă Tillman.

— Spuneam eu că aș vrea să mă văd ieșit din lagună! mormăi Hull.

— Chaya crede că prezența ei printre noi ne cauzează aceste neplăceri, reluă Houghton; decât să vă punem pe voi în pericol împreună cu comoara, ea se declară hotărâtă să se reîntoarcă la ai ei. In acest caz eu o întovărășesc.

— Haide, haide, n'avem ce face cu poveștile astea, spuse Hull. Ne-am prins să luăm fata odată cu aurul. Nu ne vor face oamenii ăștia să ne călcăm cuvântul.

— Avem puștile, spuse Tillman.

— La dracul puștile! sări căpitanul. Niște bețe ajung. Coborî să caute o secure în cabină, apoi trecu peste bord și dispăru în pădure.

Se întoarse după o jumătate de oră aducând subțioară trei copaci tineri pe cari îi doborâse și subțiase făcând din ei niște ciomege lungi cam de 4 picioare.

Se așeză pe punte și începu să le radă cu cuțitul explicându-le între timp celorlalți legile scrimei cu bastonul.

— Am să vă învăț ceva, spuse el. Nu încercați niciodată să loviți pe cineva cu bastonul în cap înainte de a-l trânti la pământ. Vârful bastonului este capătul cel mai bun pentru bătaie. Folosiți-vă de el ca de o baionetă. Nu există om care să poată rezista unei lovituri cu vârful dată de către cineva care știe să mânuiască bastonul. Or, iată niște ciomege destul de scurte pentru a para o lovitură de lance sau a rupe arma și destul de lungi pentru a înfunda stomacul unui negru. Iată unde trebuie țintit.

Își petrecu aproape tot restul zilei pentru a sfârși aceste arme. La asfințitul soarelui, în timp ce Chaya și cu el rămâneau de gardă pe bord, Houghton și Tillman coborâră să aducă apă. Nu întârziară să descopere, la marginea pădurii, un izvor unde să-și umple vasele.

In noaptea aceea dormiră toţi pe punte, veghiând pe rând. Dar nu le parveni niciun semn dinspre fluviu.

Puţin înainte de ivirea zorilor desprinseră legăturile, apoi căpitanul şi cu Tillman coborâră în barcă şi remorcară Barraconda până la îmbucătura fluviului; vântul, suflând dinspre uscat, din fericire pentru ei, încreţea apa. Ridicară sus barca, întinseră pânzele, în timp ce corabia începând să se mişte şi să freamăte, îşi căuta drumul prin ceaţa fluviului pe care vântul o risipea acum în spirale.

Profitau de reflux. Cum treceau la o oarecare distanţă prin faţa capurilor şi a suprafeţelor întinse acoperite cu manghieri, Hull, care era de veghe, zări pe marea liniştită, luminată de aurora, dincolo de Stânca Iluziilor, nişte forme nedesluşite asemănătoare unor muşte acvatice pe suprafaţa încreţită a apei.

— Ei sunt, spuse el. Vedeţi, ne aşteaptă. Acum, primiţi ordinele mele şi îndepliniţi-le întocmai. Facem 5 noduri, trebue să facem 9; întindeţi toate pânzele şi eu am să iau cârma.

Trecu la roată, pe când ceilalţi se repezeau pentru a-i executa ordinele. Barraconda, acoperită de pânze, alerga iute înaintea vântului care îndoia capetele palmierilor şi încreţea suprafaţa mării. Puştile încărcate fură pregătite pe punte pentru a le folosi în caz de nevoie, în ultimă instanţă.

Chaya îngenunchie lângă Houghton, întinzându-i arma. Tillman cu un picior pe puşcă şi cu ciomagul în mână stătea lângă Hull.

Houghton auzea zgomotul mării care îi parvenea împotriva vântului, precum şi glasul stâncii aceleia care le oferise primul punct de orientare iar acum constituia ultima lor piedică. Nu trăise încă niciodată o atât de intensă ca aceasta, în aşteptarea eveni-

mentelor cari se puteau produce la lumina vagă a dimineții, într'o tăcere întreruptă numai de prăbușirea valurilor pe stânci și de spargerea talazurilor de talpa corăbiei.

Apoi deodată răsună un vuiet asemănător cu cel al unei bande de păsări de mare. Șase bărci indigene se puseră în linie și se repeziră în întâmpinarea lor. Houghton se uită la Hull și-l văzu tot atât de calm ca și cum ar fi fost vorba despre o plimbare de plăcere, în picioare, cu o falcă umflată de tutunul de mestecat, labele lui mari jucându-se încetișor cu roata mică. Deodată aceasta zbura pe stânga și Barraconda trecu cu mare zgomot prin ceva ale cărei rămășițe scârțâiră fugind sub talpa ei. In aceeași clipă un proiectil lovi pânza mare.

Era o săgeată otrăvită ca și înțepătura unei viespi, care rămase înfiptă acolo clătinându-se și lovindu-se mereu de pânză. Hull întoarse roata iar spre dreapta și alte 20 de săgeți asemănătoare căzură în apă înapoia corăbiei.

— Am terminat cu ei, spuse căpitanul.

Houghton se întoarse, nevenindu-i să creadă că totul era sfârșit. Totuși văzu bărcile împrăștiate în urma Barracondei, îmbarcația naufragiată plutind ca o umbrelă în bucățele și capetele înotătorilor la salvarea cărora se grăbeau prietenii lor.

— Ne așteptau câte una de fiecare parte, spuse Hull. Dacă n'aș fi cârmit brusc pentru a intra în barca aceea, ar fi plouat cu săgeți asupra noastră. In sfârșit, n'a fost vărsare de sânge și e mai bine așa. De data aceasta, copii, a noastră e comoara!

Îi răspunse soarele făcându-și apariția deasupra mării. Coasta pustie pe care o părăseau se desfășură în toată jalea ei deasupra valurilor încrețite cu aur și acoperite cu spumă.

Houghton, ținând-o pe Chaya de mână, se uită la

stânca protectoare care-i condusese pe aventurieri către aur și care acum cânta sub sborul pescărușilor, în timp ce înaintea lor, în depărtare, prin ceața matinală, cutele albastre ale Oceanului se contopeau cu cerul de azur plin de promisiuni de viitor.

CAPITOLULU XXXII

EPILOG

Două luni mai târziu, pe o dimineață frumoasă, Barraconda, după ce se plimbase toată noaptea în fața golfului Macarie, intră în rada Sydney-ului. Se strecură fără a fi remarcată. Bătută de vreme rea, coșcovită de soare, acoperită cu alge tropicale, era desigur cea mai ciudată corabie din câte aruncaseră ancora în acest port.

Barraconda și echipajul ei, ars de soare și zdrențăros, nevăzut dar prezent, ar fi putut preveni din epocile acelea îndepărtate în care oamenii făceau lumea luminată prin actele lor, înainte ca mecanica să-i fi făcut pe oameni tot atât de vulgari ca și ea.

Chaya, înegrită de soare, veselă și mirată de minunățiile acestei țări noui, reprezenta singură un roman.

Totuși nimeni nu le dădu atenție afară doar de câțiva pescari matinali, și câțiva hamali din micul golf unde ancoraseră lângă Farm Cove și dintre cari unul fu trimis în mare grabă la Mr. Screed cu o scrisorică în creion astfel concepută:

— Mare succes. Vino numaidecât și pentru numele lui Dumnezeu, adă niște alimente.

Ar fi imposibil de descris dejunul din micuța cabină mucegăită și rău mirositoare, cu soarele intrând din plin prin ușe și ferestre. Bogăția era prezentă între fiecare dintre comeseni și însuși prozaicul Screed,

ascultând frânturi din minunata călătorie, uită de aurul pe care şedea în faţa nimbului mai strălucitor care înconjura activitatea acestor aventurieri.

Chaya şedea lângă Houghton, singurul dintre ei care era ocrotit în acelaş timp şi de bogăţie şi de dragoste.

In această descriere a lucrurilor din trecut, fluviul şi pădurea, tortura sufletească şi cruzimea acelei ţări ciudate ale cărei comori le răpiseră, nu mai erau decât nişte amintiri fugare, imagini abea simţite şi din ce în ce mai întunecate de ceaţa mării.

Intregul tablou era înconjurat de Oceanul de azur care se întinde dincolo de Holmees Reef şi Marea Mărgeanului, pentru a se sfărîma cântând de Stânca Iluziilor.

— SFARŞIT —

PENTRU CITITORI

EDITURA VATRA

în dorința de a da cât mai multe avantagii cititorilor săi, face un rabat de 30%, la toate cărțile apărute în

EDITURA VATRA

celui care va prezenta bonul de mai jos. Comenzile din provincie însoțite de costul lor plus spesele de transport se primesc și prin poștă pe adresa: EDITURA VATRA
STR. BREZOIANU Nr. 8

EDITURA
30% VATRA 30%

Bon de reducere.

Difuzarea, în toată ţara, a publicaţiilor apărute în **EDITURA VATRA** se face prin serviciul special de difuzare şi colportaj al

EDITUREI VATRA

Str. Brezoianu 8. Tel. 4.29.91.

BUN DE IMPRIMAT

Conform aprobării Serviciului Cenzurei Militare al Presei Nr. 19507 din 9/I 1943.

In Capitală difuzarea este făcută prin

SOC. RAPID

Str. Domniţa Anastasia, Nr. 12-14

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU», Anghel Saligny 8

Un superlativ

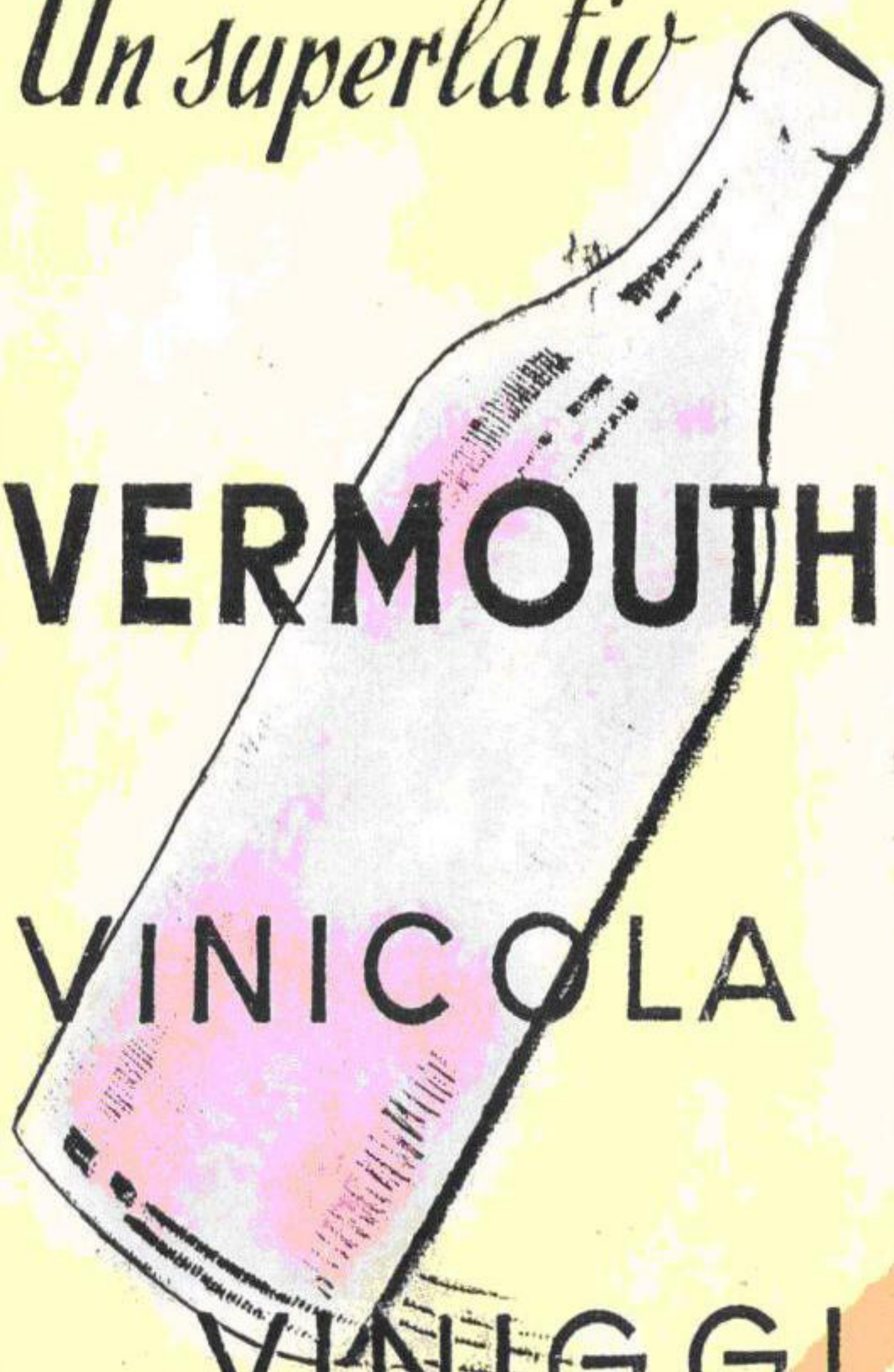

VERMOUTH

VINICOLA

VINIGGI